



# MAGYAR CSERKÉSZ

XI. ÉVF. 24. SZÁM.

Ára 50 fillér.

1930. DECEMBER 15.



# MAGYAR CSERKÉSZ

A MAGYAR CSERKÉSZSZÖVETSÉG HIVATALOS LAPJA

ELŐFIZETÉSI ÁRA EGÉSZ ÉVRE 12 PENGŐ - FÉLÉVRE 6 PENGŐ - NEGYEDÉVRE 3 PENGŐ  
SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, V. KERÜLET, NAGY SÁNDOR-UTCA 6. SZÁM. CSERKÉSZZHÁZ

## Kedves fiúk!

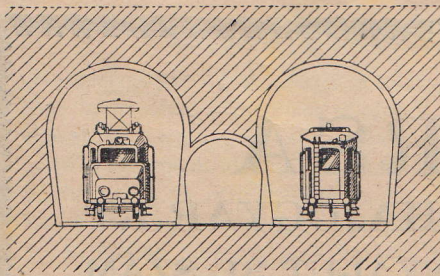
Ma mindenki úgy olvassa  
Kis lapunk,  
(Melytől annyi szépet, bölcsét,  
Jót kapunk),  
Hogy gondoljon Jézuskára  
És . . . akkor . . .  
Sok-sok ezer cserkész szíve  
(Jézuskának igaz híve)  
Egybeforr! . . .

Fehér Kálmán  
cserkész.

## ÖSSZEKÖTÖTT KONTINENSEK.

### Vasút a Gibraltári-szoros alatt.

A modern világ életét semmi sem jellemzi jobban, mint a technika, közgazdaság és a politika szoros összeforrása és egymásra gyakorolt hatása. Ezt az egymásra utaltságot leginkább a világkereskedelem és forgalom kiemelkedő gócpontjain vehetjük szemügyre. Miért húzódozik Anglia még ma is a La-Manche-csatorna alatti alagút tervétől, mikor ez a mai kor fölényes technikai felkészültsége mellett igazán nem jelent megoldhatatlan feladatot, sőt Anglia gazdasági helyzete is a kontinenssel való együttműködést követeli? A választ természetesen a politikusok tudnák megadni. Viszont kérdezzük: megépült volna-e a Szezi-csatorna ha Angliát nem érdekelné igen is közelről Kelet-India földjének kiapadhatatlan kincsforrása? Az ilyen esetekben a technika rendszeren évtizedekkel előbb jár, de a terveit mégis csak akkor tudja megvalósítani, ha a politikusok és a közgazdászok elég éretnek tartják már erre a helyzetet.



Az alagút keresztmetszete, középen a mellékalagúttai.

A Gibraltári-szoros alatt építendő alagút terve is húszszentesdős multra tekinthet már vissza, de megépítéséről mégis csak most kezdenek komolyan beszélni. Az alagút révén Afrika mellett bekapcsolódna az így létesítendő forgalomba Délamerika is. Ha a már elkészült Kairó-Fokföldi vasútvonalba bekapcsolódna a gibraltári alagút vonala, — melyet azután a Szaharán keresztül meghosszabbítanának egészen a nyugatafrikai francia kikötőkig, — ezzel az Európa-Délamerika közötti távolság lényegesen megrövidülne.

Az alagút terve nem követi — mint gondolhatnánk — a lehető legrövidebb utat. Bár Gibraltárnál a két part távolsága mindössze 14 km, a tenger mélysége azonban az 1000 métert is túlhaladja, úgyhogy itt alagút fúrása igen nagy nehézségbe ütköznék. Minél mélyebben fekszik az alagút, annál erősebben kell természetesen a falakat is megépíteni, azonkívül a vontatásnál is igen sok elektromos energia veszne kárba.

Océanographiai mérésekkel azután sikerült megállapítani, hogy Gibraltártól nyugatra a tenger mélysége lényegesen csökken. Két útirány tervezetet is készítettek; az egyik a spanyol Tarifa várostól nyugatra indulna el és Tangernél érné el Afrikát. Az egésznek hossza 48.2 km, ebből a tenger alatt halad 32 km. A tenger legnagyobb mélysége itt csupán 396 m, tehát az alagútnak sem kellene 440 m-nél mélyebben haladnia.

Ennek a tervnek azonban veszedelmes versenytársa akad egy másikban, amelyiknél legérdekesebb az, hogy nem egyenes vonalban, hanem a Trafalgar-szigetektől kiindulva hatalmas

# Aspirin

**tabletták**

**csak az eredeti csomagolásban a zöld szalaggal valódiak.**

**Mindenféle pótszert utasítson vissza.**

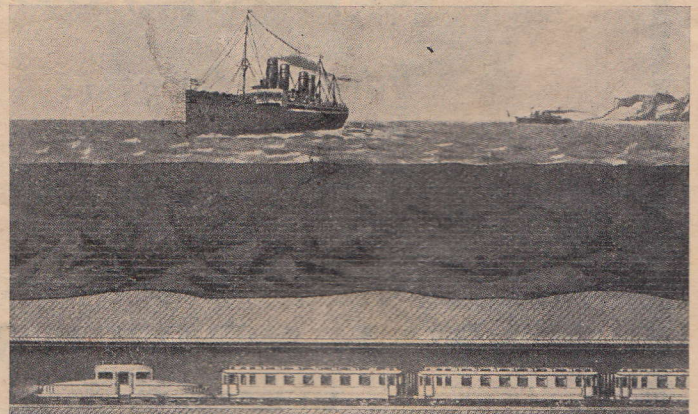
Minden gyógyszer-tárban kaphatók.

ívben szeli át a tengerszorost és az első útiránynál mintegy 8 km-rel keletebbre éri el Afrikát. Igaz, hogy ennek hossza összesen 75 km, melyből 53 vezet a tenger alatt, de viszont úgy kikerülhetnek általa a mélységeket, hogy az egész alagút kb. 100 méterrel magasabban, 310 m mélységben haladhatna. Ez pedig — mint már említettük, — alagút építésénél igen jelentős költségmegtakarítást jelent.

Maga a munka úgy indul majd meg, hogy először egy 3 m átmérőjű mellékalagutat fúrnak s mikor ez elkészül, indul csak meg kétoldalt az egyenként 5 m átmérőjű igazi alagút építése, ahova a kettős sínparákat fektetik. A mellékalagút óriási segítséget jelent, mert a fúrásnál összegyűlő rengeteg földet és követ ezen az úton könnyűszerrel eltávolíthatják. Az alagút két szarát megfelelő távolságokban keresztfolyosók kötik össze, melyek szellőztetésre és veszély esetén kijáratra szolgálnak.

Az építkezést 5—6 évre tervezik, teljes költsége körülbelül 340 millió pengőre rúg. A vonat — természetesen elektromosvasutról van szó — az első terv szerint fél, a másik szerint háromnegyed óra alatt halad át egyik világrészről a másikba. A napi forgalom 120 vonatra emelhető oda és vissza, 120.000 tonna összerheléssel.

Francia- és Spanyolország minden gazdasági és politikai ér-



A Gibraltári-szoros alagútjának hosszmetzete, az elektromos vasúttal.

Egyesületi és **CSERKÉSZ-ZÁSZLÓKAT** művészies kivitelben vásároljatok  
 ECCLÉSIA R.-T.-nál, Budapest, IV., Váci-u. 59.

deke e vasútvonal megépítése mellett szól. Kérdés azonban, mit szól mindehhez Anglia, a Gibraltári sziklacsúcs büszke ura és őrzője, valamint Olaszország, amelynek érdekei e terv megvalósulásának éppen az ellenkezőjét kívánják. A nagy alkotásnak sorsa pedig rendesen nem a mérnöki asztalokon, hanem a politikusok és diplomaták gondosan őrzött tanácskozástermeiben dől el!  
 K. L.

### REJTVÉNYEK.

Hoztam fiúk, újabb rejtvényt, Hanem óvatosan menjen  
 Fejtsétek meg gyorsan! A nagy viadalnak.  
 Versikémben elbűjtatva  
 Egy jól ismert sor van. Aki aztán kihámozta  
 Amit ide rejték:  
 Minden szakasz egy-egy szavát Arról látszik, hogy a dajkák  
 Rejti el magába. Fejére nem ejték.  
 Munkára fel! Nosza rajta!  
 Induljunk csatába! Nagy lesz híre, diadalma  
 Az egész világon,  
 Még csak azt kell megjegyeznem, Nevét hírharsona zengi  
 Hogy némely szakaszban Minden cserkészszájon.  
 A kérdéses verssorból csak  
 Egy „a” vagy egy „az” van. S amíg róla zeng az ének,  
 Ez a nóta járja:  
 Azért tehát ne szaladjon A gyors cserkészleeménynek  
 Senki fejjel falnak, Nincs a földön párja!

Mikroszkóp.

A megfejtési határidő január hó 5. Díjak: 4, 3, 1 pengő.



### A „titkos levél” megfejtése.

A „titkos levél” — miként a megfejtések sokaságából kiderült — nem is volt olyan nagyon titkos. Sőt egészen jól el lehet olvasni, mihelyt a lapot a szemsíkhöz közel emelve, kis szögben lehajtjuk. Ilyenkor u. is a betűk rövideknek látszanak és a hosszú, egyenletes vonalak helyett könnyen elolvasható mondat van előttünk, amely szól a következőképpen:

Kedves Polesi! Maskor irj olvashatobban Samu baci s. k. (Igy, ékezet nélkül.)

A megfejtés könnyű volta miatt természetesen tömegesen kaptuk a megfejtő-leveleket; összesen 265 helyes megfejtés érkezett be, melyek közül sorshúzás útján a következők részesülnek jutalomban:

I. díjat nyert (6 P) Titze Tibor 40. sz. Szekszárd.

II. díjat nyert (4 P) Králik Arisztid, 22. sz. Ózd.

III. díjat nyert (2 P) Faragó Sándor, 550 sz. Szeged.

## GANZ ÉS TÁRSA

VILLAMOSSÁGI, GÉP-, WAGGON- ÉS HAJÓGYÁR RT.

Központ: BUDAPEST, X. KERÜLET KŐBÁNYAI-ÚT 31. SZÁM.

Az ország legrégebb és  
 legnagyobb gépgyára.

Villamossági gyár: II., LÖVŐHÁZ-UTCA 39.

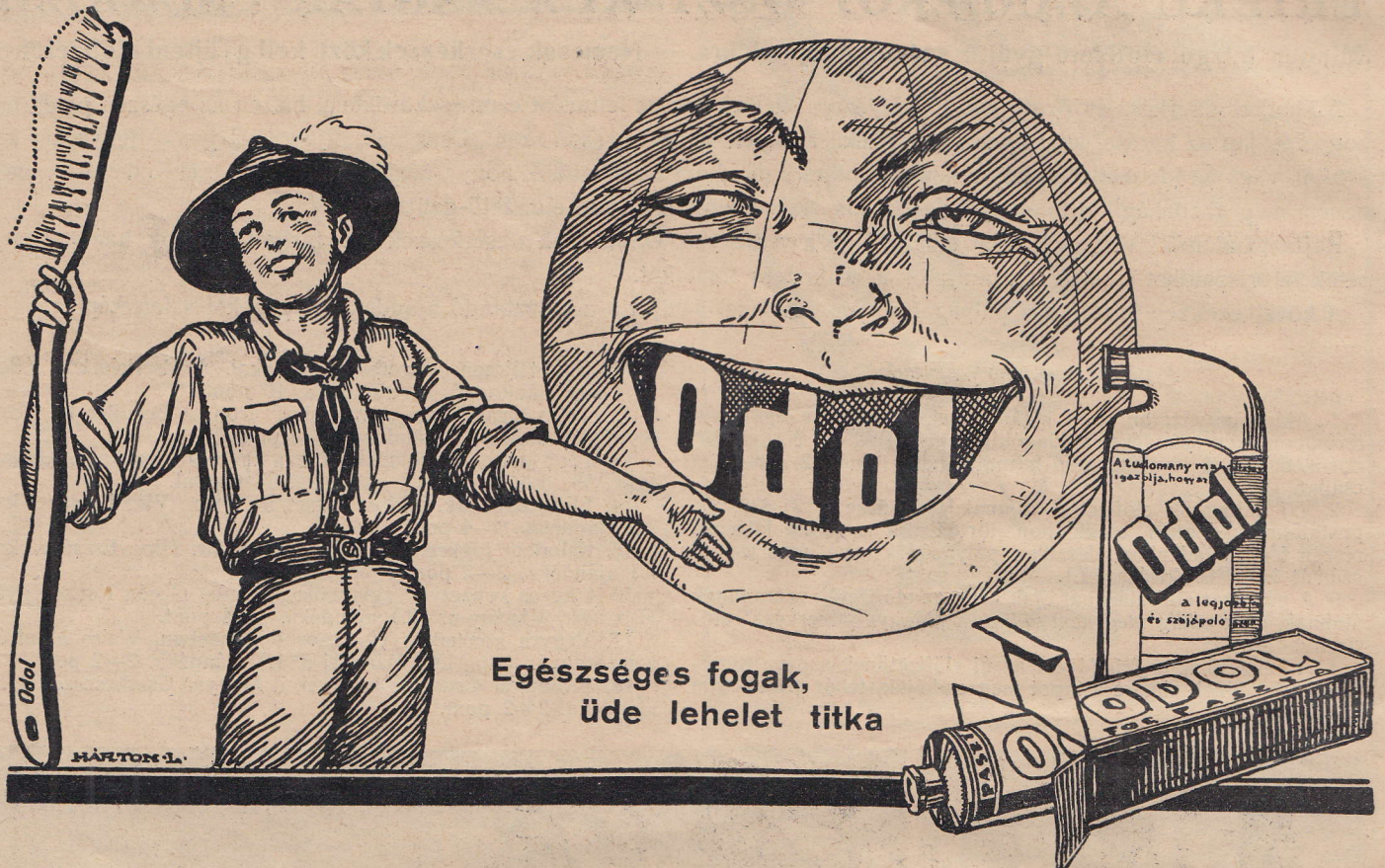
Waggon- és gépgyár: X., KŐBÁNYAI-ÚT 31.

Hajógyár: V., MEDER-UTCA 9.

Vezérképviselőt:

HAZAI GÉPKERESKEDELMI RT.

BUDAPEST, V., VILMOS CSÁSZÁR-ÚT 76.



### ÚJ REJTVÉNYÜNK.

Ismeritek-e csonka-hazánkat?

A cserkészpróbák egyik pontja a földrajzi ismeretekről szól. Azonban hiába állod ki a próbát kitűnően az elméleti kérdések alkalmával, ha nem tudod annak gyakorlati hasznát venni. Be kell járni táborozások alkalmával lehetőleg az egész ország területét, ha pedig ez nem lehetséges, meg kell ragadni minden alkalmat arra, hogy előadások, képek, leírások által minél többet, minél jobban megismerjünk hazánk területéből.

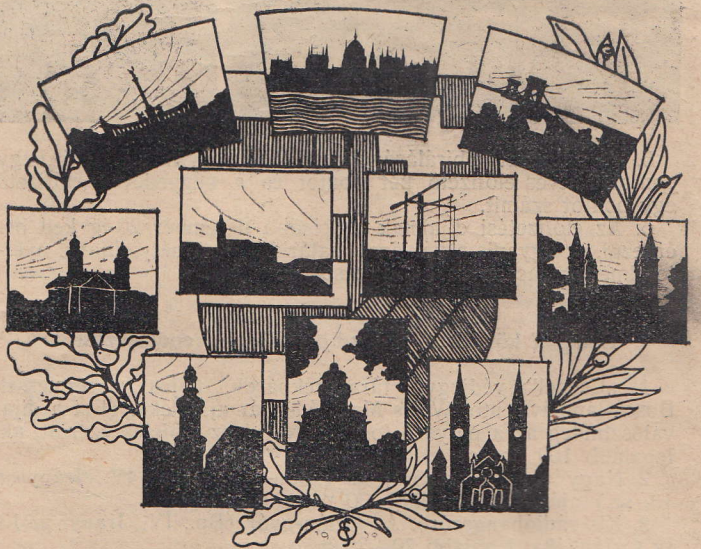
Most néhány nagyobb magyar városba és jellegzetes magyar vidékre vezetünk el benneteket, s bemutatjuk árnyképekben azoknak a helyeknek jellegzetességeit: egy-egy középület, vagy közismert építmény képében.

**A feladat:** 1. kitalálni, melyik kép milyen helység, vagy vidék mely épületét mutatja be.

2. Hogyan tudnád ezeket a dolgokat egy külföldi barátodnak leghamarabb bemutatni, azaz: hogyan kezdenél neki az országos körutazásnak, ha Bécsből indulnátok el. (Utvonal-leírást kérünk.)

Beküldési határidő: január 5.

Jutalmazás: 6, 4 és 2 P.



Ha finom **gyapjúsövetekre** vagy **bélésárúra** van szüksége, forduljon bizalommal

**LEFKOVITS ÉS VÁNDOR** CÉGHEZ

**BUDAPEST, V. KER., DEÁK FERENC-UTCA 16-18. SZ. (ADRIA-PALOTA.)**

Angol, magyar és más gyártmányú finom férfi-gyapjúsövetek és bélésárúk nagy raktára.

**Szabómesterek legolcsóbb bevásárlási forrása!**

*A Cserkészsövetség jelenlegi ruházati akciója alkalmával meggyőződést szerezhet áruink kitűnő minőségéről.*

## TÖBB EZER PENGŐ ÉRTÉKŰ AJÁNDÉKOT OSZT KI A MAGYAR CSERKÉSZ

**Minden buzgó előfizető-gyűjtő számíthat ajándéokra. — Nemcsak cserkészek közt kell gyűjteni előfizetőket.**

A Magyar Cserkész előfizető-gyűjtő pályázata méltán keltett feltűnést cserkészkörökben, hiszen az egészen példátlan, hogy egy lap az barátai közt ilyen nagy értékű ajándéktömeget osszon szét. Csak az ajándéktárgyak jegyzékét kell átfutni, vagy az ide mellékelt képre kell pillantani s mindjárt szembetűnő, hogy nemcsak baráti cselekedetnek nemes, hanem még gazdaságilag is előnyös egy kis fáradságot fordítani előfizető-gyűjtésre.

Rajta tehát fiúk! Vegyetek részt mindnyájan a versenyen. De ne csak a cserkészek közt buzgólkodjatok, hanem keresétek fel a szülőket s nekik is ajánljatok a mi kedves lapunkat.

A következőkben közöljük a pályázaton való részvétel módját s a kiosztandó ajándékok jegyzékét s fényképét:

### A pályázaton való részvétel:

1. Aki a pályázaton részt kíván venni, az tudassa egy levelezőlapon ezen szándékát a kiadóhivatallal (Bp., V., Nagy Sándor-u. 6. sz.) A levelezőlapon feltüntetendő: 1. név, 2. cím, 3. a csapat.

2. Új előfizetők előfizetési díjának beküldése a 31.428. sz. postatakarékpénztári csekklapon történik, a csekklap középső részén fenn, mindenkor jelezzük a pályázónak nevét és a csapat számát is. (Pl. Kovács 71.)

3. A pályázat elbírálásánál csak azok az előfizetők számíthatnak újaknak, akik *eddig még nem voltak* a „Magyar Cserkész” előfizetői.

4. A befizetőlapon *feladóként* az új előfizetőnek a neve tüntetendő fel, akinek címére a lapot megrendeljük, tehát pontos cím is szükséges.

11. Sík, teljesen felszerelve, botokkal. A Cserkészbolt (Bp., V, Nagy Sándor-u. 6.) ajándéka. 10 pont.

12. Több tucat „Nem, nem, soha!” iron. A Schuller Rt. (Bp., X., Gyömrői-út 61.) ajándéka. 4—4 pont.

13. Több doboz Pischinger krémes keverék. Pischinger Oszkár (Bp., VI., Eötvös-u. 51.) ajándéka. 6—6 pont.

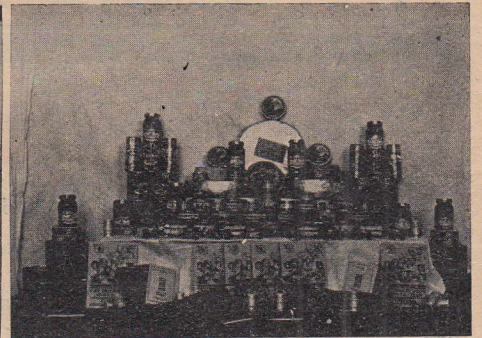
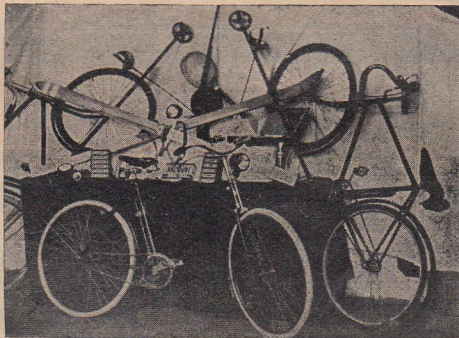
14. Elida kazetták. Hutter József Rt. (Bp., VII., Erzsébet-krt. 3.) ajándéka. 8—4 pont.

15. Kalodont fogkrémek. Hutter József Rt. (Bp., Erzsébet krt. 3.) ajándéka. 2—2 pont.

16. 1 kg-os konzervek (gyümölcs, lekvár) Oceán Konzervgyár (Bp., VI., Vágány-u. 12.) ajándéka. 4—4 pont.

17. Vegyes konzervek ½ kg-os dobozokban, Weiss Manfréd Konzervgyár (Bp., IX., Máriási-u. 1.) ajándéka. 2—2 pont.

18. A Magyar Cserkész könyvei, a Magyar Cserkészszövetség ajándéka. 2—2 pont.



5. A pályázat elbírálásánál egy egész éves előfizető négy pontot, féléves előfizető két pontot és a negyedéves előfizető egy pontot számít.

6. Az előfizetési díjaknak legkésőbb december 20-ig kell beérkezni, ez ugyanis a pályázati határidő. — A pályadíjat a nyerteseknek karácsonyra küldjük szíjjel.

### Eddig a következő pályadíjak állanak rendelkezésre:

1. „Csepel” védjegyű túrakerékpárok, teljes felszereléssel, Bosch-lámpával stb. Weiss Manfréd-gyár ajándéka. (Ezt a díjat valószínűleg az a pályázó fogja elnyerni az előjelek szerint, aki legalább 100 pontot gyűjt.)

2. Nagy rádióhangszóró, az Orion-gyár (Bp., IV., Irányi-u. 13. sz.) ajándéka, legalább 30 pont

3. Kis rádióhangszóró. Az Orián-gyár (Bp., IV., Irányi-u. 13. sz.) ajándéka, legalább 20—20 pont.

4. Zeiss Icon 3×4, 6×9, 6½×9 méretű fényképezőgép. A Hatsek és Farkas cég (Bp., VI., Andrássy-út 31.) ajándéka, legalább 20—20 pont.

5. 6 mm-es céllövő karabély. A Zuber Bertalan ég (Bp., IV., Múzeum-körút 29.) ajándéka, legalább 50 pont.

6. Alumínium thermos és alumínium főzőedények. Zuber Bertalan és társa (Bp., IV., Múzeum-körút 29.) ajándéka. Legalább 10—10 pont.

7. 5-ös sz. futball labdák, pumpával és fűzővel. Macher Rezső és Társa (Bp., VI., Podmaniczky-u. 45.) ajándéka. Legalább 20 pont.

9. Ezüst karkötőóra. A Svájci Órabehozatali Rt. (Bp., V., Lehel-u. 6.) ajándéka, 20 pont.

10. Nikkel karkötőóra. A Svájci Órabehozatali Rt. (Bp., V., Lehel-u. 1.) ajándéka, 20 pont.

19. Villanylámpák elemekkel, a Cserkészbolt (Bp., V., Nagy Sándor-u. 6.) ajándéka. 4—4 pont.

20. Kerékpárra szerelhető dinamó, fényszóróval, Weiss Manfréd ajándéka, legalább 12—12 pont.

21. Olajfesték kazetták, felszerelve, Müller Testvérek Rt. (Bp., Lehel-u. 27—29.) ajándéka, legalább 20—20 pont.

22. Patent vízfesték-kazetták felszerelve, Müller Testvérek Rt. (Bp., VI., Lehel-u. 27—29.) ajándéka, legalább 10—10 pont.

23. Fém vízfesték-kazetták, Müller Testvérek (Bp., VI., Lehel-u. 27—29.) ajándéka, legalább 16—16 pont.

24. Kombinált műkorcsolyák, Kertész és Wesszely Rt. (Bp., IV., Váci-utca 9.) ajándéka, legalább 16—16 pont.

25. „Dunlop” sportteniszrakettek. Kertész és Wesszely Rt. (Bp., IV., Váci-utca 9.) ajándéka, legalább 20—20 pont.

26. Tanuló vaskorcsolyák. Geitner és Rausch (Bp., VI., Andrássy-út 18.) ajándéka, legalább 10—10 pont.

27. Thermos palackok. Geitner és Rausch (Bp., VI., Andrássy-út 18.) ajándéka, legalább 10—10 pont.

28. Alumínium só- és paprikahintők. Geitner és Rausch (Bp., VI., Andrássy-út 18.) ajándéka, legalább 3—3 pont.

29. 4,5×6-os Einsigno Cupido fényképezőgép. Wanaus József (Bp., IV., Sütő-u. 2.) ajándéka, 10—10 pont.

30. Különböző nagyságú csomagolt és préselt kitűnő minőségű magyar sajtok. Legalább 2—2, 6—6, 14—14 pont.

31. Dobozos tea-kekszek, Vancza és Társa (Bp., X., Korponai-u. 4.) ajándéka, legalább 4—4 pont.

32. Dobozos halsaláta. Warhanek C. (Bp., VI., Frangepán-u. 8—10. sz.) ajándéka, 4—4 pont.

33. Gyönyörű kivitelű cserkészskürtt. Mogyoróssi Gyula (Bp., VII., Rákóczi-út 71.) ajándéka, legalább 10 pont.

34. Teljes lombfűrészkészletek fűróval, vassatuval stb. Kiss Ernő cég (Bp., VII., Erzsébet-körút 13.) ajándéka, legalább 10 pont.

## ◆◆ KÜLÜGYI HIREK ◆◆

A Jamboree-filmünk Bécsben. Folyó hó 7-én került előadásra a bécsi városi közművelődési egyesület helyiségében, főként cserkészközönség előtt. Zimmermann cserkésztest, az „Uner Weg” szerkesztője németnyelvű előszót mondott és a feliratok német szövegét hangosan olvasta az előadás alatt. Értesítése szerint a filmnek óriási sikere volt.

G. Ward Price, a Daily Mail főszerkesztője, akire a tavalyi Jamboreeisták bizonyára még élénken emlékeznek a Szent István-napi vacsora alkalmával tartott magyar nyelvű felköszöntőjével kapcsolatban, a Rákosi szobor leleplezésekor Budapesten járt. November 29-én délután meglátogatta a Cserkészházat és utána résztvett a 13-as ezermester csapatnak a X. kerületi gimnáziummal közösen rendezett ünnepélyén. Elutazása előtt a következő levélben köszönte meg az élvezetes vendégbarátságot: „Kedves Doktor Molnár! Legyen szabad újból a leghálásabban megköszönnöm azt a nagy megtiszteltést és élvezetet, amelyben a magyar cserkészek főhadiszállására történt meghívásom folytán részültem. Rendkívül élveztem ezt az alkalmat, amely módot nyújtott igen érdekes és lüktető szervezetük életét láthatni. Nagyon kedves volt az is, hogy alkalmat adott a kiváló cserkészünnepély élvezésére, valamint a csapatotthon meglátogatására később. A magyar cserkészszervezetnek, amely iránt főnököm Lord Rothermere oly élénken érdeklődik, legjobb kívánságaimat tolmácsolva, vagyok kiváló tisztelettel: G. Ward Price s. k.

Spencer Henryt, kedves angol barátunkat súlyos csapás érte, amelyben Bernard fiának, aki szintén járt nálunk, valamilyen csontbetegség folytán amputálni kellett az egyik lábát.

A bécsi 4. sz. cserkészcsapat bejelentette, hogy hűsvéti táborát ezúttal Balatonfüred közelében szándékozik megtartani. Az idén hűsvétkor Esztergomban táboroztak. Egyébként a magyar cserkészeket ez úton is újból meghívják nyári karinthiai táborukba, amely Drobolachban lesz, valamint ezt követő olaszországi táborukba, a Misurina tó partjára és ennek kiegészítéseképpen mozgó táborozásokba, amelynek útvonal a Garda tó—Rapallo—Carrara—Livorno—Sardinia—Roma—Venece.

Mozgótábor Franciaországban. Dr. Temesi Győző, a szövetség elnöki tanácsától felhatalmazást kapott, hogy a jövő év nyarán mintegy 6 héti tartó mozgótáborozást szervezen Franciaországban. Az előrelátható útvonal: Felső-Olaszország—Riviera—Marseille—Rhône völgye—Loire völgye—Párizs—Chamarande—Bretagne és visszafelé Svájcban keresztül haza. Az előrelátható költségek 300 P körül fognak mozogni. Jelentkezésnél franciául tudók nemcsak előnyben részesülnek, hanem valamelyes francia tudás nélkül jelentkezők nem fogadhatók el. Bővebb részleteket február hó 1-e körül nyújthatunk.

Az eszperantó a magyar nemzeti eszme szolgálatában. Csak nemrég mutatták be a Magyar Nemzeti Szövetség budapesti kiállításán, hogy az eszperantó nyelv milyen hatásos eszköz a magyar igazság külföldi terjesztésére. A Nemzeti Szövetség eszperantó szakosztálya minden világ-részben terjesztette az eszperantó nyelvű röpiratokat és sok helyen ismertették idegen nemzetek lapjaiban Magyarország mai helyzetét. Most a magyar irodalom, a magyar kultúra terjesztése érdekében indult meg egy folyóirat Budapesten „Literatura Mondo” cím alatt, melynek nem kisebb célja, hogy az eszperantó nyelv által irodalmi központ legyen Budapest a világ eszperantistái számára. A szerkesztők: Kalocsai Kálmán dr. egyetemi magántanár és Baghy Gyula garanciát nyújtanak, hogy a lap magyar szellemben és magas színű fog megjeleníteni. A semleges eszperantó lehetővé teszi, hogy a nagy nemzetek világvárosai helyett Budapesten jelenjen meg az új irodalmi világ.

## ◆◆ KÖNYVISMERTETÉS ◆◆

Vitéz Faragó Ede: Ósök öröksége. Már megemlékeztünk erről a könyvről. Közöltünk is abból egy fejezetet. Tudjuk, hogy sok cserkésztestvérünk már maga meggyőződött róla, hogy a Magyar Cserkészszövetség orsz. vezetőbiztosságának, a cserkészek körülrajongott Ede bátyjának ez az írása hűzogat pótól a magyar irodalomban. Mégis szükségesnek tartjuk, hogy karácsony közeledtekor felhívjuk minden olvasni szerető cserkésztestvérünk figyelmét erre a műre. Hiszen olyan nagyon sok idegen tárgyú, idegen szellemű írás jut ilyenkor a könyves polcra! A közismert mesék nagyrésze nem a magyar lélek kiusgárgása, ifjúsági irodalmunkban is rengeteg az idegen. Még a cserkészek is nagyon sokszor idegen világba mennek meséért, mulattat meg gyakorlati ügyességet tanító könyvért. (Ez egyébként egészen érthető, hisz a cserkészlet eredete sem magyar.) Ezt érezte a magyar cserkészmozgalom közszertében álló egyik leg-lángolóbb apostola, vitéz Faragó Ede is, amikor sürgette a magyar romantikának minél intenzívebb bevitelét a mi mozgalmunkba. Ő hangsúlyozta már nagyon régen s hirdeti szüntelen, hogy az előkészítő munkának is teljesen magyar alapon kell elindulnia. Az ő munkája a megizmosodott pródomozgalom.

Kiváltképpen ennek az előkészítő munkának nélkülözhetetlen könyve az „Ósök öröksége”. Ez a könyv az ősmagyarok világába viszi vissza a gyermeket s ott tár a szemé elé nagyszerű kis magyarokat, elsősorban a gyermek Árpádot, hogy tölk tanuljon a ma magyar gyermeke igazi, szép, tiszta, nemes, bátor gyermekéletét élni. Faragó Edének a képzelete színes, meséje éppen ezért csupa romantika, csupa élet, csupa ragyogás: Minden sorából valami nagyszerű magyar íz, magyar zamat, magyar illat árad telének. Olyan ez a könyv, mint egy gyönyörű magyar szőttes, vagy magyar varrottas. Kissé talán túl tömött is, túl színes is, mintha mindent el akarna mondani néhány mesében. De ebben is csak a magyar lélek ragyog, öntudatlan is, az a magyar lélek, amely olyan pazarlódásan jelenik meg a matyó-kendőn, az alföldi subán, a székely faragott ládán.

Aztán benne van ebben a könyvben a cserkészlet lelke is egészen. Az a gyermek, aki ezeken a meséken nevelődik, közel jut a cserkészhöz. Az belenevelődik a tiz törvénybe anélkül, hogy tételek szerint tanulgatná azokat. Amelyik vezető szép mesével akar magyar lelket nevelni apró gyermekeibe, az nem nélkülözheti ezt a könyvet.

De élvezetes olvasmány ez nagyoknak is. A vezetők nem a mesét élvezik csupán, hanem azt a finom pedagógiát, amely ott van minden elbeszélésben.

Szülők és vezetők nem tehetnek alkalmasabb ajándékot a kicsi gyermekek (7—12 év) karácsonyfája alá, mint vitéz Faragó Edének kedves könyvét: az „Ósök öröksége”-t.

## Megjelent! Bacillusvadászok

Paul de Kruif világszenzációs könyve. Bevezetéssel ellátta Entz Béla egyet. tanár Számos képpel és műmelléklettel. Érdekesebb minden regénynél, izgalmasabb minden detektív történetnél.

Ára füzve 9—,  
félbörkötésben  
12— pengő.

Kapható a  
könyvkereske-  
désekben és a  
kiadónál

**GUTENBERG**  
Könyvkiadó-  
vállalat Rt.  
Bpest, IV., Eskü-út 3.

Két részletben is  
fizethető!

Tessék kívágni és beküldeni!

Gutenberg Könyvkiadóvállalat Rt. Budapest, IV., Eskü-út 3.  
Megrendelem a Bacillusvadászok c. könyvet, füzve — félbörkötésben.

M. Cs.

Név: .....

Állás és foglalkozás: .....

Pontos cím: .....

(Nem kívánt rész törlendő!)

Temesi Győző: „Győzni!” Temesi Győző neve jól ismert mindenki előtt, aki ezt a lapot olvassa. Nemcsak mint a magyar cserkészmozgalom egyik legelső, legtevékenyebb munkását, nemcsak mint a dicsőséges jamboree nagyszerű parancsnokát ismeri őt a cserkészvilág, hanem úgy is, mint rendkívül termékeny cserkészíró.

Alig néhány hónapja megjelent cserkészregénye (melyből a Magyar Cserkész hozott egy érdekes részt) újabb sikert jelent írói pályáján. A „Győzni!” rendkívül izgalmas, érdekesítő leírása öt magyar fű megpróbáltatásának, szenvedésének, majd komoly célkitűzésének, verejtékes küzdelmének s nagyszerű diadalának. Ebben a regényben megjelöljük a hivatása tudatára ébredt magyar cserkészfiúk életútját. Pompásan jut kifejezésre itt az a cserkészgondolat, hogy mindenki tehet sokat a legnagyobb cél szolgálatában is, ha komolyan veszi azt a feladatot, amely elé a mai sivár magyar élet állítja a jobb jövőben bizó, jobb jövőt akaró ifjút.

E regény öt hőse a maga színes, izgalmas, diadalmas életével azt hirdeti, hogy mindenkinek céltudatosan kell élnie, minden tanulmányát egy cél felé fordulva, komolyan kell végeznie, önmagával, a maga tehetségével számot kell vetnie s úgy kell elindulnia az élet útján, amelynek így nemcsak jelszava, hanem tartalma és eredménye is ez a szó lesz: győzni!

E regény nemcsak azért értékes, mert pompásan mulattat, hanem azért is, mert benne a magyar cserkészek, a magyar fiúnak életprogramja — szolgálni minden erővel egy magasabb célt, az árva magyar ügyet! — nagyszerűen jut kifejezésre.

Temesi Győző új regénye ott kell legyen minden cserkész könyves polcán, kell, hogy megbeszélés tárgyát alkossa minden örs összejövetelének, a közelgő karácsonyi szent-estén pedig díszítse minden serdülő cserkészfiú karácsonyfája alját.

Temesi Győző „Győzni!” c. regényét igazolt cserkészek jelentős kedvességgel kaphatják meg a szövetségnél.

Fusski Ferkó könyvtára. Az esztergombai fiúnevelő nagyon érdekes s bennünket, cserkészeket különösen érdeklő vállalkozást indított meg. „Fusski Ferkó könyvtára” címen könyvecske-sorozatot ad ki, amelynek célja, hogy könnyű, népszerű formában komoly, nagy igazságokat juttasson el széles rétegekhez. A sorozat első tüzetének címe: „Krisztussal vagy Krisztus nélkül”. Apró, kedves történeteket, anekdotákat tartalmaz. Felhívóknak, gyermekeknek egyaránt alkalmas a hit mélyítésére, amelyre ma olyan nagy szükség van. Nagyon jó szolgálatot tehet ez a könyvecske örsvezetőknek, jótékony olvasmány lehet az örsi összejöveteleken. A könyv ára 50 fillér, tömeges megrendelésnél 40 fillér. Megrendelhető Fusski Ferkó könyvtára szerkesztőségénél, Esztergombán (Szaléziánus atyák), u. p. Kenyérmező.

Tábori Pál: A nemzetközi örs. Az idei karácsonyi könyvpiac különösen gazdag eredeti magyar ifjúsági könyvkiadásokkal. Ezek közt a nagyrészt értékes művek közt a legelső sorban áll Tábori Pálnak fenti regénye. Tábori Pál még egészen ifjú író, de neve már jól ismert széles körökben. Mi cserkészek a Magyar Cserkész hasábjain találkozunk vele sokszor s mindig van számunkra új, érdekes mondanivalója.

A legtöbb örömet mégis a „Nemzetközi örs”-sel szerzi most cserkésztestvéreink. Ez a könyv éppen tizedik regénye Tábori Pálnak. Méltó a jubileumi számhoz. Már maga az elgondolása is nagyon kedves: kilenc, a jamboree összejövetelénél készített tiszteletkönyv forrt cserkész a hőse a történetnek. Kilenc nagyszerű fiú, akik élik a jó cserkész életét. Szeretik egymást és segítnek mindenkit, akit segíthetnek, ügyesek, talpraesettek, bátrak, hűségesek, vidámak, fegyelmezettek... egyszerűen cser-

készek. Tábori Pál gazdag fantáziája annyi és olyan izgalmas kalandon vezet keresztül ezt a nemzetközi őrösöt, hogy az ember szinte szédül az olvasásán, de nem bírja letenni a könyvet. Rohan a kilenc nagyszerű fiúval: autón, hajón, repülőgépen, expresszvonaton, tutajon... Hol Angliában van, hol meg Svájcban, Németországban, elhagyott vagy fel sem fedezett szigeten, azután a szegedi Tiszaparton is. Remeg a fiúkért, amikor azok veszedelmes harcot vívnak a kalózzokkal, szervezett betörőbandával, óceáni sziget félvad embereivel, aztán boldogan látja mindig a cserkészlelek diadalát, akkor is, amikor bátorságra, akkor is, amikor leleményességre, higgadságra van szükség. És sokat mulat a kedves, pajkos, fecsegő, mégis egészen cserkész kis Cinke kalandjain. Röviden: elejétől végig pompásan szórakoztat ez a könyv kicsinyt, nagyot egyaránt. Nagyon fog örülni minden gyermek, aki ezt a könyvet kapja, meg karácsonyra.

Tábori Pál könyvének nem mindennapi érdekessége, hogy előszavát a világ főcserkésze, Lord Baden Powell írta, akinek írását facsimilében is láthatjuk a regény elején. Jól esik olvasnunk ezekben a sorokban a cserkésznek elismerő nyilatkozatát a magyar cserkészről.

Tábori Pál könyvét melegen ajánljuk minden cserkésztestvérünknek, a jubiláris írónak, kedves munkatársunknak pedig sok ilyen jó munkát kívánunk.

**T. B. Ray: Repülőök.** Az ember azt sem tudja, hogy minek vegye. Izgalmas regénynek-e, vagy színes egyszerű történetnek? Mert olyan érdekes, mint a legizgalmasabb regény és olyan igaz, mint a hiteles okmányok alapján, gondosan megírt történelem.

A XX. század nagy diadalának, a levegő meghódításának hősköteménye ez a könyv, mely a karácsonyi könyvpiac egyik szenzációja. Ifjúsági iratnak készült, de bizonyára érdekes és kedves olvasmánya lesz mindenkinek, hiszen alig van ma valami inkább az érdeklődés középpontjában, mint a repülés ügye. Kivált a cserkészek fognak örülni ennek a könyvnek, akik minden iránt érdeklődnek, ami a diadalmas technika körébe tartozik.

E könyv sorra veszi mindazokat a hősokeket, akik rengeteg küzdelem, sokszor még több akadály között is kitartóan küzdöttek — nem egyszer a vértanúságig — azokért a sikerekért, amelyek végre is szárnyat adtak a föld emberének. Nemcsak a repülés krónikáját találjuk meg ebben a műben, hanem színes leírását azoknak a belső küzdelmeknek, amelyeket azok a lángelmék vívtak magukkal is, akik hősei lettek a XX. század legnagyobb diadalának, a repülésnek.

Sorra felvonulnak e könyvben: Wright, Andrée, Bleriot, Farman, Kaszala, a kitűnő magyar rekorder, Lindbergh, Coli, Amudsen, Nobile, Chamberlain, Byrd, Zeppelin, Eckener, Kinksford, Smith stb. stb. Mind-egyikről egy-egy érdekes cikk. A könyv érdekességét fokozza az az 50 fotográfia is, amely a legérdekesebb eseményeket rögzítette meg s bemutatja a leghíresebb gépeket.

A „Repülőök”-et Tábori Pál cserkésztestvérünk és munkatársunk dolgozta át. Stílusa világos, pompásan gördülő, a szöveghez mérten szárnyaló. A kiállításban is nagyszerű könyv, komoly értéke a magyar ilyenirányú irodalomnak. Kapható mindenütt.



**Szajharmonika-zenekarok tanítása.** Jó ideje megírtuk, hogy egy nagy gyár arra vállalkozott, hogy szakértő mestert küld ki, akinek az lesz a hivatása, hogy ingyenes kurzusokat tartson azok számára, akik a szajharmonikán való jártékok tökéletesen el akarják sajátítani. A cserkészeknek is felajánlották, hogy akár egyeseket, akár egész zenekarokat, akár pedig vezetőket betanítanak ingyen ennek a népszerű, könnyű zeneszerzőnek a jó kezelésére. Volt is jelentkező bőven, de a szolgálatait felajánlott gyár elhallgatott. Most azután újra megszólalt. Hosszú hallgatás azzal ment, hogy olyan nagy volt az érdeklődés a szajharmonika iránt Bécsben (ahol szintén tartottak kurzusokat), hogy az eredetileg egy hónapra számított tanfolyamok három hónapig tartottak. Január hó elsején azonban feltétlenül itt lesznek a mesterek s a cserkészek rendelkezésére állanak. Aki tehát részt akar venni a Cserkészházban tartandó tanfolyamokon, az lehetőleg még újév előtt jelentkezésként írásban a szerkesztőségnek.

**Vidovszky Kálmán „Imádkozó fiúk” című, protestáns cserkészek és serdülő fiúk számára írt magányos és a legszebb karácsonyi ajándék. Kapható a Cserkészboltban, vagy a szerzőnél (Budapest, VIII., Üllői-út 24.).**

**A cserkész takarékos!** Az új postai díjszabás szerint minden csekkbefizetés költségre kerül. Ezzel szemben a befizetési lap hátlapjára írt közlemények nem kerülnek külön portóköltségre. Igaz, hogy csak fillérekről van szó, de a kilencedik cserkésztestvér helyes értelmezésének itt tág tere nyílik. Esetleges rendeléseket lehet kényelmesen erre a hátlapra írni és nem kell melléje külön lapot, vagy levelet írni. A Cserkészbolt is, a Gazdasági Hivatal is berendezkedett arra, hogy ezeket a közleményeket ugyanolyan, sőt fokozott figyelemben részesítse. Tehát használjátok fel az alkalmat és takarékoskodjatok.

**Óvás!** Tudomásunkra jutott, hogy Dabasi Halász Kálmán utazó, aki átmenetileg f. évi november hó 16-ig bezárólag tőlünk megbízást kapott, hogy általunk előírt és megbízólevelében feltüntetett feltételek mellett leventerüházati cikkekre részünkre rendeléseket vegyen fel, ezektől eltérő rendeléseket vett fel, bár megbízólevelében, melyet köteles volt felmutatni, kifejezetten fel van tüntetve, hogy erre nem jogosult. Miután vállalatunk hírneve érdekében a november hó 16-át elől felvett rendelésekről a felelősséget vállalni óhajtuk, ezennel felhívjuk mindenkit, aki rendelésváltoztatásnak birtokában van, hogy azt címünkre legkésőbb 1931. évi január hó 15-ig beküldeni szíveskedjék. Egyben közöljük,



## Az ideai rádiópiac szenzációja,

### a 3 + 1 csöves, váltóáramú, hálózati, „STANDARD 3 a” 13— pengő havi rész- letre, mindenütt kapható.



hogy ezen időpont után beérkező, avagy f. évi november hó 16-ika után feladott rendelésekről a felelősséget nem vállalhatjuk. Cserkészbolt Szövetkezet, Budapest, V., Nagy Sándor-utca 6.

**Együnk mézet!** A méz konzervált növényi nedv, mely azon növények sajátjával és illatával bír, amelyről azt a méhek gyűjtötték. 75% szénhidrátot kívül becses ásványi sókat tartalmaz olyan alakban, mely az emberi szervezet által legkönnyebben felvehető. Tartalmaz foszfor-savat, az emberi csontváz nélkülözhetetlen alkotórészét, foszforsavas meszt, mely az angolkórban szenvedő gyermek csontjait erősíti meg. Legfontosabb alkotórésze azonban a vas, amely a vérszegény emberek szervezetébe méz útján vihető be legkönnyebben. Az összes cukoranyagok közül egyedül a méz tartalmaz vasat. Lábbadázó betegek ápolásánál és hízkorúknál rendkívül eredményt értek már el, különösen a vajjal kevert mézzel. Táperejének szemléltetésére megemlíttük, hogy míg a marhahús 1003, a tojás 1613, addig a méz 3075 kalória meletet szolgáltat kg-kint. Ha mézet fogyasztunk, ezzel 50.000 magyar méhészt megélhetését tesszük lehetővé!

**Milyen erős az emberi hang?** A normális körülmények között be-szélő ember hangjának energiája 0.00001 watt csupán. A budapesti rádióállomás 20 kilowattnyi energiája tehát 2 milliárd ember hangenergiájával egyenlő. A beszéd, mint tudjuk, hullámrezgések útján történik, amely a levegő atmoszferikus nyomását változtatja meg és így lesz hallhatóvá. Az emberi fül érzékenysége jellemző, hogy egy tőlünk 25 centiméter távolságban beszélő ember hangja dobhártyánkon csak mint 0.000.001 atmoszferikus nyomáskülönbség jelentkezik és azt fülünk mégis erős hangként érezteti.

#### A magyar ifjúság sportmultjából.

Hazánk régi sportmultjával kapcsolatban a budapesti múzeumban böngészgettem. Két érdekes adatra akadtam, melyek a „Magyar Cserkész” ifjú olvasóit is valószínűleg érdekelni fogják. Első adat egy önállóan keletkezett ifjúsági sportegyesületről, a másik pedig a legelső munkatörnaegyletről beszél.

Ime a szó szerinti szövegek.

**Herkules** című sportlap írja 1884 július hó 8-iki számában a „Sportkedvelők Köré”-vel kapcsolatban. A cikk címe: „Kis atléták a Dunaparton.” „Mozgalmas élet van a hétnek minden második napján a Dunaparton (t. i. Budapesten).” Egy kis atlétatársaság tartja itt nagy közönség előtt versenyeit. Es oly ügyesen rendeznek 8—12 éves atléták mindent, hogy gyönyörűség nézni. A pályát pontosan felmérve lépésekkel, kis zászlókkal jelölik ki, az indítás számlálására történik. Még diszkvalifikálják is a rendetlenkedőket. Díjak: kokárda, cserkoszorú és néha pénz is. Az életrevaló társaság élén egy fővárosi tekintélyes orvos áll. Ezekből a fiúkból biztosan derekabb ember válik, mint sok, gombos és haszontalanul játékokat űző társaikból.

A „Tornaügy” című sportlap írja 1895 szeptember 15. számában: Ersebetfalván (ma a Budapest melletti Pesterzsébet), tornaegyesület van alakulóban, melynek tagjai nagybőrra a Fegyvergyár intelligens munkásaiból kerülnek ki. Az egyesület címe Titán Testező Egyesület lesz; a mozgalom élén Fischer István a NTE. (Nemzeti Torna Egylet) buggó tagja áll. Ez lesz Magyarországon az első munkásokból alakult tornaegyesület, minő Németország minden városkájában van.



Budapest,  
1930  
december  
15.

XI. évf.  
24. szám.

# MAGYAR CSERKÉSZ

## TÖBB MELEGSÉGET!

Tél van. Hideg van. Erdőszerte *közös* vacokban búvik össze, ami nyáron még egymásra vadászott.

Tél van. Alant jár a vörösfényű, hideg Nap. Aki szegény, az most nagyon szegény. De a határban *egyforma*, puhafehér takaró borít mindent: kunyhót és palotát. Gyémántosan csillog márványszobor és vakondtúrás egyaránt.

Tél van. Karácsony van. Egyszerű pásztorok és gazdag, bölcs királyok *közös járatban*, egyakarattal.

Karácsony este van. Rajta, fiúk! Hosszú magyar telünk fagyos éjszakáján gyulladjanak karácsonyi tüzek. Hadd lássék, hogy itt a téli Nap-fordulat. Hogy ezután már csak jobb jöhet. Hogy mégis győz a világoasság.

És simuljon össze szoros kézfogásban minden testvértelen ököl.

Cserkészek! Mi a magyar Nap-fordulat lovagai vagyunk. Gyujtsunk hát a betlehemi istálló-mécs lángjáról vett tüzzel hatalmas, újjongó, égi lángoló örömtüzeket...

A cserkésztestvériség, a magyar testvériség s az ember-testvériség tüztét.

Cserkészek! Karácsonyestén háromszoros, döngő Huj! huj! hajrá! reszkettesse meg a csillagokat negyedik törvény arany szívű alkotójára.

Mert a szeretet erősebb az erőszaknál. Testvéркеzek összefogása a széthúzásnál. S a mosolygó szem a gyűlöletnél. Ez kell a magyarnak: az erősebb erő. Mert bajban vagyunk. Mert győzni akarunk. Mert nem végzünk félmunkát.

\*

Cserkésztestvériség! Minden cserkész testvér! Magyar cserkészeknek ezen a téren még sok a tennivalójuk. Még ott tartunk, hogy kevesen viseljük a testvéri jelvényt, az aranyos liliomot. S azt a keveset még kevesebben veszik észre. S ha észre is veszik, rá se hederítenek. Nem köszöntik egymást. Pedig testvérek!

Ezentúl másként legyen! Aki szégyenli a jelvényt, az tegye le végképpen. Aki viseli, az keresse a mását másokon. S ha megleli, köszöntse testvérét melegen, mosolygósan. Ne érezzük a kort, a rangot. Nevetséges az testvérek között! Legyek a köszöntésben mindig én az első. Hordjuk szerte a világha a cserkésztestvériség melegítő, példát adó paraszát!

Magyar testvériség! Minden magyar testvér! Jaj, de messze vagyunk ettől! Pedig szószátyár hazafi az, aki nem tettel szereti a fajtáját. Ezt az ezeréves, másokért való verekedésben kissé megkérgesedett, kissé bizalmatlan, magabazárkózott fajt. Ezt a népet, amely lehet kicsiny, lehet megalázott, lehet hibákkal terhes, de amely nekünk, — akiknek itt élünk s halnunk kell — mindenképpen a legdrágább, a legkedvesebb minden nemzetek előtt.

Szeressük a magyart! Ugy, ahogy van. Hibáit, sebeit tarkargassuk féltő szeretettel idegen szem előtt. Befelé se feszegessük. Inkább orvosoljuk. Javítsunk rajta azzal, hogy magunkat megjavítjuk.

Hordozzunk magunkkal mindig egy-egy zsarátnokot a magyar testvériség tüzeiből! Táborba, regösútra, külföldre vigyük magunkkal. Hátha más szívek is lángrobbannak tőle?

Embertestvériség! Minden ember testvér! A betlehemi jászolban didergő Kisded tüzet hozott a Földre, az ember-testvériség tüztét s azt akarja, hogy égjen. Talán segítenénk Neki?

Ne mondd, hogy nem lehet! Ne hidd, hogy nem teheted. Mert hogy magyar vagy. A gyűlöletet, harcot nem a nemzetek szítják. Hanem azok, akiknek hasznót hoz a pusztítás, a könny, a vér: — a Mammon-bálvány szolgálói. A rombolás vámszedői...

Az embertestvériség a jők összefogása a népek érdekében. A Krisztust-hívőké mindazok ellen, akik az ököljog evangéliumára esküsznek.

Lehetséges az embertestvériség! Hiszen Krisztus Urunk parancsolja. Lehetséges és mi, cserkészek ebben a hitben mondjuk, hogy „Jöjjön el a Te országod!”

Embertestvériség! Hiszünk benne, bár lehet, hogy meg nem érjük. Embertestvériség! Dolgozunk érte, jumbo-reen és levelezéssel annak a magvát hintjük, bár lehet, hogy a gyümölcsöket csak késő utódok élvezik. Hordjuk a téglát és nem kérdezzük, ki teszi föl majdan a kupolát?

Tél van. De Karácsony van.  
Hideg van. De Napfordulat van.  
Hej, fiúk! Rakjátok meg jól a tüzeket!  
Hadd engedjenek fel végre az önzésbefagyott szívek!  
Velösy Elek.

## KARÁCSONY.

(Kis fiamnak.)

Csakhogy itt vagy végre  
áldott szép karácsony,  
elérkeztél hozzánk  
aranyozott szánon  
mint egy csoda-álom.

Hetek óta vártunk . . .  
kicsi ujjainkon  
folyton számolgattunk  
lefekszünk . . . felkelünk . . .  
hány nap van még hátra?  
Sóvárgó kis szívünk  
de nehezen várta . . .  
mégis csak kívárta!

Ezen a szent estén  
elszáll gondolatunk  
túl a határokra.  
A Jézuskát váró  
tőlünk elszakított  
kicsi magyarokra.

Túl a határokon  
csak éppen így várják  
piciny kis magyarok

a Jézuska fáját  
Szent-Karácsony estén.

Ők is számolgatják  
kicsi ujjaikon  
hány nap van még hátra . . .  
és búsan gondolnak  
a magyar határra

. . . de ott — csöndben várják . . .  
csöppnyi kis eszükkel  
nem tudják felfogni:  
mért nem szabad nekik  
hangosan örülni  
Neked! Szent-Karácsony,  
túl a határokon,  
— csak úgy lopva, titkon.

Édes kis Jézuska  
nagy kérésünk volna:  
terjeszd áldó kezed  
túl a határokon  
bús kis magyarokra,  
akiknek nem szabad  
hangosan örülni,

vigadva megülni  
a Megváltó jöttét . . .

Küldj reményt hozzájuk  
hogy karácsonyfájuk  
minden kis gyertyája  
fáklyafénnyel égjen . . .  
ott túl a határon  
rabságban szenvedő  
magyarok szívében.

Édes kis Jézuska  
ezen a Szent-estén  
leborúlva kérünk:  
elszakított vérünk  
hozzad vissza nekünk  
keletről, nyugatról, északról és délről.

Akkor tudunk majd csak  
igazán örülni,  
kis testvéreinket  
keblünkre ölelve  
víg karácsonyt'ülni.  
A világon sem lesz  
boldogabb minálunk,  
ha együtt lesz újra  
a régi országunk. (Cserkészmama)

## ÉDES, NEMES GESZTENYÉT TESSÉK KÉREM!

Karácsonyi történet. (Egy tanár jegyzeteiből.)

Karácsony! . . .

Győri Sándor egész délután azzal foglalkozott, hogy a cserkészruháját tisztogatta, csinosította. A ruha minden porcikáját gondosan átnézte. A szövetet szappan-vizes kefével átdörzsölte, a bőrből való részeket viasszal bedörzsölte, a fémholmikat ragyogóra tisztogatta, a kalaphoz friss árvalányhajat tűzött, a cipőjét egyenletes feketére subickolta. Amikor a ruháját rendbehozta, nagy gondal felöltözött, édes anyját megcsókolta és elsietett.

Hová készül Győri Sanyi ilyen parádés ruhában?

Délután öt órakor tartják meg a cserkészotthonban a karácsonyfa-ünnepséget. Erre az ünnepségre öltözött ki Sanyi és oda siet a decemberi szürkületben.

Amikor Sanyi a főtérre ért, megeredt a hó. Apró ragyogó kristályszemek pilinkéltek a szürke felhőkből. A járda néhány perc alatt olyan lett, mintha fincm gyémántporral hintették volna be. A főtéren kellemes illat csapta meg Sanyi orrát, amely megállította útjában.

— Édes, nemes gesztenyét tessék!!

Sanyi arra pillantott, ahonnan ez a félnék remegő kínálás hangzott.

Egy alacsony termetű, töpörödött néni kínálgatta a portékáját. A néni a járda szélén egy gesztenyesütő üst mögött állott, föléje hatalmas viaszosvászon ernyő borult, amelyet már-már belepett a hó. Az üst mellett nagy, szögletes petróleumlámpa vöröslött, amelyen rajta állott, hogy: „hazai édes, nemes gesztenyesütőde“. — A néni kék há-

rász nagykendőbe volt bebugyolálva, a fején fekete bársonykendő, amelyből csak kis piros orra viritott ki, meg apró szeme ragyogott Sanyira. A sütő rostélyán felhasadt héjú gesztenyék sorakoztak, amelyeket a néni nagy szeretettel söpörgetett ide-oda, hogy valahogy el ne égjenek és ki ne hüljenek. A katlanban izzó faszén pattogott, amely kellemes meleget árasztott maga körül . . .

A gesztenyesütő néni igen kedves látványt nyújtott a téren . . .

Sanyi megállott, úgy érezte, hogy igen megkívánta az édes, nemes gesztenyét. Hamarosan a gesztenyes nénihez lépett.

— Kérek húsz fillér ára gesztenyét!

A néni csupa szívességgé lett, amikor vásárlója akadt, különösen pedig akkor, amikor látta, hogy cserkész áll előtte. Papiros-zacskót tépett le a gesztenyes láda oldalába vert szögről és válogatni kezdte az illatos gesztenyét.

Számolgatva potyogtatta a papiros-zacskóba, egyik gesztenyét a másik után.

— Egy, kettő, három . . . — majd megállott a szemelgetésben. — Hová készül cserkész uram ebben a díszruhában?

— A cserkészotthonba sietek karácsonyfa-ünnepélyre! — mondta Sanyi boldog mosollyal . . .

A néni ránézett a cserkészre és szomorúan mondta.

— Jó dolga van a fiatal úrnak! Nem irigylem, de nekem, meg az unokámnak nem lesz karácsonyfája. Hozzánk

nem jön el a kis Jézus . . . Ezt bizony igen fájlalom! . . .

— Miért ne jönné? — kérdezte meglepetten Sanyi. — Karácsony este mindenkireh ellátogat a kis Jézus! Miért kerülne el a nénike hajlékát?!

— Hozzánk ugyan nem jöhet el! Nekem este hét óráig itt kell állanom a téren a gesztenyesütő katlanom mellett, csak akkor mehetnék el karácsonyfát, meg néhány szegényes holmit vásárolni, akkor meg már nem kapok semmit, mert a boltokat bezárják. Az unokám sötétben ülve várakozik rám; amikor haza jutok, csak éppen arra lesz időm, hogy egy kis káposztalevest melegítsek vacsorára, azután sietve lefeküdjünk, amíg a meleg tart a tűzhelyben.

Sanyi megsajnálta a jó öregét.

— Ejnye no? Hát nincs senkije az unokáján kívül, aki segítségére lenne?

— Nincs bizony — lelke ifjú uram! A kis Dani az egyetlen, aki öregségemben vigasztal. Csak őt esztendő szegényke, teljesen árva. Én keresek rája. Bizony nehéz a mi sorunk. Talán nem is szép, hogy azért panaszkodom, mert nem tudok karácsonyfát vásárolni . . . Örülöm kell, hogy valahogy megélünk!!!

— Az ismerősei között senki sem akad, aki a néni helyett megszerezze a karácsonyfát és hazavigye az unokájának? Szegényke bizonyára igen várja a kis Jézust!

— Ismerős csak akad. Szívesek is. De most mindenki a maga karácsonyára gondol, nem is tehetném meg, hogy valakit a magam dolgával háborgassak. Meg nem elég az, hogy valaki megvásárolja a karácsonyfát. Azt még fel is kell díszíteni apró himihulmival. Ha én elhagyhatnám a gesztenyesütő katlanomat és rövid egy órára elmehetnék, mindent szépen el tudnék intézni . . . De ki maradna itt helyettem, hogy tovább süsse a gesztenyét és el is adja? Ma jó vásárra van kilátásom.

Nem hagyhatom el a helyemet. . . Minden fillérre szükségünk van, hogy sovány keresetemből valahogy megéljünk.

Sanyi eszében különös gondolat villant meg. Mi lenne akkor, ha a néni helyett ő állana a gesztenyesütő katlan mellé és helyettesítené addig, amíg megvásárolja az unokájának a karácsonyfát, meg az apróbb holmikát? Itt állana a nagy kofaernyő alatt, sütné a gesztenyét, kiszolgáltatná azokat, akik megkívánják az édes, nemes gesztenyét. Bizonyosan elkésne a csapat karácsonyi ünnepeiről, ami az első mulasztása lenne, amióta cserkészfogadalmat tett. Ez kissé elkedvetlenítette. A cserkészek karácsonyi ünnepeiről nem szívesen maradna el. Ezen az estén hiányzanának a fiúk tréfái, énekei, szavalatai. A parancsnok, mint minden esztendőben, bizonyosan ma este is beszédet mond. Kedves, okos beszédet, amelyet gyönyörűség hallgatni és sokat lehet belőle tanulni. Ha itt marad, sok szép dologról mond le, csak azért, hogy egy teljesen ismeretlen kis fiúnak örömet szerezzen . . . Érdemes lenne itt maradni, a hidegben ácsorogni és cserkész-karácsonyról lemondani azért, hogy ennek a nénikének szívességet tegyen?

A kis öregasszony ráncos arcán halavány reménykedő mosoly látszott.

— Mire gondol, fiatal úr?

Sanyi szívéből meleg hullám szökött fel.

— Arra gondoltam, hogy itt maradok a néni helyett is, vigyázok a holmijára. Maga pedig siessen el, vásárolja meg az unokájának a fenyőfácskát meg a karácsonyi ajándékát. Bizzék meg bennem! Hűségesen örködöm majd a gesztenyesütő katlan mellett és annyi sült gesztenyét adok el, amennyit csak lehet! . . .

A nénike boldogan csapta össze a kezét.

— A cserkész úr megtenné azt, hogy itt áll őrt addig, amíg én visszatérek? Itt állana ebben a hidegben?

— Örököttem már én rosszabb időben is, amikor táboroztunk. Csak menjen el nyugodtan, nem esik semmi hiba a portékájában! Elhíheti, ha mondom!

— Elhiszem! Hogyne hinném el, drága aranyvirágom! Már megyek is és magára bízom a katlant. A jó Isten áldja meg, okos nagy jót cselekszik velem!

A nénike hamarosan eltűnt a téren a sokaságban, amely fel és alá hullámozott, Sanyi pedig elfoglalta különös őrhelyét a gesztenyesütőkatlan mögött.

Alig állott Sanyi néhány percig a nagy ernyő alatt, a járókelők egy-kettőre felfedték és mosolyogva nézgették. Ez a figyelem kezdetben nem volt kellemes, de a cserkészfiú hamarosan megszokta, hogy az emberek megállanak előtte és megcsodálják őt.

Hogyisne! Nem volt az mindennapi látvány, amelyet az aszfaltjárda mellett, a katlanra örködő cserkész nyújtott. Ritka dolog ilyesmit látni! Sanyi teljes cserkészdiszben, árvalányhajjal a kalapja mellett, komoly arccal nézte a piruló gesztenyéket. Amikor valamelyik gesztenye

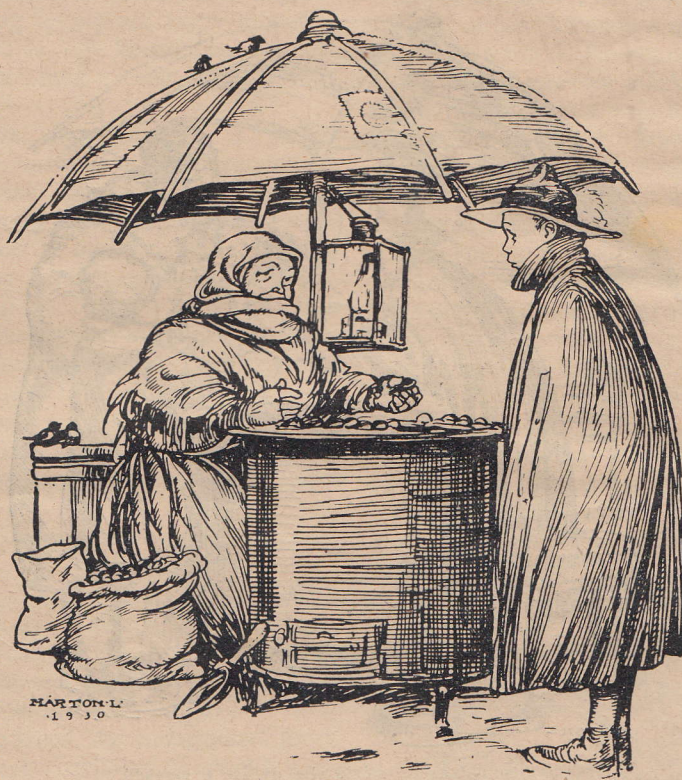
megsült, kis falapáttal elkotorta a rostély tüzezebb helyéről és szépen sorba rakta.

A gesztenyesütő cserkész körül csakhamar egész csoportosulás támadt. Komoly urak állottak meg sietésükben egy pillanatra, jóakarátú, derűs szemmel pillantottak Sanyira, a hölgyek kedves megjegyzést tettek egymás között, amikor elhaladtak a katlan mellett.

Sanyi nekibátorodott és hangosan kínálgatni kezdte a rábizott portékát.

— Gesztenyét tessék! Édes, nemes gesztenye! Gesztenyét tessék kérem! Gesztenyét!!!

Sanyi hangja csodát művelt . . . Alig hangzott el a kiáltása, máris egymásután megállottak az emberek, hogy gesztenyét vásároljanak. Úgy tetszett Sanyinak, mintha a téren mindenki egyszerre gesztenyére éhezett volna és a sok éhes ember csakis az ő gesztenyéjével tudna jóllakni. Szinte percek alatt fogyott el minden, amely a rostélyon feküdt. Sanyi gyorsan nagy csomó gesztenyét markolt ki a katlan mellett álló zsákból, cserkészkéssével egyenként meghasogatta, a rostélyra rakta, ügyesen forgatta, mikor a rostély hűlni kezdett, friss faszenet rakott a parázsra. Gyor-



. . . hozzánk nem jön el a kis Jézus . . .

san, ügyesen dolgozott, mégis alig győzte a munkát, mert egyre többen és többen állottak meg, hogy a kedves cserkészfiútól gesztenyét vásároljanak. Most már nem kellett a portékáját kínálgatni, jöttek az emberek maguktól is, majd amikor sokan gyűltek össze, sorban állottak és türelmesen várakoztak, amíg gesztenyét kaphattak.

Sanyi elfáradt, de ezzel nem sokat törődött, hanem vidám szívvel sütötte és árusította tovább a gesztenyét, amíg az a zsákban tartott. — Cserkész munkát végzek! — gondolta magában és erre a gondolatra nem érezte úgy a hideget és tagjaiban a fáradságot.

Jó óra hosszat tartott, amíg a néni odajárt. Sanyi vidáman fogadta.

— Jó, hogy megérkezett, mert a gesztenye mind elfogyott a zsákból. megsütöttem és eladtam az utolsó szemig.

— Tréfál a fiatal úr! Azt akarja, hogy egy kissé jó kedvre derítsen. De nini! Csakugyan, látom, hogy a zsák laposan fekszik a földön. Hogy tudta ezt megcsinálni édes galambom? Hiszen a zsákban fél mázsa gesztenyét hoztam ki a piacra és ennyi elfogyott volna? Én egy teljes hétig nem árulok fél mázsa gesztenyét, a cserkész úr pedig egy óra alatt túladott rajta. Hogy lehet az?

— Sohase töprengjen ezen a néni! A gesztenyéjét megvásárolták és kerek hús pengőt árultam ki belőle. Tessék, itt a pénz, amit kaptam érte!

— Oh, oh! — lelkesedett a jó öreg. — Ha nem látnám a tenyeremen a sok fehér hatost, meg pengőst, azt hinném, hogy csak szépet álmodom... De igaz! El kell hinnem mindent és én nem tudom, hogy mivel szolgáltam rá ilyen nagy jótételre? Hogy adjak hálát a jó Istennek, hogy magácskát a szent estén hozzám küldte? Milyen boldoggá tette az én kis unokámat.

Az ám! Mi is lesz a kis gyerek karácsonyával?

A néni kezes kezével a hóna alatt barna papirosba csomagolt apróságokat szorongatott.

Sanyi látta, hogy a néni bizony igen gyámoltalan. Nem tud ezzel a karácsonyi holmival mihez kezdeni.

— Ki díszíti fel a karácsonyfát, hogy az unokája meg ne lássa és meglepetést szerezzen neki?

A néni meglepetten...

— Hát bizony ezt még magam sem tudom, hogy csinálom? Misi még most is úgy tudja, hogy a karácsonyfát az angyal hozza az ablakon át. Nekünk csak egy szoba-konyha lakásunk van, itt bizony bajosan lehet valamit csinálni.

— Tudja mit, néni?! Én már úgyis elmaradtam a cserkész karácsonyáról, hát most már mindegy... azt gondoltam, hogy magával tartok és feldíszítem a fenyőfát a szobában, amíg a néni a konyhában Misi-re vigyáz...

— Jaj lelkem fiatal úr, igazán magam sem tudom, hogy mit szólnak? Már úgyis annyi jót tett velem, hogy ezt a nagy szíveséget is csak elfogadom magától. Hiába no, az ilyen öreg asszony annyira szereti kis unokáját, aki még árva is szegény, hogy bármilyen nagy áldozatot is elfogad, ha azt valaki jó szíval ajánlja fel. Hát csak tisztelje meg

szerény hajlékomat és tegye boldoggá az én öreg szívemet, ha már a jó Isten így rendelte...

A néni hamarosan összerakta minden holmiját egy kis négykerekű szekerecskén, azután sietve megindult, maga után húzva a rozoga alkalmaságát...

A belvárosból kiérve, a néni a Perint-folyó mellett a munkásnegyed felé vezette Sanyit. Alacsony ház előtt állottak meg. Amilyen szegényház volt ez, sok kicsiny egyszobás lakással. A gesztenyesütő asszony a kis szekeret egy félfödeles szín alá toltta, azután egy udvari lakás ablakához vezette Sanyit.

— Itt lakom én az unokámmal. Talán illik, hogy a nevémet is megmondjam. — Holdosi Zsuzsanna vagyok, kérem tisztelettel, iparigazolványos gyümölcsárú, kicsinyben. Tessék benézni az ablakon, az asztal mellett ül az unokám.

Sanyi belesett az ablakon. Mivel már decemberben hat óra felé sűrű sötétség van, a tiszta abrosszal letakart asztalon már égett a petróleumlámpa. Bizonyosan valamelyik jólelkű szomszédasszony gyújtotta meg a Misi számára, aki az asztalra könyökölve valami képeskönyvet nézegetett. Sanyi egy pillanatra tetszéssel szemlélte a kis gyereket. Misi pufók arcú, nagy barna szemű legényke volt, aki valószínűleg nem adott soha panaszra okot, mert hiszen most is magában üldögélt a lakásban és türelmesen várakozott nagyanyjára.

Holdosiné bement a lakásba. Amikor Misi meghalotta a konyhaajtó nyikorgását, felugrott az asztal mellől, nagyanyja elé futott, a nyakába ugrott és össze-vissza csókolta. Az öreg megölelgette unokáját, azután az ablak felé mutogatva, nagykomolyan magyarázott valamit, ami a gyereket rendkívül megörvendeztethette, mert csak úgy ragyogott az arca, mialatt nagyanyja szavait hallgatta.

— Ah! Holdosi néni bizonyosan azt magyarázza az unokájának, hogy jön be az angyal karácsonyestéjén az ablakon keresztül, hogy a fenyőfát az asztalra tegye! — mosolygott magában Sanyi.

A kofa a konyhába vitte az unokáját, visszajött a szobába és kinyitotta az ablakot.

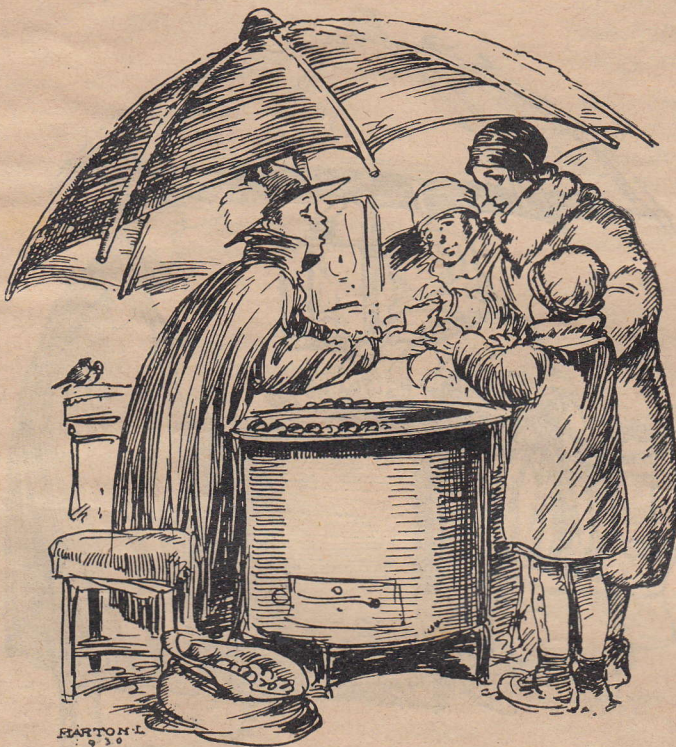
— Most adja be cserkész úr a karácsonyfát meg a csomagot. Ne haragudjék lelkem, de ha csakugyan segíteni akar abban, hogy Misi megglepetést szerezzen, akkor arra kell kérnem, hogy az ablakon keresztül másszék be a szobába, nehogy az unokám meglássa... Nem lehet a szobába másképp bejutni.

— Szívesen megteszem, kedves néni!

Sanyi felkapaszkodott az ablakpárkányra és ügyesen bemászott a szobába. Amikor lelépett az ablakdeszkáról, nem állotta meg jóízű nevetés nélkül.

— Ime most már tudom, hogy a karácsonyi angyal hogy röpül be az ablakon át a karácsonyfával?...

Holdosi néni kiment az unokájához, magára hagyta Sanyit a fenyőfácskával, hogy azt feldíszítse.



Ügyesen dolgozott, mégis alig győzte a munkát.

A cserkész azonnal munkához látott. A kis fát hatalmas virágcserepbe állította, azután feldíszítette azokkal a holmikkal, amelyek a barna csomagban voltak. Sanyi meghatottan akasztgatta a szegényes díszeket. Az ő karácsonyfáján évről-évre gondosan megőrzött, drága csillogó díszek ragyogtak, a világítást költségesen felszerelt villamos körték szolgáltatták és a fa alatt rengeteg ajándék állott, amelyeket a család tagjai egymásnak szereztek meg úgy, hogy már hónapokkal előbb tanulmányozták, hogy kinek milyen ajándék szerezne a legnagyobb örömet? Holdosi néni karácsonyfadíszei kivétel nélkül mézeskalácsból készültek, amelyeket még hetek múlva is meg lehet rágni. Apró, kerek, száraz süteményből hatalmas olvasó, tükrös szivecskek, meredt huszarok, cifra pólyás bábu csukák, kardok, nyulak, madarak. Csupa olcsó, néhány filléres holmi. Aranyonál helyett színes papírosból ragasztott lánc hálózta be a kis fát; az ágakon a havat vatta-csomók képviselték, a világosságot pedig néhány szál vékony színes gyertyácska szolgáltatta. A csomag legaljából végre előkerült nagyanyó karácsonyi ajándéka is, egy kerek talpra állított szürke falovacska, amelyen még erősen érzett a friss festék szaga.

Sanyi elkészült a munkájával. Meggyújtotta a színes gyertyácskákat, azután kissé hátralepve megszemlélte a karácsonyfát. Meghatott örömmel állapította meg, hogy ez a szegényes karácsonyfa, bizony igen szép a maga egyszerűségében is. Hiába no! Volt az egész dologban valami különös kedvesség, amit hiába keresnek a dragan díszített karácsonyfákon . . . Szép . . . szép. Sanyi azonban úgy érezte, hogy valami még hiányzik a fácskáról. Mi lehet az? Mit felejtett el a fáról? Amint nézelődik, töprenkedik, csak rajon, hogy nincsen csillag a fa tetejében, pedig anélkül nem is karácsonyfa a karácsonyfa, hanem csak egyszerű fenyő! Persze, hogy a csillag hiányzik! De hát erről szegény Holdosi néni teljesen megfeledkezett, mert nem volt a csomagban . . .

Sanyi most nem tudta, mit csináljon? Honnan szerezzen hirtelenében csillagot?

Hát a cserkészjelvény? Az aranyos lilium? Sanyi fiam! Ez nem jut az eszedbe?! Dehogyan is nem jut!!! Sanyi már le is veszi a kebléről az aranyos jelvényt és feltűzi a karácsonyfa tetejére. Bizony milyen szépen odai!!! Senki sem kívánhatja karácsonyfa tetejébe szebb csillagot!

Sanyi meglegedetten nézett körül. Az almáriumról levett egy nagy poharat, elővette a cserkészkését és azzal harangozott a pohár oldalán.

Amikor Misi a konyhában meghallotta a csengetyűszót, gyorsan leugrott a nagyanyja öléből, hirtelen kinyitotta az ajtót, majd megállott a küszöbön a meglepetéstől. A szoba közepén az asztalon színes gyertyák fényében ragyogott a karácsonyfa. A fa mögött különös alak állott a félhomályban, amelyet Misi eddig még soha nem látott. Szép, fiatal

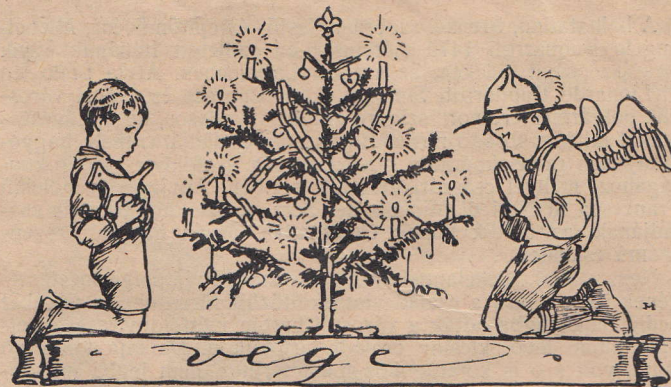
fiú, zöldes ruhában, a fején kerek karimájú kalappal, amely mellett árvalányhaj lengedezett. A gyertyák fénye aranyosra festette az arcát. Ez a jelenség kedvesen mosolygott Misire és látszott rajta, hogy mennyire örül a kis gyerek boldogságának. Misi kopogó szívvel nézte meg az idegen alakot, majd azután a karácsonyfa ragyogása vont a magára a figyelmét és azután csak a törődött. Hamarosan felfedezte a karácsonyfa alatt álló szürke lovacskát is, odarohant hozzá, boldogan felkiáltott, a keblére szorította a kedves állatot és egy pillanat alatt megfeledkezett az egész világról.

Holdosi Zsuzsanna asszony, iparigazolványos gyümölcs-árú, könnytől fátyolos szemmel gyönyörködött kis unokája boldog elragadtatásában. A szája mozgásán látszott, hogy imádkozik, magában fohászkozik . . . Annyira elmerült egyszerű szívének áhítatában, hogy nem is vette észre, amikor egy szürke, nyulánk alak kísurrant a szobából és eltűnt a decemberi est homályában . . .

Lám, milyen különös a gyerek! Némelyiknek igen furcsa fogalmai vannak bizonyos dolgokról. Így például a kis Holdosi Misi egészen másképpen képzei el az angyalt, mint a többi gyerek. Misi szerint az angyal szürke köpenyegben jár, széles karimájú árvalányhajás kalapot visel. Misi annál is bizonyosabb a maga igazában, mert tudja, hogy milyen a csillag? Hiszen az ő karácsonyfáján is ragyogott egy ilyen szépséges holmi. Szakasztott ilyen csillag ragyog az angyal kalapja mellett, már erről is meg lehet ismerni. Különben Misi a pajtásainak eleven és részletes személyleírást tud adni az angyalról. Hiszen csak ne félne attól, hogy kinevetik, még azt is elmondaná, hogy a karácsonyfa mögött látott ő egy olyan alakot, amelyet leírt, ez pedig nem lehetett más, mint aki a karácsonyfát hozta. Mivel mindig azt mondják, hogy a karácsonyfát az angyal hozza, hát nem gondolhat mást, minthogy angyalt látott karácsonykor az ő szegényes hajlékukban . . .

Különös, igen különös a Misi hite, de ne romboljuk szét a kis gyerek hitét, mert mi más értékeesebbet tudnánk adni helyette? . . .

Fábián Gyula.



## VARÁZSLAT.

Olykor én vagyok az Ezeregyjé varázslója,  
Olykor lelkembe tündérpalotát varázsolok.

Teteje ezüst, mint a villogó hó,  
Fala fehér, mint egy angyal szárnya  
És szent vágy tégláiból emelem magasra.  
Kapuját nehéz színarany tömbből faragom ki,  
Melyet bimbózó erők kincsesbányájában fejtek.  
Ablakára súlyosan leomló függönyöket feszíték  
Napbanézó hitnek piros bársonyából,  
És köröskörül az ifjú magambizás fáit ültetem el.

És gyönyörködöm a szívem építette palotában.  
Vendégeket hívok pompás lakomára

És kincstárból aranypenzt és drágakövet szórok  
Az éhezőknek.

De hirtelen előviharzik a valóság  
Zúzmarás, zivataros fergetege  
És cudar kézzel elsöpri palotámat.  
Nyögve omlik össze a nyargaló ifjúság csodakastélya,  
Mint játékház a csintalan gyermekek kezén.

Nem marad más utána,  
Csak egy pici seb  
A lelkem legtitkosabb zugában.  
És a kis sebben  
Mákszemnyi túske:

Most szúrta belém hideg kezével az ÉLET.

Bethlen Iván.

## NAGY EMBEREK GYERMEKKORA.

Ezzel a címmel új rovat indul meg a Magyar Cserkészben. Nem fogjátok megtalálni talán minden számban, de ha látjátok ezt a címet, feltétlenül olvassátok el az alatta levő szöveget, mert mindegyik nagyon érdekes és tanulságos.

Bizonyosan sokszor fordul meg a ti gondolatotokban az a kérdés, hogy hogyan lehet valaki híres, nagy emberré? Alighanem lesznek sokan közületek, akik azt gondolják, hogy az életben csak annak lehet igazán előrelépni, akinek az útját befolyásos szülők, vagy jóakarók egyengetik. Talán az is megesik egyik-másikkal, hogy a maga szűkös viszonyai, nyomorúsága közepette irigykedve nézi mindennel ellátott testvérét s keserűen érzi, hogy neki azért kell az életben lemaradnia, mert minden energiáját kimeríti a nehézségekkel való küzdelem. Ezeknek a jövőjük miatt aggodalmaskodóknak, azután általában a nagy emberek sorsa iránt érdeklődőknek írjuk ezeket a cikkeket.

Nagy emberek ifjúkoráról lesz itt szó. Arról, hogy hogyan élt gyermekkorában egy-egy olyan férfiú, akire meglelt korában büszkeséggel, bámulattal, vagy rettegéssel nézett egy egész nemzet, sőt olykor az egész világ is.

Hisszük, hogy ezek a cikkek nemcsak sok gyönyörűséget szereznek majd nektek, hanem rengeteg tanulságot is nyújtanak. Megtanítanak benneteket arra, hogy a nagyság feltétele, az Isten-adta tehetség mellett a bátor küzdelem, a komoly célkitűzés, a nehézségek előtt való meg nem hátrálás. Megtanuljátok, hogy aki győzni akar, annak már gyermekkorában meg kell szoknia, sőt szeretnie kell a harcot s hinni kell a maga igazában és diadalában.

Melegen kívánjuk, hogy ezek az írások minél több cserkésztestvérünk ifjú életére gyakoroljanak termékeny, jó hatást!

### 1. Michelangelo. (1475—1564).

A halhatatlan, firenzei szobrász, festő- és építőművész, Michelangelo Buonarroti 1475 március 6-án született Itáliának egyik mesészsépségű vidékén, az arezzoi Capreseben. Atyja Lodovico di Lionardo Buonarroti Simone, ekkor Caprese és Chiusi városkák polgármestere volt, szigorú erkölcsű, vallásos, de a művészetekkel mitemsem törődő férfiú. Büszke ősi családjára, mely hagyományosan ragaszkodott a híres Canossa grófokhoz való rokonságához, mellyel császári vért hitt ereiben. Anyja, a szelídlelkű Francesca di Neri di Miniato del Sera, nemsokáig élhetett családjának, az ötödik fiúnak életét adva, árván hagyta a szép számú családot.

Nem sokkal Michelangelo születése után, atyja polgármesterségének ideje lejárt, a család visszaköltözött Firenzébe, a fiúcskát pedig dajkaságba adták a várostól három mérföldnyire eső Settignano-ban levő, kicsiny családi birtokukon. Dajkája kőfaragó lánya volt s ő is kőfaragóhoz ment férjhez, nem hiába mondogatta később a nagy szobrász: „A vésőt és kalapácsot, amikkel az alakokat faragom, a dajkám tejéből szívtam.” Itt e kis majorságon kapta a gyermek első benyomásait, itt élte le szomorú, első gyermekkorát szülői s főképpen anyai szeretet nélkül s itt, idegenek között fejlődhetett ki az az önállóságra törekvő akarat, mely tűzön-vízen keresztül érvényesülni akart, érezve, hogy lelkében csodás álmokat hord, amelyek testet öltve, a világ örök, művészi kincsei lesznek. Már ekkor rajzolgatott a szürke házfalakra, gyakran nem kis bosszúságára a házbelieknek. Atyja, ki ekkor gazdálkodással foglalkozott és csak nehezen tudta elartani őt fiát, látva, hogy Michelangelo nem alkalmas a kereskedői pályára, mely ezidőben a jobb, olasz családok szokott mestersége volt, elhatározta, hogy ha keservesen is, de ezt az egy fiát taníttatja. Eppen ezért Firenzében beadta Francesco da Urbino iskolájába.

A tíz-tizenkét éves gyermek azonban, aki az arezzoi magányban kénye-kedve szerint rajzolgatott eddig, nem jól érezte magát az iskolai zsámbolyon (mert ekkor még zsámbolyon ülték körül a mestert), elhanyagolta iskolai feladatait, s ha kartont, krétát kerített, alakokkal rajzolta azt tele. Egyszer valahogy kezébe került Martin Schongauer német festő egyik képe, amely Szent

Antal élettörténetéből azt a jelenetet ábrázolta, midőn az ördögök megverték a csodatévő szentet. Felette megkapta az érdekes kép a gyermek képzeletét. Elment a halpiacra, jól megnézte, milyen alakú és színű a halak úszóhárttyája, milyen színű a szemük, az egész fejük, aztán elbújt valami csendes kis zugba s szabadon utánarajzolta a régi képet, de olyan szépen és eredetien, hogy az iskolában társai csodájára jártak, pedig rajzolni senkitől sem tanult eddig. A jó Francesco da Urbino azonban annál kevésbé örült tanítványa e művészi hajlamainak s pánasszal fordult az atyához. Hiába hajtogatta Michelangelo, hogy ő nem akar tanulni, hanem művész szeretne lenni, mert érzi magában az isteni szikrát, szigorú atyja bizony jól elverte s ettől kezdve, valahányszor rajzolni látta, mindig ütötte-verte, mert a művészetet nem szerette, nem értette.

Michelangelo sokat szenvedett. Valami benső erő mégis hajtotta, hogy ő nagyra van hivatva, alkotnia kell s gyermeki magányában minden más fölé került hivatásának érzése. Kiverekedte mégis kereskedőlelkületű atyjától, hogy művész lehessen. Lodovico Buonarroti, mivel mást nem tehetett, rászánta magát, hogy a gyermek tehetségét gyümölcsözőteti s barátai tanácsára Firenze akkori első festőjéhez, Domenico Ghirlandajohoz adta, tanulja meg hát a festészetet, ha már másra nem alkalmas. Bármennyire fájt az érzékenylelkű Michelangelonak atyja fanysága, szíve tele volt boldogsággal. Mindent egyszerre magába akart szívni, tanulnivalyása egyre újabb feladatokért zaklatta mesterét. Nagy mohóságában kapóra jött néhány évvel idősebb barátja, Francesco Granacci, ki szintén Ghirlandajo tanítványa volt. Együtt nézték a képeskönyveket, amelyekben pásztor, bárány, kutya, falu, ház, rom és más mindenféle volt lefestve. Együtt kószáltak a templomokban, csodálva a művészi remekeket s egy alkalommal a Santa Maria Novella nevű templomban, ahol a mester néhány idősebb tanítványa dolgozott, Michelangelo lerajzolta az állványt, meg néhány deszkát a számszámokkal együtt és még egy-két növényt éppen munka közben. Granacci megmutatta a mesternek a rajzot, aki elragadtatva mondta: „Ez többet tud, mint én!”

Firenze ura ekkor Lorenzo de Medici herceg volt, akit „nagy-szerű”-nek neveztek, mert bölcs volt, mint államférfiú, csodált, mint költő, rajongott a művészetekért, Firenzét hatalmassá tette és nemesen érző, emberi szíve volt. Lorenzo herceg a Mediciek San Marco-kertjeiben helyezte el mesébe illő, régi szoborgyűjteményét. Hő vágya az volt, hogy nagy festői mellett jeles szobrászok is vegyék körül. Ezért e kertekben szobrásziskolát alapított s fejévé a már éltes, de útmutatásaiban kiváló Bertoldot tette. Ide küldte Ghirlandajo nagyreményű tanítványát, a még ekkor mindössze tizenöt éves Michelangelot.

Az antik szobrok árnyékában töltötte eztán a még mindig gyermek a nap minden percét, remélve, hogy mesteremberektől egy-egy darab márványt s vésőt kap. Lelkében valamilyen alak képe bukkant fel. Ezt kereste a holt anyagban s ezt vájta ki, tépte ki egyre fejlődő erejében. Különösen megtetszett neki az egyik Faun-fej és néhány nap alatt olyan tökéletes másolatát készíttette el és a maga képzelete szerint egészítette ki a hiányzó részleteit, hogy az arra járó Lorenzo herceg valósággal elámulat és szinte gyermekszámba menő ifjú tehetségén. — Szóba állt vele, érdeklődéssel hallgatta félnék szavát s elment még tréfásan megjegyezte a Faun-fejre: „Öregnek ábrázoltad a Faunt és mégis meghagyta neki minden fogát. Hát nem tudod, hogy az ilyen öregeknek mindig hiányzik egynéhány?” — Nosza, Michelangelo, mihelyt a herceg továbbment, nekiesett a szobornak, kiütötte az öreg egyik fogát, felhasítva az inyt, mintha gyökereitől hullott volna ki és másnap égő türelmetlenséggel várta a fejedelem jövetelét. Most látta csak Lorenzo herceg, ki ez a fiú, aki még a tréfás évődésből is tanulni óhaj. Magához hívatta tehát atyját, ki családja ösiségére hivatkozott és szegyenkezett a bölcs herceg előtt, hogy e nemes család egyik tagja kőfaragó akar lenni, nem tudván megérteni, mi a különbség a szobrász és a kőfaragó között. A „nagy-szerű” Lorenzo azonban megmagyarázta neki és arra kérte, engedje át neki a fiát, mert örökbe kívánja fogadni. Lodovico Buonarroti most már nem tudott ellenállni és alázatos szavakkal mondta: „Nemcsak Michelangelo, de mindnyájan életünkkel és tehetségünkkel Fenséged szolgálatára állunk”.

Igy került a tizenöt éves Michelangelo a Medici-palotába. Szűkös, nyomorúságos gyermekkorát most fényes élet váltotta fel. Diszes szobát kapott, a herceg maga mellé ültette, úgy bánt vele, mint édes fiaival, gyakran magához hívatta, hogy ékszerait, cameáit, érmeit és hasonló értékes holmiját megmutassa, mint olyanoknak, aki ért hozzá és tudja értéküket. Ez a boldogság azonban nem sokáig tartott, mert a nagy fejedelem 1492-ben örökre lehunyta szemét s Michelangelo visszatért atyja házába, hogy újakezdje szomorú életét.

Most is csak a célt látta. Nem szerette a hamis kérkedést, a csalfa hízelgést s amikor egyszer az üreslelkű Torrigiano Torrigianinak hízelgését el nem fogadva, az kigúnyolta őt, bírokra kelt vele. Torrigiani azonban erősebb volt nála s az egyik csapása örökre nyomorékká zúzta orrát. Egy életen keresztül viselte egyeneslelkűségének bélyegét.

Lorenzo fia és utóda, a gögös és sivárlelkű Piero de Medici, egyik szeszélyében magához hívatta. Azon a télen erős havazás volt történetesen Firenzében, a hó megmaradt s a hercegnek az az ötlete támadt, hogy Michelangelóval szobrot formáltat magának a hóból. Annyira megtetszett a hercegnek a hószobor, hogy Michelangelót udvarába fogadta s régi helyébe iktatta be. De most már nem érezte oly jól magát az ifjú. A herceg szeszélyes és zsarnok volt, környezetének sokat kellett tőle eltűrnie.

S Firenze levegője is megtelt villamossággal. Már belekiáltotta próféciás szavát Savonarola, az egyszerű domonkos szerzetes s már hirdette a zsarnok fejedelmek uralmának végét s megjövendölte az elkövetkező köztársaságot, amelynek alapja a tiszta élet, amelynek mégis van királya s ez Jézus Krisztus.

1494-et írtak ekkor. A gyakori magányban és sok testi-lelki szenvedéstől komoly ifjúvá érett Michelangelo lelke remegett s elkövetkezendő izgalmak előreérzésétől s októberben szinte futva menekült Piero herceg udvarából, Firenzéből, hogy világot látva megjárja annak a tüneményes pályának útját, mely ugyan szíve utolsó dobbanásáig szenvedésekkel volt kiköveve, de ragyogó szobrai, freskói és épületei valóra váltották gyermekkorra minden színes álmát, amelyért annyit küzdött, szüntelenül viaskodva a közöny és a megnemértés ellen.

Dr. Dénes Tibor.

## 95 MILLIÓ ÉVES DINOSZAURUS TOJÁSOK.

Roy Chapman Andrews a neve annak a szerencsés felfedező utazónak, aki döntő bizonyítékokat talált arra, hogy az állati élet kezdete csakugyan Ázsiában volt. Ázsiából



A Dinoszaurusok 95 millió éves tojásai.

terjedt el a szer- ves állati élet minden irányban.

Andrews az em- lősök terjedését nyomozta. Ameri- kában Andrewst úgy jellemzik, hogy ő volt az, aki először járt a Gobi sivatagon autón és ő volt, aki dinoszaurusz tojást hozott haza. Mint minden nagy embernél, nála is

egész legendákat beszélnek küzdelmeiről.

1908-ban került New-Yorkba azzal az elhatározással, hogy a Természettani Muzeumnak fog dolgozni. De nem volt szükség új emberre. Andrews azt javasolta, hogy vegyék fel — padlósurolónak. Azt a választ kapta, hogy egyetemet végzett fiatal emberek hasznosabban tölthetik idejüket, minthogy padlót súrolnak. Mire Andrews megjegyezte, hogy „Egy természettajzi gyűjtemény padlóival másként áll a dolog.“ Nagy nehezen alkalmazták gyakor- noknak, de kitartóan dolgozott és egy nap elérkezett az ideje, hogy elküldték Long Islandra, hozzon fel egy cet- halat onnan. Ezt annyi szakértelemmel tette, hogy felfedez- ték. Csakhamar a cetek specialistája lett.

Cetek ügyében bejárta Vancouver partjait, Alaskát, északi Koreát. Ezek alapján írta meg könyvét „Cetvadá- szat ágyúval és fényképező géppel“ címen; ez igen nép- szerű könyv Amerikában. Erre a Muzem expedícióra küldte a hollandus Keletindiába, Borneora és Celebeszre. Itt a tengerfenék állatvilágát tanulmányozta. 1914-ben el- vette feleségül George Borup nővérét. Borup utitársa volt Pearynek, amikor az elsőnek érte el az északi sarkot 1909 ápr. 6-án. Felesége kiváló fényképész és a későbbi ázsiai utakon gyönyörű felvételekkel tünt ki.

Ekkor már évek óta izgatta képzeletét Henry Fairfield Osbornnak, a nagy őslénytan tudósnek jóslata, hogy az északi félteke emlős állatai bölcsőjének Középső Ázsiát fogják elismerni. 1916-ban indult első ázsiai útjára, Tibet, Burma tájaira. Az amerikai természettani muzeum küldte ki; sok ásatag (fossilis) levelet és sok adalékot hozott haza. A háború utolsó évében még ott van és Kína keleti részeiben kémiszolgálatot végez titkos megbízatás alapján. 1919-ben Mongóliát járja.

Ezután dolgozza ki egy nagyarányú expedíció tervét. „Azt tapasztaltam, — írja — hogy a tibeti utam nehéz,

veszélyes és drága volt. Mennyi pompás alkalmat voltam kénytelen elszalasztani, amikor földrajzi, földtani, néprajzi vagy egyéb megfigyelésekre nyílt alkalom! Én csak egy ember voltam és csak állattani téren dolgozhattam.“

Menjen ki egész csoport specialista! Nem sokkal többre „nagy“ expedíciót vezethetett. Az első 1921-ben indult és kerül és a költség bőven megtérül. Menjenek autón! A teve naponta 10—15 mérföldet tud megtenni, az autó megtesz átlag százat! Megbízta benne és a javaslat tetté lett: két- három évig dolgozott, a második expedíció 1925-ben indult és ugyancsak három évig járt kinn a Gobi sivatag térségein.

Az amerikai közönség adta a össze a pénzt. Elment tehát és hazatért a 95,000.000 éves dinoszaurusz tojásokkal. Most minden amerikai büszke a dinoszaurusz tojásokra. Olyanok, mint a nagy sült krumplik, félig beleégve a kő- fészkükbe. A dinoszaurusz mama a Gobi sivatag kellős kö- zepén hagyta őket úgy 95 millió évnek előtte.

De mást is hozott: egy beluchitherium koponyát, majd- nem teljes példányt. Ez a legnagyobb emlős volt, magas- sága 6 méter.

### A „dünélakó“.

Sok mindent hozott még haza Andrews és a kiállításá- nak olyan sikere volt, hogy rajokban nézik meg az embe- rek. A legérdekesebb dolgok mégis azok, amelyek az ember jelenlétét bizonyítják ott, ahol ma a Gobi sivatag terül el. Ilyen kétségtelen nyomok em- beri dinoszaurusz lakoma ma- radványai, strucctojás héja ki- lukasztva, hogy nyaklánc



Az őskor legnagyobb emlőse, a 6 méter magas Beluchitherium.

legyen belőle; *tűzkő* szerszám és *agyagedény* darabok. Azt az embert, aki itt lakott, nevezi Andrews *dűnélakónak*. A dűné röviden futóhomokdomb.

*A két „nagy” expedíció.*

Az első az 1921—24-iki volt. Ezen mutatta meg *Roy Chapman Andrews*, hogy mennyire jó szervező és vezető. Negyven emberrel, hét autóval és 125 tevéből álló karavánnal indult neki. Térképet nem lehetett használni, út nem volt. Ahol a térkép hegyet jelzett, ott nem volt hegy, ahol nagy tavat jelzett, ott kis mocsár volt vagy száraz meder. Előfordult, hogy a térkép ötven mérföldet tévedett a folyó rajzában. Nem lehetett mást tenni, mint úgy kormányozni a karavánt, ahogyan az uttalan óceánon a hajót szokás.

A második útján heves összetűzése támadt azzal a kínai társasággal, amely az őstárgyak megőrzésére alakult. Így történt, hogy nem ő, hanem az ő nyomdokain indult *kínai* tudományos expedíció ásta ki 1929 decemberében azt a „*pekingi nő*”, egy emberi csontvázat, amelynek korát egy millió évre becsülik és fontosságáról még hallani fogunk.

*Miért nincs magyar „nagy” expedíció?*

Magyar ember számára elérhetetlen az a gondolat, hogy annyi összeget adjanak össze, amennyit ez a két expedíció

elkölthött. Még 1928-ban találkoztam a newyorki muzeumban a magyar *Jónás* urral, aki pályája szerint állatpreparátor és ott éppen egy himelefánt „építésével” foglalkozott. Meglátogattam a műhelyében, ahol úgy intézkedett a munkás-seregével, mint a tervező művész. Jól beszél magyarul is.

Megismertetett az Andrews expedíció egy tagjával, aki a második útról nagy szállítmánnyal jött haza, hogy az anyag kiállítását előkészítse. Akkor három terem volt elzárva emiatt: ezeket megnézhettem és beszélgetés közben megtudtam, hogy az első út kereken 500.000 dollárba került és a második út 769.000-be. Ez magyar pengőben 5·70-szer annyit, vagyis 2,850.000 és 4,383.000 pengőt tesz. Ennyi pénzt tudományos célra expedíciónak nem adott még az ország. Nem szabad feladni a reményt arra, hogy ilyen üzletre is akad vállalkozó. Mert ezt csak *üzleti* alapon lehet megszervezni. Nagy jövedelmet jelent ugyanis a *film*, a *könyvek*, a *tárgyak kiállítása* és a *világsajtó* ellátása híranyaggal. Nagy koncepcióhoz inkább *ész* és *akarat* kell, mint nagy ország. Amiként egész kis országok, Hollandia, Dánia, Finnország adtak már a világ tudományosságának igen nagy jelentőségű fejezeteket, úgy a magyar vonatkozásban is tisztán arról van szó: van-e képzett fő, aki *merni* tud?

*Temesi Győző.*

## REGÉ A NYÁRBÓL.

*A csacska vízre ráborult az este.  
Álomba hajlott már a kis sziget.  
Az esti szellő jár a parti fák közt  
S néhány bokor sötéten integet.  
A nagy hegyek fölé a hold sugára  
Ezüst leplet borít. A víz ragyog.  
Hullámok hátán játszva ringatóznak  
Az égi nyájak: kóbor csillagok.*

*Ardagger, Dornach csendes álmodt alszik . . .  
És elpihent immár a táborunk . . .  
Ketten vagyunk csak ébren künn az éjben . . .  
Nagy néha szólunk, közben álmodunk . . .  
A vén Duna s én . . . Hallgatózom csendben.  
(A víz mélyén ezer kavics beszél . . .)  
De nem hallok a földek szívverését  
És nem mesél mesét az esti szél . . .*

*Idegen föld . . . Idegen álmodások  
Kopognak itt az éjjek ajtaján . . .  
(Kelet meséje más vidéken kószál . . .)  
S más itt az éj az álmos vén Dunán . . .*

*De mégis hallga, halk melódiákat  
Dalolnak mind a játékos habok . . .  
Emlékek kóborolnak im, az éjben  
S a vén Duna kacag, mesél, csacsog . . .*

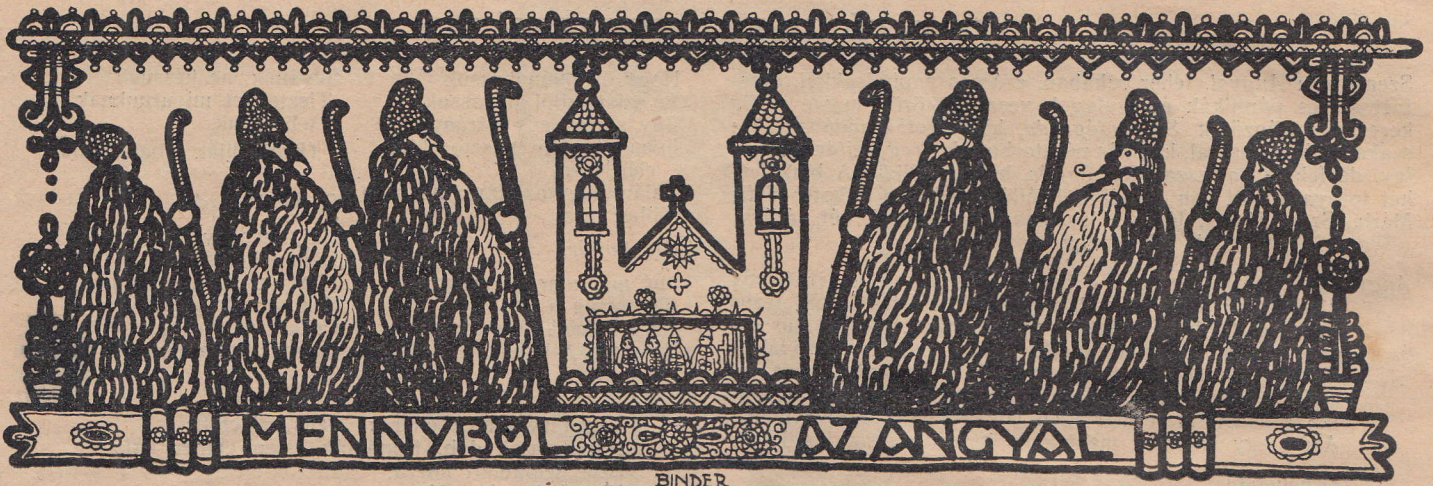
*... Emlékszem... Régt volt... Nyári alkonyatkor...  
Sok-sok lovas jött, csillogó sereg . . .  
Nyomukban, mint az őszi nagy viharban  
Hosszan zúgott a messze rengeteg . . .  
. . . Keletről jöttek ők is . . . Napkeletről . . .  
Szemük sötét — karuk kemény acél.  
Kürtjük zengett a messze völgyön által,  
Amerre szállt a kósza esti szél . . .*

*... Eltűntek aztán . . . Vajjon merre járnak . . .?  
Az őrütek most merre izzanak . . .?  
Nyugat felé mikor nyargalnak újra  
A párdúcőrös csillogó hadak . . .?  
Csillagvilágos, csendes éjszakákon  
A vén vizek hallják a kürt szavát . . .  
A völgy, a domb, a föld, a fák s virágok  
Nyugatra várják Napkelet fiát . . .*

*A csillagok vidáman ringatóznak  
A csacska, játszói, víg hullámokon . . .  
Holdfény pihen az öt kis sátor ormán . . .  
Mesél a víz . . . s én némán hallgatom . . .  
(. . . Kelet meséje mégis erre kószált  
És megtalált a csendes éjszakán . . .)  
Ardagger, Dornach csendes álmodt alszik  
S kacag a szél az álmodó Dunán . . .  
Dornach, 1930 nyarán. Lévai Alajos.*

A Magyar Cserkész előfizetési ára: **1 évre 12.— P, 1/2 évre 6.— P, 1/4 évre 3.— pengő**  
**CSERKÉSZEKNEK,** egységesen **1 évre 8.— P, 1/2 évre 4.— P, 1/4 évre 2.— P.** Előfizetni lehet a Magyar Cserkész 31428. számú póstatakaréki csekkszámán, vagy a Cserkészsövetség Gazdasági Hivatalában (Budapest, V., Nagy Sándor-utca 6.).

*Az 1930-as Magyar Cserkész, valamint Vezetők Lapja kötését megkezdjük.* Tekintve, hogy a bekötött évfolyamok az előző években is kevésnek bizonyultak, ezúton kérjük a csapatokat és előfizetőinket, hogy az *esetleges igényüket előre jelentsék be*, hogy az évfolyamok bekötését ennek megfelelő példányszámban csináltathassuk meg. Bejelentésüket a kiadóhivatalhoz (Budapest, V., Nagy Sándor-utca 6.) kérjük.



## ERDÉLYI BETLEHEMESJÁTÉK.

Személyek: az *Angyal*, fehérben, fején gyönggyel és szalagokkal díszített korona, derekát széles szalag övezi, kezei fehér kesztyű; jobbában pálca van, ennek felső végén aranyos gomb, markolatát pedig sallangos csokor ékesíti. *Katona*, szép huszár egyenruhában, fején csákó, oldalán kard, lábán sarkantyúscsizma. *Két pásztor* és az *Öregpásztor*, hosszúsőrű pásztorgubában, fejükön báránybőr kucsma, kezükben juhászbót.

*Angyal* (bejön, leteszi a betlehemet, énekel):

Betlehemnek környékében  
Jámbor pásztorok,  
Legeltetvén nyájukat,  
S im az angyalok  
Hozzájuk küldetének,  
Nekik ily hírt vivének:  
Ma születet a kis Jézus,  
Örvendeztetek!

*Katona* (belép):

A mennyei angyal küldött engem,  
Hogy a betlehemet megőrizzem.  
Mindjárt jönnek utánam pásztorok,  
Akik nekünk majd jóhírt mondanak.

(Kihúzza kardját s a betlehem mellé áll és ott marad az egész játék alatt.)

*Első pásztor* (belép):

Alom-é vagy látás, azt ki nem mondhatom,  
Mit töredelmes szívvel fel sem találhatom,  
Együgyű elmémrel fel sem gondolhatom:  
Az Úr Jézus Krisztus született e napon.

*Második pásztor* (belép):

Nem tudom mi léssen — az éjjel álomban,  
Midőn az erdőben juhaimmal voltam,  
Angyali sereget fényességgel láttam,  
Kitől glóriát és szózatot hallottam.

*Öreg pásztor* (belép):

Ti csak melegedtek és öregapatokról  
nem is gondoskodtok.

*Első pásztor*:

Üljön hát le közénk, öregapánk! (Le-fekszenek.)

*Angyal* (előlép):

Gloria in excelsis Deo!

*Öreg pásztor*:

Ki vagy?

*Angyal*:

Mennyei angyal vagyok,  
Nektek örömet mondok,  
Ma született királyotok,  
Betlehembe fussatok,

Ott van, ott van, — de ma nektek szaporán  
Fuj szép nótát furulyám.  
Mondjuk tehát mindnyájan:  
Aludj édes Jézusom,  
Aludj, hoztam néked sajtocskát,  
Pólya-posztót, báránkát!

*Pásztorok*:

Aludj édes Jézus, aludj, aludj;  
Pásztorok keljünk fel,  
Hamar induljunk el  
Betlehem városába,  
Rongyos istállócskában  
Ott van, ott van!  
Jaj, szegény mint fázik,  
Könnyeitől ázik,  
Nincsen néki dunnája,  
Sem cifra nyoszolyája,  
Csak szénája, szalmája!

(Az Öreg pásztor az Első pásztor a betlehemhez viszi imádkozni és letérdepeltetik.)

*Első pásztor*:

Vegye le kend öreg apjuk kucsmáját; oszt vessen keresztet!

*Öreg pásztor*:

Hát azt hogy kell?

*Első pásztor* (mutatja):

Atyának, Fiúnak, Szentlélek Istennek nevében, Amen.

*Öreg pásztor*:

Apádnak, fiának, amen!

*Első pásztor* (a betlehem elé megy):

Üdvözlégy kis Jézus, született Messiás,  
Hoztam felségednek egy kerek sajtocskát,  
Majd jó lesz a sovány böjtje.

*Második pásztor*:

Üdvözlégy kis Jézus, született Messiás,  
Hoztam felségednek egy kanta vajacs-kát,  
Majd jó lesz a sovány böjtje.

*Öreg pásztor*:

Üdvözlégy kis Jézus, született Messiás,  
Hoztam felségednek egy göndör báránkát.  
Jó lesz a bőre bundának,  
A szőre botosnak a télre.

*Mind*:

Nosza tehát jó gazda,  
Bocsáss minket utunkra,  
Házadra  
Maradjon Istennek ádása! (El.)

Erdélyi gyűjtések alapján összeállította:

Kordos László.



Dunántúli bábjátékos betlehem.

## DUNÁNTÚLI BETLEHEMESJÁTÉK.

Személyek: *Angyal*, fehér ruhában, csúcsos papírsisakkal, amelyeket színes pántlikák és szalagok vesznek körül, hegye pedig keresztben végződik. *Számadógazda*, kifordított bundában, ősz szakállal és bajusszal, kampós pásztorbottal. *Öreg bojtár*, ugyanígy, de fekete bajusszal. *Kis bojtár*, bajusz nélkül. A betlehem két tornya között van a nyitott istálló, amelyben látható: Szűz Mária, Szent József, Jézus a jászolban, két angyal, két bárány, két tehén, egy szamár stb.

*Angyal* (kívülről): Szabad-e e tisztességes házba' a betlehemet bemutatni? (Ha szabad, bejön.) Dicsértessék a Jézus Krisztus. (A betlehemet az asztalra teszi.) Augusztus római császár megparancsolta, hogy minden alattvalója abba a városba menjen, amelyből származik. Szent József és Szűz Mária Betlehembe mentek. De itt nem kaptak szállást, mert már igen sokan voltak Betlehemben. Azért egy istállóba mentek és itt született a kis Jézus.

(Énekel:)

Mennyből az angyal  
Lejött hozzátok  
Pásztorok:  
Hogy Betlehembe  
Sietve menve  
Lássátok. (Kiszól:) Gyere be számadó gazda.

(A számadógazda belép, botját a földre teszi és lefekszik. Az Angyal folytatja):

Istennek fia,  
Aki született  
Jászolban,  
Ő léssen néktek  
Üdvözítők  
Valóban. (Kiszól:) Gyere be öreg bojtár!

(Az öreg bojtár bejön, stb. mint előbb. Az Angyal folytatja):

Mellette vagyon  
Az édesanyja,  
Mária,  
Barmok közt fekszik,  
Jászolban nyugszik  
Szent fia. (Kiszól:) Gyere be kis bojtár!

(A kis bojtár is bejön, stb., mint előbb. Az Angyal folytatja):

Pásztorok keljünk fel, Hamar induljunk el Betlehem városába, Rongyos istállócskába, Siessünk, Ne késsünk, Hogy még ezen éjjel ottan lehesünk S mi urunknak tiszteletet tehesünk! Glória!	<i>Számadógazda</i> (felébred): Pásztorok keljünk fel, Hamar induljunk el Im az angyal jelenti, Hogy Messiás született Jászolban, pólában, Bé van takargatva Rongyocskában. (Felkelnek.) <i>Öreg bojtár</i> : Mit vigyen hát ki-ki Ajándékol neki,
--	--

Hogy ötét imádhassuk  
És szívünkben áldhassuk?  
Egy sajtot, egy bárányt!  
Ilyen szegény pásztoroktól  
elég lesz,  
Talán még az aranyból is  
többet tesz.

*Kis bojtár*:

Imé már nincsen messze,  
Fényesség a jele!  
Az angyalok jelentik,  
Pásztoroknak hirdetik.

*Mind*:

Vigan zengjetelek citerák, Jézus született;  
Harsogjatok dob, trombiták, isten ember lett;  
Szűz jelöltetett hozzá,  
Ki méhébe fogadá:  
Eztet Gábrriel arkangyal áldottnak mondá.

Cifra pompás palotákat ime megvetett,  
Az istállót választotta, abban született.  
Udvarló szolgái  
Juhok, barmok pásztori,  
Nem is e tündér világnak földesurai.

Mostan kinyílt egy szép rózsavirág,  
Két régen várt már az egész világ,  
Betlehemben kibimbózott zöld ág,  
Királyi méltóság! (A betlehem elé térdelnek.)

*Kis bojtár*:

Üdvözlégy Jézus, pásztorok pásztora,  
Téged megkerestünk, kegyelemnek ura;  
Ajándékot hoztunk, királyok királya.  
Imé áldott kis Jézuskám,  
Hoztam egy kis vajacskát.

*Öreg bojtár*:

Imé áldott kis Jézuskám,  
Hoztam egy kis sajtocskát.

*Számadógazda*:

Imé áldott kis Jézuskám,  
Hoztam egy kis báránykát.

*Angyal*:

Elindulának és el bémentek,  
Szűz Máriának jó napot mondanak.

*Mind*:

Isten áldja meg a házigazdát,  
Töltse meg az Isten pincéjét, padlását!  
Jó'cákát, adjon Isten! (Kimennek.)

A Népköltési Gyűjtemény alapján összeállította:  
Kordos László.

## TÖRTÉNET AZ ERÉLYES MAKIMAJOMRÓL ÉS AZ ERÉLYTELEN LAJHÁRRÓL.

(Kisöcsémnek, szeretettel.)

Tábori história.

— AAOA-I! — mondta a lajhár.

Fent lógott a fán és most éppen ásitással volt elfoglalva. Lent, a fa törzse alatt, apró makimajom ült és figyelmesen olvasott egy hatalmas könyvet. A könyv kígyóbőrbe volt kötve s gyönyörű zöld címtábláját egy mérges pók rajzolta művésziesen. A könyvnek érdekes címe volt: „Hogyan leszek erélyes?” A kis makimajom nagyon szeretett volna erélyes lenni, ezért olvasta a könyvet.

— AAOA-I! — szólt a lajhár.

A kis makimajom fölnézett. Jószívű majmocska volt, megesett a szíve a lajháron is, aki olyan keservesen ásitozott.

— Mi baja van, kérem? — kérdezte.

— Éhes vagyok! — ásította a lajhár.

— Hogy lehet valaki éhes? — tudakolta a makimajom.

— Három napja nem ettem — ásított újra a lajhár. A kis makimajom sehogysem értette a dolgot.

— Hát, hogy a csudába nem evett három nap óta, amikor a feje fölött ott lóg egy egész koszorú banán!

A lajhár egész ici-picit fölemelte a fejét s fölnézett a banánokra.

— Tényleg — mondta —. De hogy én a kezemet kinyujtsam, az teljesen ki van zárva!

Ilyen lusta volt a lajhár! Nem rémes dolog?

A kis makimajom még jobban megszánta.

— Tudja mi a baja magának? — kérdezte.

— Nem. De nem is vagyok rá kíváncsi — felelte a lajhár.

— Nem elég erélyes!

— AAOA-I! — felelt a lajhár, mert szeretett volna tovább aludni.

— Nézze, itt van egy könyv, az a címe: „Hogyan leszek erélyes?“ Olvassa el. A nagynénikém elolvasta s azóta olyan erélyes lett, hogy ketrecben lakik és kövekkel hajigálózik. Képzheti, milyen jó könyv ez!

— Hogy én egy könyvet elolvassak, az teljesen ki van zárva! — mondta a lajhár szerényen és lustán.

— Tudja mit? Ha maga nem akarja elolvasni, hát majd fölolvassom én.

— Hogy én egy könyv fölolvadásánál odafigyeljek, az teljesen ki van zárva! — gondolta a lajhár, de lusta volt kimondani.

Igy aztán a majmocska hozzáfogott a könyv felolvasásához. Szépen, hangsúlyozottan, jó hangosan az egé-



szet végigolvasta, az első fejezettől az utolsóig, aztán becsapta a könyvet és fölnézett a lajhárra.

— Na, erélyes lett már? — kérdezte.

A lajhár nem felelt. A lajhár tudniillik már rég aludt. Az első mondat óta.

A kis makimajom retentő dühös lett. Már úgymint dolgozott benne az erélyesség, de ez a lustaság csak földühítette. Fogta a könyvet s hozzávágta a lajhárhoz. Sőt. Nemcsak hozzávágta, hanem addig vagdosta hozzá, amíg egészen szétment. A könyv tudniillik.

A lajhár nem ébredt föl. Csak álmában ásított:

— AAOA-I!

Tudósok azt mondják, hogy a lajhárok kihálófélben vannak. Viszont a makimajmok föltűnően szaporodnak.

De én mégis szeretném tudni, hogyan választhatnál: makimajom vagy lajhár legyen-e belőled — melyik lennél inkább?  
*Öreg Medve.*

## A TOBOGGÁN KÉSZÍTÉSE.

A toboggán egyszerű szán, amelyet Kanadában elterjedten használnak. Elkészítése igen könnyű, még olyan fiú számára is, aki nem túlságosan gyakorlott a szerszámok használatában.

Amint a képből látható, a toboggán hosszú lapból áll, mely kereszttrudakkal megrögzítve, egymásmellé van helyezve. Ezen lapok elülső vége fölfelé meg van hajlítva úgy, hogy a szánkó könnyen tudjon akadályokon keresztül menni, midőn a havas lejtőn lefelé csúszik. Oldalsó sínei is vannak, hogy a rajta ülők valamilyen megkapaszkodhassanak, amennyiben erre szükség mutatkoznék. — Aki leghátul ül, egy hosszú rudat tart a kezében, úgyhogy az mindkét oldalon egyforma távolságra kiálljon. A rudnak a földet érintésével a szánkó kívánság szerint hol jobbra, hol balra kormányozható és a kormányzásnak ezen egyszerű módja a szánkó értékét a többiével egyenlővé teszi.

Már most térjünk át a készítés kérdésére. Mindenekelőtt kérdés, hogy milyen fát használunk. A fenyőfa teljesen megfelel, mert olcsó, erős és mindenhol kapható. Először is a lapokat kell munkába venni. Amint már említettük, három lap kell, egyenként 15 cm széles és két méter hosszú, míg a vastagsága 5/8 zoll.

Először is simítsátok le az oldalakat és éleket és aztán fogjatok a meghajlításhoz. Ennek elvégzése céljából egy edényt forró vízzel kell megtölteni és a három lap végét belemártani. Haoviatok őket vízben néhány óra hosszat, amíg eléggé megpuhultak, hogy nyomás alatt meg lehessen őket hajlítani. A hajlás 35 cm-re kezdődjék a végétől, és a hajlás maga ugyanannyi legyen.

Hogy a deszka megpuhult végét meg tudjuk hajlítani, valamilyen rögzítőre lesz szükségünk, mely az egyik végét szorosan tartja, míg a deszka másik végét emeltyűnek használjuk, amennyiben azt a szükséghez képest felfelé, vagy lefelé, vagy oldalt hajlítjuk.

Például az egyik végét egy ajtó alá tolhatjuk, ha a föld és az ajtó között kellő hézag van. De még jobb, hogyha az ajtó és a féla közé szorítjuk.

A második ábra viszont egy olyan módszert mutat, mely még ügyesebb. Kerítsetek egy vastag fadeszékát, mely szélesebb, mint a megmunkálendő lap és amely kb. egy méter hosszú. Rajta keresztül helyeztetek el egy 5–6 cm vastag rudat a

deszka végétől néhány cm-nyire és erős kötéllel rögzítsetek le. A képen láthatjátok, hogy ez hogyan készítenő.

Már most ha a nedves deszka megpuhított végét a rud és a vastag alapdeszka közé szorítjátok és az utóbbira ráálltok, akkor a meghajlítandó deszka szabad végének emelésénél azt fogjátok látni, hogy a megpuhult rész enged. Célunkat még könnyebben fogjuk elérni, hogyha a deszkat közben forró vízbe mártott faforgácsokkal vagy rongyokkal fedjük be.

Ezután, amint a 3. sz. ábra mutatja, kössétek fel a meghajlított deszkat, hogy hajlását megtartsa, vegyétek le a keresztrudat és tegyétek félre az alapdeszkat száradni. Ugyanígy járjatok el a többi deszkával is.

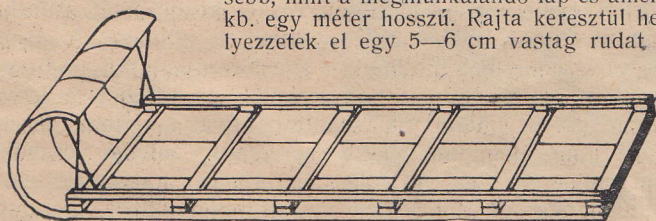
Amint a három deszka megszáradt, kereszttrudak segítségével össze lehet őket erősíteni, amint az az első ábrán látható.

Ezen kereszttrudak 50 cm hosszúak, két cm vastagok és négy cm szélesek. Összesen hét darabra van szükség. Először helyeztetek el egyet-egyet a két végén, majd a többieket egyenlő távolságban egymástól és srófokkal csavarjátok rá ezeket a deszkákra.

Az ábráról láthatjátok, hogy a hajlás végén felerősített kereszttrúd és a hozzá legközelebb eső rud vastag kötéllel van össze lehet őket erősíteni, amint az az első ábrán látható. Ezért szükséges, hogy ezen két kereszttrúdba mindkét végükön egy akkora bevágást eszközöljünk, hogy keresztül tudjuk rajta húzni a kötelet.

A korláttrudak vastagságban és szélességben hasonlítanak a kereszttrudakhoz és hosszúságuk akkora, hogy a leghátsó kereszttrúdtól az első kereszttrudig érnek, amint az az első ábrán látható. Láthatjátok, hogy a korláttrudak nem közvetlenül a kereszttrudakra vannak csavarva, hanem kis falapok vannak közéjük helyezve, hogy az ujjak a deszka és a korlátok között elférjenek.

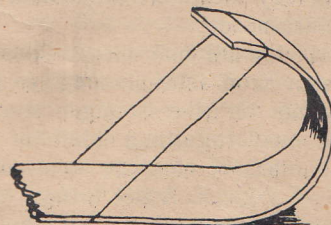
Ezek a darabok 3 és fél cm szélesek és hosszúak és 2 cm vastagok. Ezeket több csavarral kell felerősíteni. Ha aztán fölerősítjük a korláttrudakat, készen is vagyunk a munkával, hacsak nem akarjátok egyszer vagy kétszer befesteni, vagy belakkozni, ami által a szánkó mindenesetre szebb lenne.



1. sz. ábra.



2. sz. ábra.



3. sz. ábra.



## HAZAI PILLANGÓ

### IV.

Alig ocsudott föl egy pillanatra és alig fordult vissza, hogy mit tegyen most, merre menjen, mihez kezdjen, hogy induljon haza, mikor valami furcsa érzés dobbant belé. Nem tudta, hogy mi az. Fölkapta a fejét, a kalapját jobban behúzta a szemébe, körülnézett, aztán felfutott ismét a városháza lépcsőjére és onnan tekintgetett szerteszét. Lónyérítést hallott, egy ostor pattogását, a kerekek csikorgását a kemény országúton, aztán feltűnt két piros ló; egyik sötétebb, a másik világosabb — nagy fekete kalap a bakon, hátul egy vénasszony sötétszínű kendője és Márton, mint a gyerek felkiáltott:

— Édesapám! Édesanyám!

A másik percben már ott volt előtte a kocsí. A lovak meghökölve állottak meg és szinte felkanyarodtak a kocsival az első lépcsőkre. Mint a mese, olyan volt az egész. Márton odafutott a kocsihoz és leemelte az öregasszonyt a saroglyából. Az ijedten nézett rá, nem is gondolhatta, hogy ő az, nem is tudhatta, mi történik vele. Mikor letette a földre, szinte leesett a porba, de aztán az arcába nézett, előntötte a könny a szemét és szinte sikoltva felkiáltott:

— Jézus Mária! Te vagy az?!

Mikor Márton kibontakozott az anyja öleléséből, látta, hogy az öreg Derecskei a piros keszkenőjével rettentően törli az orrát és a szemét a nagy, zsíros kalap alatt. Oda-futott hozzá és keményen megszorította a kezét. Az öreg annyira indulatba jött, hogy majdnem lenyelte a pipát.

— Hát hogy kerültél ide? — kérdezte még egyre csukló hangon az anyja.

Mártonban fölcillant az öröm és kidüllesztette a mellét.

— Hát kiengedtek. Hazajöttem! Hazajöttem!

— A szemed . . . Hát meggyógyultál, fiam?

— Meg én. Jobban fogok látni, mint azelőtt, azt mondták a doktor urak — lóditotta Márton.

— És elengedtek a katonaságtól? . . .

— Hazajöhetsz velünk?

— Jöhetek én, ha akarják.

Néhány szót váltottak még. Az öregasszony sirdogált még egy kicsit, de aztán már mosolygott a szája, ahogy a fiára nézett.

Márton ült már eleget kocsin. Ült már huszárlóvon is, hiszen azon sebesült meg; és ült kis, apró orosz lovakon. Ült már batáron is, régen, évekkkel ezelőtt, amikor a püspök meglátogatta a falujokat és ő hajtotta a négy lovat a bandérium élén, de soha-soha nem érezte eddig, hogy mi az a kocsí. A két ló úgy táncolt elöl, mint a tündérek a nagy, bársonyos mezőn, ahol nem lehet egészen a földre lépni, mert a bársony pihéi fönn tartják a tündérek lábát

és az is táncol a tetejükön, aki máskülönben csak sántítani tud. És né, a két ló milyen egyszerre emeli a lábát. Látszik, hogy jól összetanult lovak, az öreg Derecskei jól betanította őket. Egyik se engedi, hogy a másik húzza a kocsit, viszont egyik sem akar megfutni a másik elöl. Márton elbűvölve nézte, hogy fut a két ló. Az apja egyszer se vette ki tartójából az ostor nyelet. A kocsi szaladtában ide-oda mozgott, ingott, hajladozott a vékony ostor nyele és úgy táncolt rajta a piros bojt, hogy repdestek a kis szárnyai az úszó ostorszíj előtt. Nézte, nézte Márton a mozgó, hajladozó ostort.

A kocsi már kifutott a városból. Már feltűntek jobbról, balról a zöld mezők, a nyári rétek, mesziről látszottak a bakonyi hegyek és szemben, messzi fölmagaslott egy fehér, karcsú torony. Egyre nőtt, magasodott a torony az ostornyél előtt. Aztán Márton, amint előrenézett az útra, ahol már sík és lapos volt a táj és látni lehetett, ameddig csak bírja a szem, — fehér porfelhőt látott az úton. Két fekete ló futott ott elöl és rajta egy legény. Pokoli öröm villant fel a Márton szemében. A Decsi Nagy János kocsija az!

— Édesapám — kiáltott fel Márton —. Engedjen csak engem oda a gyeplőhöz, hadd hajtsak egy kicsit!

Az öregasszony meghallotta hátul, hogy mit beszél a fia. Fölgaskodott és odadugta az arcát elöl az üléshez, a két ember közé.

— Hadd, fiam, ne hajtsd te most a lovakat! — mondotta szeliden. — Minek az neked? Csak most kerültél haza, oszt máris ilyesmit akarsz?

De Márton nem hagyta magát. Az öreg Derecskei felhúzta a vállát, hümmögött egyet-kettőt, aztán megállította a lovakat. Föllállott s helyet cseréltek Mártonnal. Az egyik ló, a piros, felhasználta az alkalmat és az öreg Derecskei halkan füttyülni kezdett a bakon, mint a városi kocsisok.

Mártonnak kaján mosoly vigyorgott a szája körül. Mint jólelkű ember, várt még egy félperccig, de aztán meghúzta a gyeplőt és odacsapott a lovak közé. A lovak, mintha megéreztek volna, hogy ki ül a bakon. Szép, síma út következett. A piros egyszer-kétszer felvágott — világéletében szeszélyes állat volt —, de ebből látszott, hogy rögtön megérezte a fiatal Derecskei kezejárását. Mintha nem is földön mennének, úgy libegett a kocsi. Az öreg Derecskei még beljebb húzta a szemére a kalapot, az öregasszony jól megfogózott, hogy neki ne ütődjék a kocsi oldalának, és halkan fohászzkodott egyet magában. Decsi Nagy János még nem vette észre, hogy milyen veszedelem fenyegeti. Csak úgy lassan, urasan poroszkált elöl, mint akinek sok ráérő ideje van és, mint aki el-elgondolkozik, miközben a lova táncoló lábát, a felrúgott homo-

kot és általában a széles világot szemléli maga körül. Egyre kisebbedett a távolság közöttük. Az öreg Derecskei ravaszul mosolygott a fia mellett, mert csakhamar átlátta a szándékát, noha nem tudta az előzményeket. De arról is megbizonyosodott hamar, mert Márton, ahogy behajolt a kocsi elejébe, és megsuhogtatta az ostort, lekáromkodta magát:

— Majd adok én neked, Decsi Nagy Jánossal!

Már-már az előttük kocogó kocsi nyomába értek. Decsi Nagy János meghallotta, hogy kocsi közeledik a háta mögött; hanyagul hátrapiszlantott. Márton nem akarta ravasz módon intézni a dolgot. Hadd tudja meg János, mi fog történni most. Magasra emelte az ostort, megsuhogtatta a levegőben és nagyot kiáltott. Decsi Nagy János szempillantás alatt visszakapta a fejét és hatalmasat suhintott ő is a lovak közé. Márton megértette rögtön, hogy fölveszi a versenyt. Az öreg Derecskei szót se szólt, csak az öregasszony sápítozott hátul — de ki hallgatott már rá?!

Már csak nyolc, tíz lépés volt a két kocsi között. Aztán négy. A kis erdő veszedelmesen közeledett és Márton kiszemelte magának, hogy ott, éppen az erdő sarkán fogja elhagyni Decsi Nagy Jánost, aki nem akarta az imént felvenni a kocsijára. Még három lépés, még kettő . . . már csak egy . . . a Derecskeiek két lova már ott táncolt a Decsi Nagy János kocsija mögött és a komának látnia kellett, hogy itt biztos a vereség. Utoljára gondolt még egyet, megragadta a gyeplőt, nagyot rántott a balszáron és odavágtatott az út közepére. De Márton most megsegítette az Isten, vagy valami, ami mindenkor segíteni szokott olyankor, amikor előre érezzük, hogy győzünk. Nem ijedt meg pillanatra sem. Jobbra kanyarította a két lovát és elvágtatott a kocsi mellett. Decsi Nagy János az utolsó percben ragadta meg a gyeplőt, hogy ne szaladjon neki a fáknak, amelyek e pillanatban termettek előtte, aztán a fejéhez kapott. De már késő volt. A két lova kifutott az útról, be az erdő melletti zöld mezőbe, Márton pedig a maga kocsijával rohan előre.

Dél felé járt az idő, mire hazaértek. Az öregasszony panaszkodott, hogy össze van törve a bordája. Az öreg Derecskei nem szólt egy szót sem, csak büszkén lépegetett fel s alá a tornáson és két nagy üveg bort hozott fel a pincéből, amikor az asszony bejelentette, hogy kész az ebéd. Márton akkor délben ebédelte életében a legjobban és úgy érezte magát, mint a király, aki nemcsak, hogy győzött, de boldog is, olyan boldog, amilyen boldog csak jó, becsületes és egészséges ember lehet.

## V.

Alig várta, hogy ebéd után felugorhasson az asztal mellől. Érezte, hogy a jóllakottság előtti egész testét, felállott, megropogtatta a karjait és aztán kilökte az ajtót. Ragyogó arccal, kacagó szemmel állott meg az

ajtóban. A napsugár előntötte a szobát és éppen odasütött Mártonra, az ajtófélfájához. Az öreg rágyújtott a pipájára, szipákolta néhányat, aztán rávetette a szemét, szép, legényfiára.

— Hát hova mész, hé — kérdezte —, de nem volt semmi harag, semmi neheztelés a hangjában.

— Csak úgy, ki akarok menni — mondta Márton —. Csak ide az udvarra, meg a ház körül!

— Meg a faluba, mi? — szólalt meg az anyja a dézsza mellől. — Maradhass már egy kicsit, no! 'Sze csak most gyüttél haza!

— Hadd, hogy menjen! — mondta az öreg és felállott ő is. — Majd láthatod még eleget! Régen nem volt itthon, hadd nézzen körül!

— Jó, jó — motyogott az öregasszony —. Én tőlem mehet! Csak, ha valaki beteg volt, oszt csak éppen, hogy gyógyulgat, gyógyulgat, hát legjobb mégis, ha nem kódog el, hanem vesztig ül. Nem kell mindjárt az első nap kimenni a faluba meg a határba, hogy még a szemibe menjen valami.

— Márton felkacagott és rátette a kezét az apja vállára, aki odajött melléje és megállott vele szemben.

— Ne féljen már no, édesanyám. Nincs már nekem semmi bajom. Aztán visszajövök hamar. Csak meg kell néznem, mi van meg, mi nincs, aminek lenni kéne.

A nap ott csillogott, szikrázott, szivárványozott a nagy, hosszú udvaron. Márton meglegedve jártatta végig a tekintetét. Észre se vette mostanáig, hogy milyen nagy, jó módra valló, tágas és tiszta udvaruk van. Talán az egész faluban senkinek sincs ilyen udvara. A Gázi Mihálykéé is kisebb, a Sánta Balogkéé pedig mindig piszkos, meg tele van dudvával, akár ősszel, akár tavasszal. Csupa napfény volt a ház oldala.

A kút mellett két fa vetett csak árnyékot a földre. A tyúkok meg a libák ott ültek az árnyékban. Külön fa alatt a tyúkok és külön a libák. Márton megállott és életében először nézte meg így az állatokat. Milyen érdekes — gondolta —, hogy a libák nem fekszenek oda, ahol a tyúkok kaparásznak, csak úgy lustán, néha-néha a szárnyuk alatt. Megszámolta: kilenc liba volt és huszonegy tyúk. A kakas nem volt sehol. Biztosan hátul sétálgatott egyiket másik tyúk társaságában, amarra az istálló felé!

A kút felől kacsák hápogtak egyforma, hol erősebb, hol gyengébb hangon. Az egyik kacska ott állott a víznélküli, kiszáradt vályú előtt a homokban. Szétnézett jobbra-balra, megbillegtetette magát, behajlította a térdét, mintha le akarna ülni, de ismét fölegyenesedett s így illegett, miközben a csőrével fölborzolta a nyakán a tollat, bele-beleccsippett a nyakába, oldalt fordította a fejét, hápogott, hápogott s hol leguggolt, hol meg felgyenesedett. Márton úgy érezte, hogy hangosan föl kell kacagnia. Összecsapta a kezét:



Az öreg büszkén szorított kezét legényfiával.

— Szent Isten! A kacsa azt hiszi, hogy fürdik a vízben! Azt képzeli, hogy a tóban áll! Hogy örül a víznek!

Mintha sose látta volna, úgy bámulta a kacsát és a többi, amelyek taktusra emelgették a fejüket és olyan meglepődötten, olyan boldogan hápogtak, mintha tündérektek vízében fürdenének és heVERNÉNEK a gyémánthomokon. Hát ő huszonkilenc év alatt sohase látta mindezt? Hát mi történt vele? Miért csodálkozik most a kacsán és a földön elnyúlt libákon, amelyek a nyakukat kinyújtva sziszegnek, ha valamelyik csirke arrafelé botlik, ahol ők feküsznek.

Három-négy hordó állott a kút körül. Odament és bele-nézett az egyik hordóba. Kék folyadék volt mind a háromban, a tükrük szélén rozsdás, sárgászöld karika a habból.

Odahajolt és belemeresztette szemét a hordóba. Kéken, gyönyörű világoskéken látta az eget és kék volt a felhő is, amely most repült el a házuk felett. Ha egy kicsit oldalról nézte, látta a ház tetejét, falát — és kék volt az is. A fa levelei is kékek voltak és kék volt az arca is, mely feléje meredt a síma tükörből. Igen, ez az ő arca. Az a szeme. Soha nem érezte, mintha gyermek volna megint. Nem tudta, mit csinál.

— Hahó! Hahó! — kiáltotta a hordóba. — Hahó-hó!

A hangtól, vagy ahogy a kezével bekapaszkodott a hordóba, megmozdult a kék víznek tükre. Az arca összehajlott, az egyik pillanatban idomtalanul elszéledett, a másik minutában hosszú lett és a felhő és a ház teteje is hintázott vele.

— Ha-ha! — kacagott fel! Ha-ha! Forog!

A kacsák riadtan ugráltak föl, amint megdöngette a rézgálicos hordót! Oda-futottak a fa köré, féloldalt csetlettek-botlottak, oldalogtak, aztán meg összedugták a fejüket. A libák is felszöktek a kiáltásra és az egyik gunár nagyot csípett egy otromba kacsán, amelyik futtában beleütődött.

Futni kezdett az udvaron. Futott, rohant az istálló felé. Megállt az ajtóban. Az egyik ló hatalmasat nyerített, amint az árnyéka odavetődött a jászol elé és a nagy szemével visszanezett. Átugrotta a választó-rudat és megölelte a ló nyakát. A kezével végigpaskolta a síma nyakát, de huncut öröm tombolt benne, nem bírt magával. Megcsiklandozta az állatot ott, ahol tudta, hogy nem állja. A Piros nagyot rúgott, Márton félreugrott és olyat kacagott, hogy visszhangzott az egész istálló. A másik ló bután bámult

reá és odadugta egészen közel az orrát, mintha meg akarná csókolni. Szeretett volna felpattanni a hátára, úgy megölelni mind a kettőt. Soha nem érezte még, hogy milyen az istálló szaga. Kiugrott a két ló közül, felmászott a pokróccal leterített ágyra és a kezével szétbolygatta az ablakban heverő holmikat. Fél tükördarab, két lókefe, vékony gyertyaszál, pakli gyufa, lóvakaró, beretvaszj és egyéb szerszámok voltak az ablak között. A pókháló belepte egészen az ablak sarkát és egy nagy keresztospók rémülten kezdett szaladni, amint megpillantotta a párkányra kapaszkodó óriást. Márton a kefe nyelével rácsapott a menekülő pókra, hogy szétfreccsent az ablakdeszkán, aztán leugrott, kilódult az ajtón és futott a kocsi-színbe.

Nagy, erős mozdulattal nyitotta ki az ajtót. A két szekér meg az új kocsit ott állott sorjában az eke meg a rossz borona mellett. Kis veréb szemerkélt, ugrándozott a kocsit alatti, mikor berohant az ajtón s aztán felrepült a szín tetejére és eltűnt alul, az eresz alatt. Mint vásott suhanc, úgy ugrált Márton egyik kocsiról a másikra. Megrugdalta a saroglyát, felült a bakra, nagyot suhintott az ostorral, hátul leereszkedett az ülésre s végül lebukfencezett róla, éppen hogy nem verte be fejét az ekevasba. Az ajtó mindenütt nyitva maradt utána. Egy perc múlva a létra már ott állott a szénapadlás szájánál.

Egy hang kiabálni kezdett a ház felől:

— Marci te, mit csinálsz? Hová méssz, hé?!

Márton visszanezett a létra tetejéről. Az anyja állott a konyhaajtóban, szeme elé tartva tenyerét, úgy kiabált feléje.

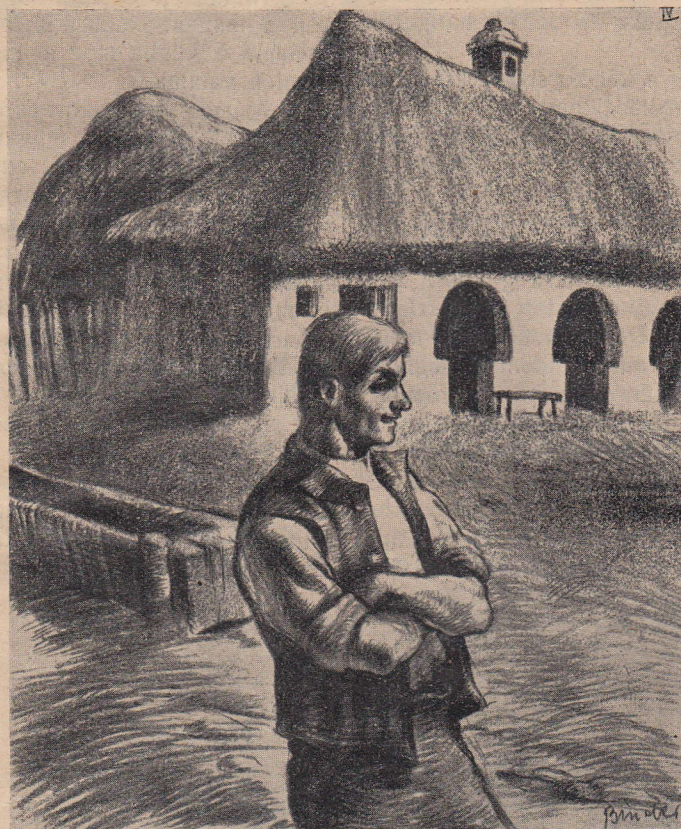
— Föl! — kiáltotta diadalmosan. — Föl! Nem jön kend is? Jöjjön, na!

— Mit keresel ott, hé?

Mondom, ne mászkálj, mert megen valami bajod lesz. Szállj le rögtön!

Márton nem felelt. Egy ugrással fent volt a széna között. Egyik helyen tetőig állott a takarmány, a másik helyt már beszakadt és nagy, sötét lyukak tátongtak között. Márton felkapta a vasvillát, ledobta a kabátját a létra kiálló vége mellé és hányni kezdte a szénát a leroskadt helyre. A széna szála zizegtek a levegőben és mint az eső, úgy permetezett belőlük a sok apró csutak meg a por. Márton hányta, hányta a szénát és énekelt, hogy csak úgy zengett tőle a szénapadlás.

(Folyt. köv.)



Márton meglepődötten jártatta végig tekintetét az udvaron.

## TÉLI LITÁNIA.

A köd meglegyint  
s elhagyott zúgban  
sóhajtó búsan,  
hogy tél van megint.

A szíved oly bús,  
mint egy reszketeg,  
lázás és beteg  
útszéli koldus.

Hivnál valakit,  
ki hinni tanít,  
de jaj, mit se mersz.

Szél zúg feletted  
s búsongó lelked  
rimes, mint e vers.

Wiener János.

## FEL A HARCRA, HÓDÍTSUK MEG FRANCIAORSZÁGOT!

1931 nyarán magyar cserkészhódítók nyomulnak Franciaországba!

Cortez Ferdinánd, Pizarro Ferenc és konkviztador követők fortélyal, fegyverrel és pálinkával hatoltak be Amerikába, a francia Champlain lélekvesztőn merészkedett végig a róla nevezett tavon és a Nagy Tavakon, a puritán „zarandokok” (pilgrims) aszketikus kemény munkával és bibliai idézetekkel vetették meg a lábukat Ujangliában; mi a cserkésztörvénnyel és jamboree készültséggel akarunk a jövő év július tizedike körül útrakelni, hogy hat hétig fürkészzünk a francia szivekben. Tudjuk, hogy bátorság kell hozzá; a franciák nem jóakarói a magyar nemzetnek, de ami a francia politikusknál nincs meg, azt megtalálhatjuk a fiúk szívében. Fiúk: nagy szolgálat a magyar nemzetnek, nagy jótett a magyar cserkésznek, kemény és bátor vállalkozás, vakmerő kezdeményezés, minden akadállyal szembezállás; erről van szó, ki követ?

*Az utiterv.* Három raj, kereken 90 cserkész, elindul július 10-e körül Ausztrián, Jugoszlávián át Olaszországba, mert Felső-Itálián át a legolcsóbb az utazás. *Marseille* (1 nap)—*Lyon* (félnap)—*Massif Central* vulkáni hegyvidéke (6—7—8 napos mozgótábor)—*Loire vidék*, Anjou 2 hetes állótábor)—*Bretagne* (2—3 nap)—*Páris* (6—7 nap), kirándulások és (talán Svájcban át) haza; hogy haza mozgótáborral-e vagy anélkül, az csak a tavaszon dől el. Hazakerkezés augusztus 20-a körül.

*A részvétel feltételei.* Elv: franciául tudó jó cserkész vehet részt, aki a csapatnak valamivel hasznára van. Kora legyen legalább 14 éves, kivéve a szopranokat és altokat (15—16 fő). Vezető: alulírott, a szövetség hivatalos, írásbeli felkérésére. Résztvevők: egyenlő helyen bármely igazolt magyar csapat tagjai. Költség: egy-egy résztvevő összes költsége 400.— pengő (négy száz), félköltség 200 pengő. Minthogy a szövetség szegény és anyagi támogatást nem adhat (1. számú akadály!), csak abban a mértékben adhatunk segítyt, illetve vihetünk félköltséges cserkészt, amilyen mértékben esetleg adományokat kapunk. Tessék tehát már most takarékoskodni, mert négy száz pengővel el lehet jönni, de kevesebbel nagyon kevés az esély. A minimális befizetés 200.— P. Kívánatos, hogy minél több öregcserkész, 17—20 évesek jelentkezzenek!

*Jelentkezési határidő:* 1931 január 15-ike.

*A jelentkezés módja:* Szolgálati jegyen akár a csapat, akár a cserkész maga jelenti be csatlakozását. Mindkét esetben maga a parancsnok vagy helyettese írja alá, más aláírását indokolni kell. Részletes adatok most nem kellenek, csak ennyi: jelentkezem a francia kalandozásra, fizetek négy száz pengőt, a csapatot szolgálni akarom, mint táncos stb. Ez a jelentkezés csak előzetes és arról tájékoztat, hogy ki szándékozik készülni az útra; ez a jelentkezés tehát nem kötelez semmire! Aki segítyt kér, megírja: kérek 50, 100 stb. pengő segítyt, de legalább 200 pengőt mindenkinek be kell fizetnie, mert ennyi a nyers utiköltség.

*Francia Kalandozás Irodája.* Ennek a közleménynek megjelenésével egyidőben megnyílik a szövetségben az állandó iroda, amely minden Magyar Cserkész számban is tájékoztatja az érdeklődőket.

*Szervezet.* Lényegében megegyezik az angliai jamboree csapat szervezetével, amely oly ragyogón vált be: önállóan dolgozó rajok, decentralizált munkájú parancsnokság, pontos adminisztrálás.

*Mihez kell érténi?* Tessék jól megtanulni franciául! Francia tudás nélkül nem sok hasznodat vesszük: gondolatok Angliára és arra, hányan köszönhetik a jamboreeknek angol tudásukat. Aztán kell: zenész, táncos, énekes,

cigánymuzsikus, tabori munkás, vezető, külön egyéni ügyességekben járatos cserkész (állathangutánzó, mókázó, francia szónok és szavaló, gyorsrajzoló, fényképész, mentő, szólista, énekes, író, költő, geográfus, térképész, mindenki legyen hideget-meleget, éhséget-szomjuságot tűró stb.) de valamennyinek alapja a kifogástalan vallásos, magyar cserkészlelkület! Jó, ha kiki megemlíti már előzetes jelentkezésnél, hogy mihez ért.

*Végleges jelentkezés.* Ez a kalandozó csapat francia meghívásnak tesz eleget. Amikor az idei Szent Imre év nyarán a francia csapatok itt jártak, hivatalosan meghívták a magyar cserkészeket Franciaországba: ez a reváns mindenképen létre jön, még akkor is, ha kevesen jelentkezének, mert akkor a 7. sz. *Verbőczy RG.* csapat átveszi ezt az egész kötelezettséget. Ezért már most megállapítottuk a készület további menetét: végleges és kötelező jelentkezés a részvételi díj első részletének befizetésével együtt május 15-ig lesz. Közben az előzetesen jelentkezetteknek megküldjük a részletes tájékoztatót. Akkor a jelentkezők egyúttal arra is kötelezik magukat, hogy az egész nyáron, vagyis július elsejétől a hazatérésig rendelkezésre állanak, mert a véglegesen összeállított csapatnak egy héttel indulás előtt próbatáborba kell gyűlnie 3—4 napra, hogy véglegesen megszervezhessék.

*Miért megyünk Franciaországba?* Az ősmagyarok a X. században a Nyugat félelme voltak. 900—970 közt majdnem évenként átdobogott a lovuk patkója a gyepükapukon és nagy zsákmánnyal tértek haza. Nem az egész nemzet vállalkozása volt az ilyen kalandozás! Egyes bátor csapat indult neki egy-egy vezér alatt, akinek vezetése alatt szívesen kaptak lóra. A kalandozó csapat tagjai minden törzs, minden nemzetség tagjai közül kerültek ki. Egy akarat irányította őket, egy cél lelkesítette őket: megelőzni az ellenség támadását, elrettenteni az idegent a magyarok szállásai felől. Önfeláldozó hazafias vállalkozásaikat a külföld rablóhadjáratnak szeretné feltüntetni, de mi tudjuk, hogy a kalandozók szereztek becsületet a magyar névnek Európában. Lehet, hogy minket is zsákmányolóknak fognak vélni, de mi bátran valljuk: igenis, mi cserkészek a nyugatot bekalandozó magyaroknak egyenes utódai vagyunk érzésben és lelkiületben. Mi is becsületet akarunk szerezni az annyit elragalmazott magyar névnek!

És zsákmányt akarunk hozni, szent zsákmányt: ha hazatérve a sereg eloszlik, lóról száll, ha „leszáll” a had, el akarjuk osztani a zsákmányt: új barátokat szereztünk Magyarországnak, a francia cserkészfiúkat. — Már most kijelentjük, hogy egy szó propagandát sem kísérlünk meg: a magyar cserkész tábor vidám világába akarjuk meghívni a francia cserkésztestvéreket, semmi egyebet nem akarunk. Ezért megyünk.

Ezer esztendővel ezelőtt ilyenkor 931-ben I. Madarász Henrik már készülődött, hogy Riadénél első ízben megszállasszon egy magyar sereget nyílt csatában. Ez az ezer esztendő óva tekint le ránk: feszítsük meg erőinket és fordítsuk meg a történelmet más eszközökkel, más fegyverekkel, de ugyanazzal a tüzes magyar lélekkel. Akkor elveszett az északi szlávok fölött bírt hegemonia, elveszett az egész északi Németország, Szászország mint kalandozási terület; most mi ezer esztendő kései, fürkésző, cserkésző unokái szerezzük meg az új kalandozási területet és készítsük elő a merseburgi csata ezer éves fordulójára Nagy orszá gunkat.

Miért megyünk? Győzni!

Temesi Győző.

## A DUDÁSOK.

Hike-re mentek a Hódok. De a Bíbicek és a Vidrák is. Csupán a Sasok maradtak otthon, dudát próbálni. Derék fiúk és nagyon cserkészies tőlük, hogy inkább lemondtak az örsi vándorlás díjáról, csakhogy a csapatzenekar minél jobb legyen.

A fiúk kettesével szétszóródtak a dombokon és a tarka skót szoknyák itt is, ott is feltűntek az elhagyott avaron. A Sasok is összegyűltek a próbára teljes nemzeti díszben. Mr. Cochran, a parancsnok, derűs kiáltással köszöntötte őket:

— Hát megy ám a dudálás!? . . . Majd este megvárjuk az örsöket, amint bevonulnak. Azt hiszem, mind a dombokról jönnek.

Örült a parancsnok, hogy ezek a nagy fiúk dudások lesznek. Megfigyelte, milyen ügyesen jártak fel-alá az otthon termében az ősi kiltviseletben.

Egyszerre felpattant az ajtó. Vastag emberke billegett be rajta. Mr. Harper, az egyik Hód apja.

— Mi van a fiúkkal? Mert megjött ám a köd! De még milyen sűrű!

A parancsnok felugrott, a Sasok abba hagyták a dudálást.

— Hogyan, köd van? De hiszen szép időt jósoltak . . .

Félbeszakította egy cserkész mama és azután jöttek még többen, telve aggodalommal.

— Van minden fiúnál iránytű? — kérdezte Mr. Harper.

— Nem tudom határozottan. Az idő olyan szép volt, hogy nem is néztem meg — felelte komolyan a parancsnok —. De remélem, egy-két óra múlva kiderül.

— Ó, igen, és a mi gyerekeink ott mászkálnak a lápokon. Nem egy emberélet veszett ott ilyen ködben!

A parancsnok kiment és gondterhelten nézett a sűrű fehérségbe.

— Cameron! — kiáltotta.

A Sasok örsvezetője jelentkezett.

— Mindegyiktek iránytűt hoz. Elmegyünk, megkeressük őket.

A parancsnok nem mentette magát. Nem mondta: Megbízta a cserkészeimben, hogy megvan a kellő felszerelésük. Azonban erősen aggódott. Már alig lehetett látni az úton.

A Sasok három dudával sorakoztak és a parancsnokkal elindultak. Azután elnyelte őket a köd. Az emberek összeverődtek. A köd a vidék veszedelme volt, ezt mindnyájan tudták.

Egyszerre felhangzott messziről a „Cameron-gyülekező” ismert dallama. Az emberek összenéztek, de Mr. Harper örömmel kiáltott fel:

— Mit szólnak az ötlethez? A dudák hangja mérföldekre elhallatszik. No, ezt jól csinálja az a Cameron-gyerek.

\*

Will, a Hód örsvezető megállt és elnézett a lápon túl délnyugat felé. Vastag, fehér szalag húzódott arra.

— Skót köd ám az! — szólt Sam, aki vele volt. — Némelyiknél nincs iránytű. Ez baj!

— Tyű, nekem még a sípom sincs itt, amin lógott. De

sebaj, majd a te iránytűdet használjuk — vágta ki magát Will és gyorsan pajtására nézett. Most Sam változtatta a színét.

— En-énnekem nem is volt . . . — dadogta.

— Most aztán csávába jutottunk! — tört ki Will. — És vannak mások is úgy, mint mi. Ej, ez borzasztó!

— Talán nem tart sokáig — mondta Sam hosszú hallgatás után, mert máris körülöttük gomolygott a nyúlós köd.

— Hátra arc! — rendelkezett Will. — Egyenesen visszamegyünk. Menjünk csak szélirányában!

— De mi lesz, ha a szél megfordul? Vagy ha megáll a szél? Egy hétig is eltart-hat.

— Siessünk, de közben fújd a sípodat, ahogy bírod. Talán meghallják.

Dobogó szívvel, cserkészmenetben indultak. Amikor nem futottak, Sam újra meg újra belefújta sípjába. De a vaskos ködben a síp reménytelenül gyengén szólt.

A fiúk futottak, amíg el nem ült a szél. Kipróbálták a feldobott fűcsomó meg a nedves ujj módszerét, hiába!

— Pihenjünk! — lihegte Will. — Csináljunk valami fedelet és sípoljunk folyton. Többet nem tehetünk.

Erősen szégyelték magukat, hogy iránytű nélkül maradtak. Félórát töltöttek azzal, hogy szárnyfedeleket építettek harasztból és közben sípoltak. De azután igen kellemetlenül kezdték magukat érezni, bár igyekeztek a nyolcadik törvényre gondolni, hogy „a cserkész mosolyog és fűtül minden nehézség közepette”. Mosolyogtak és nem engedtek utat a kétségbeesésnek. Fűtültek is, — hogy figyelmeztessék a többi cserkészt. A skótok így szokták magukat átréfalni a legkétségbeesőbb helyzeteken.

— No, öregem, most hagyjunk mást is sípolni! — mókázott Will.

Sam már harmadszor nevetett a tréfán. De felhagytak a tréfálkozással, amikor leszállt az este.

— Remélem, hogy mások nincsenek ilyen pácban — próbálkozott kényszeredett mosollyal Will.

— Hallgass! Mi ez?

A cserkészek hallgatóztak. Halk, igen halk dudaszót hallottak.

— Dudálnak! Ugyan hol?

— Itt fenn! Hurrá, fogd a hátizságodat, pajtikám! Errel!

A vastag, ruganyos harasztban lábolva, néha kúszva, néha mászva közeledett a két cserkész a hangok felé. Lihegve csörtettek és amikor a hang már egészen erőssé lett, megpillantottak két imbolygó alakot a ködben. Harper és Mason volt, két Hód.

— Már negyedórája halljuk a dudaszót — lihegték —. Ezek a Sasok.

— Gyerünk!

A duda vad sípolása egyre közeledett és a fiúk örömmel ugrottak a nyakába a szálás dudásnak, aki nem volt más, mint maga Cameron. Mögötte a parancsnok.

— No, itt van négy! Hála Istennek! — szólt a cserkésztiszt. — Ti voltatok legelől!



Az emberek összeverődtek.

— Nem, parancsnok úr — lihegte Will és örült, hogy most nem esett szó az iránytűkről —. De én azt hiszem, mind meghallják a dudát.

— Három dudás van, így hát jó nagy területet seperhetünk végig. Halljátok?

Messze, messze balra gyenge zümmögés hallatszott. De jobbra már a dallamot is ki lehetett venni.

— Harminc négyzetmérföldet jár be a dudáink hangja, — mosolygott a parancsnok.

A cserkészek páronként, fáradtan gyülekeztek. Az iránytűsök is meg az iránytűnélküliek is. A megbeszélte órában a három kimerült dudás is közeledett egymáshoz a sűrű sötétségben. Mint a zsákok, úgy dőltek le, mialatt a parancsnok létszámot olvasott.

— Ketten hiányzanak — szolt —. Kik azok?

— Jack és Freddy, parancsnok úr. De ők közel voltak az úthoz. Ők már biztosan meg is teáztak otthon.

— No jó, gyere! Szorosan zárkózva. Tudtok már mozogni, dudások? Majd én viszem a dudákat.

A társaság, iránytű szerint, az utat éppen a falunál érte el.

— Nem rossz találat! — nevetett a parancsnok. — De nem leszek nyugodt, amíg nem látom Jacket és Freddyt.

— Ni, itt is vannak, parancsnok úr!

— Igen, mi vagyunk. Otthon voltunk és megeztünk. Sokan várnak a főutcán.

Cameron kérte a dudákat és mosolygott.

— Nem állnánk rendbe? Maradt még bennünk egy kis szusz. Megmutatjuk Invertochernek!

Nem először jöttek szoknyások dudaszóval a domboldalról, de ennyire még sohse várták őket. Az emberek a ködbe burkolt, éjszétet faluban eléjük siettek.

Csattogó kilttel, emelt fejjel, ragyogó szemmel vonult be a csapat a faluba. Az emberek félrehúzódtak, amint a dudások megálltak Invertocher főterén és a cserkészek körülvették őket.

A dudák hamis végakkordban utolsót fújtak és a fáradt Sasok elengedték a sípokat, Ekkor megszólalt a sötétben Mr. Harper.

— No, ugy-e, megmondtam! Jók ezek a dudás cserkészek. Hazahozták a fiainkat. Hip, hip. —

Erre a cserkészek olyan hurrát vágta ki, hogy a köd oszlani kezdett.

Teljesen azonban el nem oszlott három napig.

Geoffrey Prout nyomán:

Kápolnai József.



## ORSI SAROK.

Az őrsi sarok külföldön mindenfelé látható. Vonatkozik ez különösen Angliára és azokra az államokra, ahol a cserkésztelet teljesen angol módra szervezték meg. Lényege, hogy a csapatotthonban, bizonyos megszabott kerethez alkalmazkodva, minden őr maga rendezze be őrsi felszerelésének közvetlen környékét.

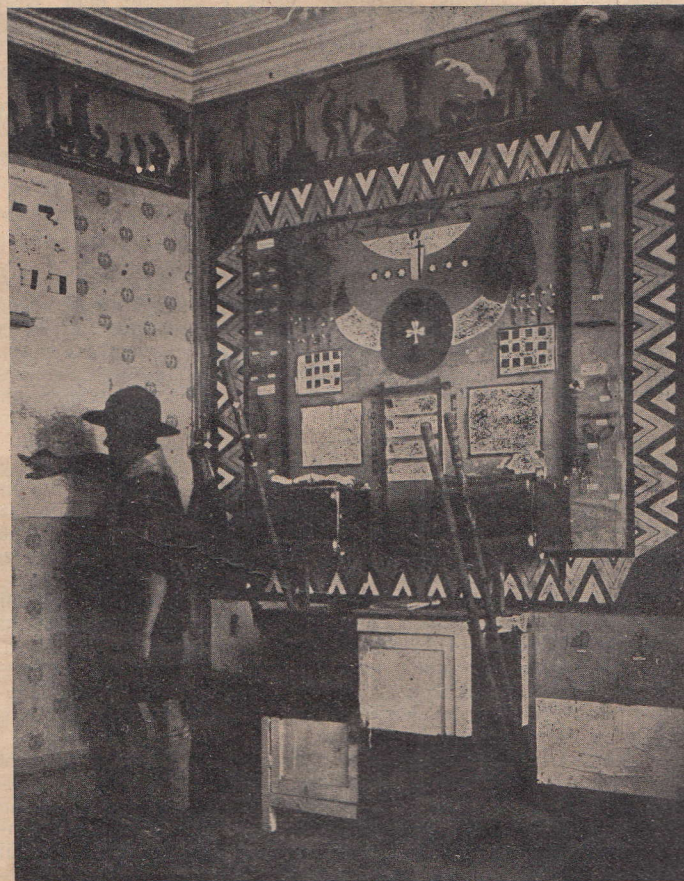
Ennek a látszólag jelentéktelen berendezési módszernek nagyon sok előnyét láthatjuk.

Elsősorban a szépen kiképezett őrsi sarkok legszebb díszét alkotják minden csapatotthonnak. Sőt kisebb helyiségekben ezek adják a tartalmat, a többi csak keret. Másik előnye az őrsi önérték és összetartás kifejtése, rögtön szembeütik. Egészen különleges kapocs lesz az őr tagjai közt az együtt megalkotott szép őrsi sarok. Összefügg ezzel az őrsi önállóság és az ügyesség fejlesztése is. Módot nyújt az egyéni tehetség kifejtésére. Megtalálja itt munkáját az ötletes tervező, a próbák alapos ismerője, a rajzoló, a természetbúvár, meg az ügyes fényképész is. Apró szabad időben el sem lehet képzelni az őrsi sarok díszítésénél érdekesebb foglalkozást. A helyes szellemben felfogott őrsi versengés egyik leghasznosabb szintere is itt található meg. Az őrsi sarok kellőképpen felhasználva a próbák anyagának is eredményes népszerűsítője lehet. Mindehhez vegyük még hozzá, hogy az őrsi sarok majdnem semmibe sem kerül és hasonlíthatatlanul szebb, cserkészibb díszre az otthon valamely részletének, mint egy drága szekrény, vagy más bútordarab.

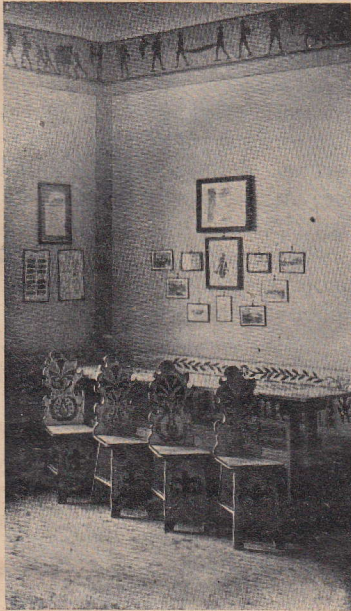
Ezek után már szeretném közelebbről is megismertetni egy ilyen őrsi sarok berendezését. A cserkészettel vagyunk úgy, hogy mikor idegenek megkérdezik, hogy mi is az, először fölényesen mosolygunk. Aztán rájövünk, hogy nem is olyan könnyű a kérdés, mint gondoltuk. S a legvégén bizony meglehetősen zagyvaság jön ki, vagy néhány közismert frázis — „korunk legkiválóbb pedagógiai mozgalma” sűrű hangoztatása közepette. Igen, mert a cserkésztelet ezer apróság összefűzött rendszere, melyek közt egyik sem a lényeg, és amelyek együtt mégis cserkésztelet adnak. Valahogy így vagyunk az őrsi sarokkal is. Egy darab a cserkészteletből. Messziről csak egy eliramló színfolt az otthon falán, de közelről sokszínű mozaik. Mik a leggyakoribb motívumai ennek a mozaiknak?

Az a mag, mely körül az őrsi sarok kikristályosodik, rendszert a kis őrsi szekrény, vagy láda. Ezenkívül van valami kerete az egésznek. Szerencsés esetben ez azt mondhatnám természetes keret, mint pl. ablakmélyedésszerű falrész, ha ilyen nem áll ren-

delkezésre, falra festett vagy ragasztott minta adja a határt. Ez mindjárt egységes képet ad. Ott találjuk meg az őr tagjainak névsorát rendszerint fényképmelléklettel, bevezetve a cserkészminőségét, rangot és egyéb adatokat. Szellemes megoldást látam egy francia csapatotthonban. A Tigris-örsnél óriási tigrisnyom volt felragasztva és ennek egy-egy részébe volt beillesztve egy-egy ősi tag fényképe. Azután látjuk az őrsi állat kultuszát. Rajz, esetleg fényképek, nyomok, néha természetrajzi leírás, tömött példány. Persze nem hiányozhatik az őrsi zászló sem, valamint az őrsvetítő címere. Láttam — ahol madár az őrsi állat — lelógatva a plafonról, mintha repülne. Ott láthatók rajzok, fényképek az őr életéből, persze ügyes keretekben. Fontos



A 13. sz. párizsi cserkészcsapat otthonának egyik őrsi sarka.



Magyar izlésű örsi sarok.

helyet foglal el az örsi különpróbaajelvény is. Ha t. i. az örs minden tagjának megvan egy különpróbája, az örsi különpróbává válik. A rendszerint sajátkészítésű ládát vagy fiókot izléses függöny, vagy terítő fűdi s megtaláljuk benne az örsi felszerelés közt a díszesen illusztrált örsi naplót. Szép gyűjteményeket látunk a próbák anyagából. Növény-, rügy-, fagyűjteményeket, gipsznyomsorokat, Morse-táblát, szemator-abc gyufaszálakból, útjelek fácskákból. Kőzetgyűjtemény. Úgyesen csoportosított csoportablakát is látunk. Minden fiú csinált külön egyet. Gyakori a térkép, csillagtérkép is. Úgyesen faragott cserkészbotjaik szépen csoportosítva tartóikban szintén emelik a hatást. Ami hely még marad, azt főként az egészet egységbefoglaló festett vagy ragasztott díszítések töltik ki. Mindehhez nem ritkán úgyesen alkalmazott művilágítás is járul.

Ez a sok apróság alkotja az örsi sarkot. Lehet, hogy kissé unalmas felsorolás, de azt hiszem csak így lehet hozzávetőleges képet alkotni. Hiszen magával a fogalommal mindenki tisztában van, mihelyt az örsi sarok elnevezést hallja. A gyakorlati kivitelhez azonban apróságok kellenek.

Felvetődik természetesen a kérdés, hogy mibe kerül mindez. Hogy nem semmibe, az nyilvánvaló. Csakhogy amibe kerül, az minden örsben megvan. Elsősorban ügyességbe, ötletességbe és jóakaratra. Az anyag nagyrésze szintén nem kerül pénzbe, hisz részben nem új anyag kell hozzá, hanem csak már meglévő dolgok (fényképek, gyűjtemények, falitáblák) ügyes csoportosításáról van szó. Ami meg mégis szükséges, a díszítéshez, kiegészítéshez, az főként papír, pléh, drót, festék, ragasztó, szóval nagyrészt oly dolgok, melyekért vagy egyáltalán nem, vagy csak kevés pénz kell adni. Ezt a keveset azonban igazán érdemes megkockáztatni, mert feltétlenül hasznos befektetést jelent, nem is szólva arról, hogy ez a mód talán a legolcsóbb otthonunk szép, izléses és valóban cserkészjellegű berendezésére.

Pinezich Jenő.

## LEVELEZZÜNK.

Kedves Fiúk!

A levelezési akciónak máris van egy karácsonyi meglepetése, pedig még nincs is karácsony: a finnek megszólaltak. Levelezési felhívásunkat a finn cserkészlap, a „Partio” novemberi száma közölte és azóta majdnem mindennap szívzorongva bontunk fel egy-egy oroszánbélyeges levélborítékot s buzgón találgatjuk: fiú írta-e, vagy lány?

Voltaképpen ez a meglepetés. Hiszen elég alkalmunk volt a nyáron meggyőződni róla, hogy Finnországban a fiú- és lány-cserkészszövetség elválaszthatatlan egységet alkot. És mégis, mikor levelezési felhívásunkat elküldtük Helsinkibe, elmulasztottuk hangsúlyozni, hogy mi csak fiúk levelezését közvetítjük. És hozzá mindez akkor jön, mikor már kategorikusan leszögeztük (I. M. Cs. okt. 1. sz.) álláspontunkat!

Mondjunk egyebet? Amint az alábbi névsorból ki fog világlni, több lány fordult hozzánk, mint fiú. Nem tudjuk elképzelni, mi lehet ennek az oka. De ha már megtörtént a dolog, át kell valahogy dolgozni magunkat ezen is. Jelentkezésre hívjuk fel tehát mindazon vállalkozószellemű cserkészeinket, akik finn lánnyal német nyelven levelezni óhajtanak, hogy ebbeli szándékukat sürgősen jelentsék be nekünk.

Örömmel jelentjük, hogy a San Francisco-i World League of International Education Associations levelezési osztályával sikeresen felvettük a kapcsolatot s ennek eredményeként levelezni akaró amerikai középiskolás diáklányok címeit fogják hozzánk időnként átutalni. Az alább felsorolt amerikai fiúk már ezek közül valók. Őket például nagyon ajánljuk a Magyar Cserkész diákolvasóinak, akik az angol nyelvvel intenzívebben foglalkoznak (ha nem is cserkészek).

Észtországban, Lettországban és Litvániaiban még minden csendes. Sőt, mikor e sorokat írjuk, még a régen várt német címek sem érkeztek meg. De: ami késik, nem múlik (ajánljuk egyéni jelmondatul levelezéssel foglalkozó avatandó cserkésztiszteknek). Német címeink előbb-utóbb megjönnek és akkor több lesz, mint kellene.

Jelenleg minden szimpátiánk a finneké. Leveleik szűkszávaik ugyan (elvégre ők nem a Kültügyi Hivatallal akarnak levelezni), itt-ott finnél vannak írva (gondolták: ránk fér, hogy tanuljunk egy kicsit finnül). Mind németül akarnak levelezni: ebben határozottan több tájékozottságot árulnak el, mint az a magyar cserkész, aki tavaly azzal a megokolással kért tőlünk finn levelezőt, hogy ő magyaron kívül más nyelven úgysem beszél. Egyikük, Aarne Sandquist, egy mérnökhallgató, aki jelenleg Viipuri város környékén végez geodéziai méréseket, ezt írja magáról:

„Egyébként nyugodt természetű vagyok. Nem vagyok rajongó, hanem a gyakorlati élet neveltje. Teljesen mindegy, hogy németül, vagy angolul fog-e folyni a levelezésem: ugyanis mindkét nyelven egyformán rosszul beszélek (nem kell elhinni! *For-dító*). Szeretnék vidám és szellemes levelezőt, akivel mindent megbeszélhetnénk, ami az ég és föld között csak van.”

Nagyon a lelkünkön fekszik a finn testvérek ügye: igazán jó magyar levelezőket szeretnénk számukra találni. Diákcserkészeinknek ajánljuk őket szeretettel: azoknak, akik fényes elszigeteltségükből még nem ereszkedtek le hozzánk.

Magyar levelezőt kérnek a következők:

(Név, életkor, foglalkozás, kedvenc témakör, lakóhely.)

Finn cserkészlányok, akik magyar fiúval akarnak németül levelezni:

Helvi Matiskainen, 18, diák, sport, Hyvinkää.

Siiri Härkönen, 15, diák, —, Sortavala.

Lea Ensiö, 17, diák, sí és korcsolyázás, Turku.

Hilkka Kallio, 17, diák, tánc, színház, regények, Kangasala.

Katri Kahimo, 16, diák, sport, Savonlinna.

Elna Joentaus, 17, diák, sport, Savonlinna.

Finn fiúk, akik magyar cserkészekkel akarnak németül levelezni:

Aarne Sandquist, 19, mérnökhallgató, minden, Viipuri.

Veijo Kaksonen, 17, diák, rovargyűjtés, Lohja.

Erkki Tikkanen, 19, diák, sport, Lohja.

Unto Louhiluoto, 18, diák, sport, Lohja.

Risto Pyysalo, 15, diák, torna és sport, Uusikaupunki.

Risto Toivola, 15, diák, sport és bélyeggyűjtés, Turku.

Amerikai diáklányok, akik magyar diáklányokkal angolul akarnak levelezni:

Cosmo Barrese, 18, bélyeg, sport, Sacramento, Calif.

Robert Mullins, 16, mérnöki tudományok, spanyol nyelv, Bellflower, Calif.

Arthur Brayfield, 15, atlétika, latin nyelv, Bellflower, Calif.

Edgar McLendon, 17, sport, San Angelo, Texas.

Robert Ginn, 15, bélyeg, német, latin, Portland, Oregon.

Herbert Wehrly, 15, könyvek, francia nyelv, Posterville, Calif.

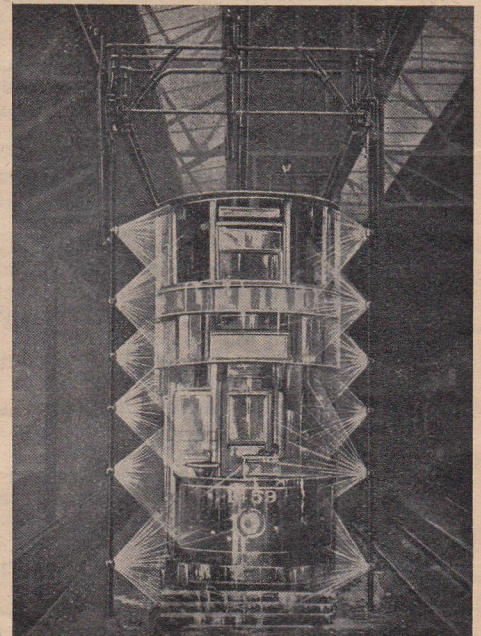
Pontos címeink tőlünk akár posta, akár személyes jelentkezés útján megkaphatók.

Figyelem: finn címekre való régebbi jelentkezéseket nem vesszük tekintetbe!

Ezután nem marad más hátra, mint hogy mindannyitoknak a legobb szívvel kívánjunk boldog, vidám karácsonyt; lehetőleg teltáborral, sok hóval, sieléssel és kevés levélírással. — Szívjátok tele magatokat egypár hónapra való egészséges téli levegővel; ha ez az irástokból is ki fog később ütközni, akkor jó propagandát végeztek.

Címünk: a M. Cs. Szöv. Kültügyi Hivatala, Bpest, V., Nagy Sándor-u. 6. szám.

Hivatalos óránk: szerdán este 5—7-ig (december 24-én szünetel).



Villamoskocsi a fűrödön. Ez a képtünk egy Angliában készült gépet ábrázol, mely lehetővé teszi, hogy egyetlen munkás 120 liter vízzel, egy perc alatt tökéletesen tisztára mosson egy villamoskocsit.



Bámulva hallotta, hogy itt már tudtak meneküléséről és tudták azt is, hogy a mai nap folyamán ide fog érkezni. Ő, a vadonban lakó embereknek kitűnő hírszolgalatuk van!

Iluska semmit sem sejtett a nagy eseményekből, csak annyit hallott, hogy a Hidegforrás felől fog egy új bácsi érkezni. Megdobbanó szívvel várta a vendéget; ő tudta, hogy miért várja olyan nagyon. És amikor most meglátta a tornácra magas alakját, lelkendezve rohant be a lefűgönyözött szobába:

— Nagymama, nagymama! Megjöttek! Megyek is már és megkeresem Lurkót! Jaj, de örülök! . . .

Lábujjhegyen, dobogó szívvel közeledett a patak felé. Egy bokorból örvendező farkcsóválással Bodri hemperedett eléje és vidám viháncolással táncolta körül a kis lányt. Egy hatalmas bükkfa törzse mögül pedig egyszerre előbukkant a Lurkó mosolygó arca:

— Kukk!

Most azonban hiába várta a csilingelő kacagást. Amint a kis lány meglátta a fiút, egyszerre valami nagy komolyság, szomorúság ereszkedett rá az arcára és azok a ragyogó, tiszta gyerekszemek gyanúsán nedves fényben csilantak meg.

Lurkó megdöbbsent:

— Iluska! Baj van? Miért vagy szomorú?

Most kiperdült az első könnycsepp a szeméből:

— En ám úgy sem sokáig leszek már a te pajtásod.

A fiú megdöbbsent. Elfehédett ajakkal kérdezte:

— Miért nem? . . . Haragszol? . . . Miért haragszol? . . .

A kis lánynak csak ez kellett. Most már megeredt a nyári zápor a szeméből. Ráborult a fiúra és sírt, sírt, mintha az a kis bolond szíve meg akarna hasadni.

Sokáig tartott, míg lecsillapodott a nagy keserősége. Akkor aztán leültek megint egymás mellé és Iluska elmesélte a szomorú újságot:

— Tudod, elmegyünk. Messze, messze megyünk. Péter bácsi kis lovakat hozott és mi ráülünk a lovakra és elmegyünk arra föl, föl a havasokon át, nagyon messzire. És ott messzi lakik nagymamának egy régi hű embere, akit most a dákok kiutasítottak Erdélyből és adtak neki egy vasuti vagon, hogy az egész családját, meg minden

bútorát azon vigye ki. És nagymama és én is azon a vagonon fogunk utazni, mintha mi is a Gereben bácsi családjához tartoznánk. Elmegyünk Magyarországra, Budapestre. Tudod, az egy borzasztó nagy város és ott lakott a magyar király is. Ép ott fogunk lakni és én iskolába fogok járni és többé nem jöhetnek el hozzád.

Lurkó mindebből nem sokat értett. Kiutasítás, vagon, bútor, Budapest, iskola: ezek mind olyan fogalmak voltak, amelyek számára az ő fejében nem volt kép. Csak annyit értett elszoruló szívvel, hogy az ő kis pajtását elveszik tőle és olyan messzire viszik, ahová ő nem mehet utána. A torkát soha nem érzett keserűség fojtogatta.

— Iluska, én . . . én nem akarom, hogy elmenj. Akarom hallani kacagásodat. Én le fogom nyilazni azokat a lovakat. Nem engedlek ki az én erdőmből!

A kis lány félve nézett rá, de valami belső titkos gyönyörűséget is érzett. Milyen vad, milyen erős az ő pajtása!

— Nézd, Lurkó, ne nyilazd le, igazán! — kérte a felhevült fiút. — Tudod, én magamtól nem mennék el, de nagymama azt mondta, hogy ennek így kell lennie és nagymama mindent legjobban tud a világon. És nagymama azt mondta, hogy ott Budapesten minden olyan szép, mint a tündérmesében a tündérr király városában. Te azt nem is tudod elképzelni, hogy milyen szép ott! . . .

És máris mesélt kipirult arccal, lelkesen, úgy, amint a nagymama mesélt neki a tündérszép magyar fővárosról. Lurkó álmódóva, csendesen hallgatta. (Boldog gyerekvilág! Feledve keserűség, fájdalom rögtön, amint a mese szól. Nem voltak már búcsúzó játszópajtások, akik talán utoljára látják egymást az életben, hanem mesélő és mesét hallgató két gyerek.)

— Te, Iluska, ültél te már vonaton? — kérdezte hirtelen a fiú.

— Nem. Nem is láttam még olyat.

— Hát autón?

— Azon sem. Majd Budapesten fogok talán ülni.

— Én ültem. Mind a kettőn ültem már. Te, az olyan szép, mint a mesebeli táltos! . . .

És most a kis lány hallgatta tátott szájjal, amint elmesélte neki a brassói utazást és a vezér megszabadítását olyan érdekesen, olyan színesen, hogy Iluska a lélekzetét

is visszafojtotta, úgy figyelt. Régen vége volt már a mesének és ők még mindig úgy ültek ott mozdulatlan, szótlanul, gondolatban tovább fűzőgetve a csodálatos históriát. És a kis lány megint úgy érezte, hogy nagyon fáj a szíve, ha arra gondol, hogy itt kell hagyni a gyönyörű erdőt, ahol a mesék teremnek és Lurkót, a legszebb mesék hősét, akiről annyi tiszta gyerekálma szólott eddig is . . .

Léptek közeledtek, halk beszéd hallatszott. A két gyerek felfigyelt. Nem látták még a két beszélgetőt, a hangok is suttogássá csendesültek, de Lurkó kitűnő füle már megismerte őket:

— A nagymamád jön és Kund, a mesterem. Majd meglátod, milyen nagyszerű ember az!

A patak partján lassan sétálva közeledett a vadász, mellette tipegett a nagyasszony törekeny kis alakja. Kund mellett olyannak látszott, mint egy kis babaasszony. Komoly, szinte gondterhes volt az arcuk. Miről beszélgethettek?

Lurkó agyán egy gondolat villant át. Felállt és odalépett a nagymama elé. Senki sem tanította őt társadalmi illemszabályokra soha; az erdő törvényei szerint kifogástalan gentleman lett volna, de az emberek egészen más, cikornyás szabályokat írnak elő önmaguknak, amelyeket évekig tanulnak a gyerekek, mégsem tudják soha. Bizony, csak az erdő törvényei alapján viselkedett a fiú most is, amikor a vadonban általános tegezéssel szólította meg a nagyasszonyt (Gábor Mózes volt az egyetlen, akit Lurkó magázott, mert Kundtól így tanulta), és nevezte azon a néven, ahogy Iluskától hallotta.

— Nagymama, ne vidd el az erdőből Iluskát!

Az öregasszony összerézett, aztán hosszan, meleg szemmel nézett rá a fiúra. Az ajka mozgott; egy nevet suttogott: Thurzó Imre . . . Aztán szeretettel, csendesesen megkérdezte:

— Iluskának jobb lesz Budapesten, mint itt az erdőben volt. Mégis azt akarod, hogy ne vigyem el innen?

A fiú meghökken, rávillant a nagymamára és összeráncolt homlokkal, szinte szigorúan kérdezte:

— Jobb lesz ott neki? Tudod biztosan?

— Biztosan tudom, hogy sokkal, sokkal jobb lesz neki.

Lurkó feje lassan lejjebb, lejjebb hajlott, keze ökölbe szorult, úgy állt mozdulatlanul fél percig, egy percig . . . Aztán fel se nézve, nagyon csendesesen annyit mondott csak:

— Akkor vidd el. Elengedem.

És lehajtott fővel, gyors megfordulással visszaült a kis lány mellé a fűre. Iluska feje is lekonyult; úgy ültek ott egymás mellett: két csüggedt, lankadt embervirág.

Nagymama nézte őket. Aztán odatipegett és leült ő is a fűbe Lurkó mellé. A másik oldalon, Iluska balján nesztelenül letelepedett a vadász. Hallgattak egy darabig. Egyszerre beszélni kezdett a nagymama és hangja az örök magyar mesemondó hangja volt; az a hang, amelyet nem szokás bírálni, igaza után kutatni: ezt meghallgatja az ember és minden szavát igaznak érzi.

— Kis bogaraim, ti most úgy érzitek, hogy fáj a szívetek, mert el kell válnotok egymástól. De így van ez jól, így kell ennek történnie. Iluska magyar grófnak a lánya, őreá nagy feladatok várnak messze eljövendő magyar esztendőkből. Eddig nevelte őt a magyar erdő kis vadvirágnak; de, hej, sok minden van, aminek egy magyar grófnő szívében, eszében, lelkében élnie kell, amit az erdő nem tud megadni neki. Vadvirágból fészlő rózsabimbó: kertész kell annak, aki megnevelje. Ezért viszem én Iluskát Budapestre. Kis lányom, ugye-e, te értesz engem?

Iluska felnézett reá, könnyei közt rámosolygott. Lurkó látta ezt az arcot és a szívébe mintha egy kis malom egyre azt zakatolta volna: Igaza van, igaza van . . .

De a nagymama már tovább beszélt:

— Kicsi fiam, te nem tudod, ki vagy. Voltál Lurkó, az erdei fiú, akit a vadon nevelt urává. Aztán lettél Lurkó, a tűz-emésztette kastély fia és keresed a csillagos dákot, hogy megfizess az édesanyád életéért . . .

A fiú felkapta a fejét és ránézett: Honnan tudja mind-  
ezt? . . .

Nagymama folytatta:

— És ha megfizettél, akkor megszólal majd a szívedben egy új hang, amelyet eddig soha nem hallottál. Akkor leszel Lurkó, a magyar gróf fia, akinek feladata, hogy vezére legyen azoknak a fiúknak, akik a nagy magyar jövendőket megcsinálják. És ha erre egyszer rábredtél, akkor itt hagyod majd magad is az erdőt és eljössz a magyarok tündéri szép városába, Budapestre, hogy vezéremberré dolgozd ki magadat. . . És ha egyszer férfi leszel, olyan erős, olyan okos, olyan nemes, amilyenné az erdő és a város csak nevelhet, akkor nem bánom majd, ha eljössz Iluskáért, hogy virágot fonj a fejére és elvidd őt tündérkirálynénak abba a birodalomba, ahol te leszel a tündérkirály . . . Értesz-e engem, kis bogaram, erdő fia és mestere?

A fiú felemelte a fejét és belenézett azokba a meleg, tiszta szemekbe. És aztán — sohase látta, senkitől nem tanulta, csak a lelke diktálta, hogy így kell tennie — lehajolt és megsókolta a nagymama kezét. Aztán megfordult és ránézett Iluskára:

— Iluska, hallod? Jó lesz-e így? Mondd, te is így akarod?

— Jó lesz, Lurkó. Várni foglak! — mondta a kis lány és arcát odafektette a fiú széles vállára. Gyerekszó, bohó ígélet . . . Ki tudja, visszaemlékszik-e majd a fészlő rózsabimbó arra, amit a kis vadvirág gyerekbúcsú napján az erdő mélyén megígért? . . .

Most Kund is megszólalt és mély hangja olyan volt, mintha harang szólna:

— Így van ez, kis pajtás. Mestered voltam, megtanítottalak az erdő törvényeire és csináltam belőled embert: olyan erőset, olyan igazit, amilyen nem teremtett még egy messze magyar földön. De ha megálltad bosszúdat a csillagos dákon, akkor az ösvényed elhajlik az enyémtől. Más mester kezébe adlak, megmutatom az utadat hozzá, hogy azután ő tanítson az acélsövények és száguldó kocsik embereinek a szokásaira. Akkor Thurzó Imre lesz a neved, ahogyan édesapádat, az én jó uramat hívták. És ha aztán újra visszajössz miközénk, akkor uramnak foglak szólítani és attól kezdve mesterünk leszel mindnyájunknak itt az erdélyi hegyek között. Ez az ember sorsa, Isten akarata.

— Ez az ember sorsa, Isten akarata . . . — suttogta a nagymama is. És aztán nagyon sokáig úgy ültek együtt négyen. Hallgattak. Csak a szél beszélt és a madarak daloltak és nagy-nagy csend ült rá a búcsúzóik lelkére.

Amikor estefelé gyors ügetéssel hazafelé siettek, Kund elmélyedt a gondolataiba. Lurkó lelkében pedig az a kis malom egyre csak azt zakatolta: Ez az ember sorsa, Isten akarata . . .

És lassan rájuk terült az éjszaka.

#### XIV.

#### Gábor Mózes utolsó vadászata.

Severiu nem váratott magára sokáig. Még ezen a héten elindította Csíkszeredára a Brassóban megszemlélt csendőrszázadot, ugyanakkor a katonai századot Madéfalva alá, az önkénteseket pedig (ez is kitett másfélszáz embert) fel Csikjenőfalvára küldte. Adott jelle egyidőben egyszerre kellett a három testületnek elindulnia, hogy a gyimesi-szoros irányában végighajtsák az erdőséget. A szorosnál

pedig titokban odaküldött csobánok, azaz hegyi pásztorok egy szakasza már várt az esetleg felbukkanó menekültekre. Ezek a csobánok fékezhetetlen, komor, szóftan emberek, akiknek kezében könnyen mozdul a kés vagy fejsze; ha valamire vállalkoznak, rideg nyugalommal hajtják végre, de nincs hatalom, amely valamire kényszerítse őket akaratuk ellenére. Severiu jó fogást csinált, amikor megnyerte magának őket, mert a hegységben, vadonban egyedül ők lehetnek méltó ellenfelei a székely pásztoroknak. Hiszen őket is az erdő nevelte.

Szép őszi reggel indultak el Severiu hadai. Felderítő járőrök jártak elől; mögöttük szakaszokra bontva vonult a sereg; ha kellett, csatárláncot alkottak, majd megint összeverődtek és átkutatva minden sűrűséget, szakadékot, barlangot, lassú haladással nyomultak előre.

Elmaradtak mögöttük az irtott hegyoldalak; délután már olyan hegyeket másztak meg, ahol egy-egy favágónak, szénégetőnek látták még nyomát, de az ösvényeket már fű nőtte be, vagy belevesztek a bozótba s a vezetők azt ígérték, hogy másnap már behatolnak az igazi ősvadonba.

Előre meghatározott időben megállt mind a három sereg. Letáboroztak, meggyulladtak az őrüzek és kivonultak az éjszakai őrsegek. És csakhamar sötétségbe burkolódzott körülöttük minden. Éjszaka lett.

És nem történt semmi.

Pedig mindenki félve feküdt le. A katonák, csendőrök, egyszerű dák parasztok, égnék meredő hajjal hallgatták néhány társuk elbeszélését, akik az elmúlt hónapok alatt a csíki vidéken teljesítettek szolgálatot és látták a csíki hegyek kis emberét, vagy szemtanúi voltak egy-egy látogatása eredményének. Borzasztó dolgokat meséltek ezek; az este, a tűz és a társak félelme megnövelte a képzeletük erejét és Lurkó táltos lovon nyargaló csodaszörnyé, Bodri emberi hangon beszélő hófehér medvévé lett az elbeszélésükben, akiket ha meglát halandó ember, az meg nem éri a következő holdtöltét. A tisztok cinikusan mosolyogtak a mesék hallatára, de idegesen szívták közben a cigarettájukat és nem bánták volna, ha otthon ülhetnének a megszokott kávéházban, ahelyett, hogy itt kint éjszakáznak ebben a bolond idegen erdőben, amelynek olyan ostobán félelmetes híre van.

Nem történt semmi. Csak a csendőrök egyik őrsegre kirendelt szakasza rohant be a főtáborba úgy hajnali két óra felé dideregve, puskát elhányva és fogvacogva jelentették, hogy találkoztak a mesebeli fehér medvével. . . Ott állt egy sűrű bozót mögött és amint gyanútlanul hozzá érkeztek, egyszerre előjött és haragos morgással rátette egyik rettentő mancsát a szélről menő csendőr vállára. Azt az embert rögtön kitörte a vesztés, a többiek pedig „besiettek“ a táborba, hogy jelentést tegyenek. . . A hadnagy sápadt arccal, de nagy haraggal szidta őket össze, anyámasszony bandának nevezte és magára kapva ruháit és fegyvereit, rájuk parancsolt, hogy vezessék a varázslat helyére. Lövésre készen tartott fegyverekkel érkeztek oda, de nem találtak mást, mint egy nyavalyatörős öreg

dák csendőrt a földön fekvé. Az eldobált puskáknak nyoma veszett. Sehhol semmi nyom a közelben. . . A beteg embert felnyalábolták és visszacipelték magukkal a táborba, de a katonák látták, hogy a hadnagy úr idegesen rágja a szája szélét és riadtan tekintget körül egyre. . . Mert hát ki tudja, hátha van mégis valami a dologban? . . . És reggelig senki nem aludt a csendőrök táborában. Százszor is elmondták a fehér medve megjelenését, mindig színebben, és százszor is feltették újra a kérdést: hová lettek az elhagyott puskák? . . .

Nem történt semmi. Illetőleg ami történt, azt észre nem vette eleven ember. Senki nem látta a sötétben, amint az önkéntesek táborában Dobiu önkéntes éjféli felé megmozdult, lassan elhagyta fekvőhelyét, kiosont a sátorból, aztán eltűnt a sűrűben. Azt se látta senki, hogy amint felhangzott háromszor a vadászó uhu kiáltása, egyszerre — mintha a földből nőtt volna ki — előtte termett egy óriási természetű vadász, akinek széles mellkasa és hatalmas karjai egy boxbajnok csontjait is egyetlen szorítással összetörhették volna, kezét nyugtatta meleg, férfias kézszorításra és csendesen, mély haranghangon azt mondta:

— Kedves Dobay uram, Isten hozta! Hát megkezdtek a vadászatot?

Senki sem sejtette, hogy a két férfi aztán több, mint egy óra hosszat együtt ült és nagyon komolyan beszélgettek. Először a dák önkéntes beszélt parancsokról, tervekről; aztán az erdei vadász magyarázott valamit hosszasan. Végre kezelt fogtak újra és Kund búcsúzóul halkán ismételte figyelmeztetését:

— Nem szabad vérnek folynia. Drága az embervér! Babonával, ijesztéssel kifüstöljük őket! Isten legyen velünk!

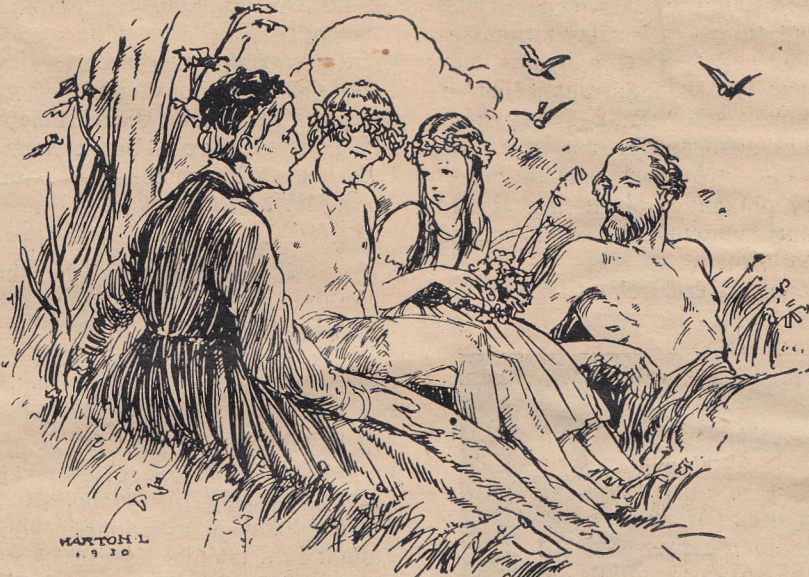
Mire a következő őrvtás jött, Dobiu önkéntes olyan mélyen aludt a sátorban, hogy alig tudtak lelket verni beléje.

Másnap kiszélesített rajvonallal tovább indult mind a három csoport. Nagyon lassan haladtak, mert itt már ember nem járta őserdő fogadta őket és mert jobb- és balfelé állandó őrjáratokkal kellett pásztázni a vidéket, hogy a csoportok között visszafelé ki ne szökhessenek azok, akiket kerestek. Alig haladtak előre néhány kilométert, mégis az emberek holt fáradtak voltak, amikor végre este, vad őserdő mélyén pihenő tábor verhetek. Egész nap embernek nyomát sem találták. Itt hát nem jártak a magyar képviselő kiszabadítói.

Aznapi éjjel a csendőrök központi táborában riasztó dolog történt. Az esti táborúznál megint megszólaltak a mesélők és a suttogók és félelmetes dolgokat mondtak el azokról, akiket az erdőn megtámadott az éjszaka. Borzongva húzódtak össze a csendőrök és végül is a hadnagy parancsszóval intette le a mesélőt:

— Elég volt! Nem akarok több ilyen ostobaságot hallani!

Tizenegy óra felé éppen őrvtás volt s a régi őrsegek fáradtan bandukoltak be a táborba és álltak fel a tűz mellett, hogy lejelentkezve aludni térjenek, amikor hirtelen,



Letelepedtek a két gyermek mellé.

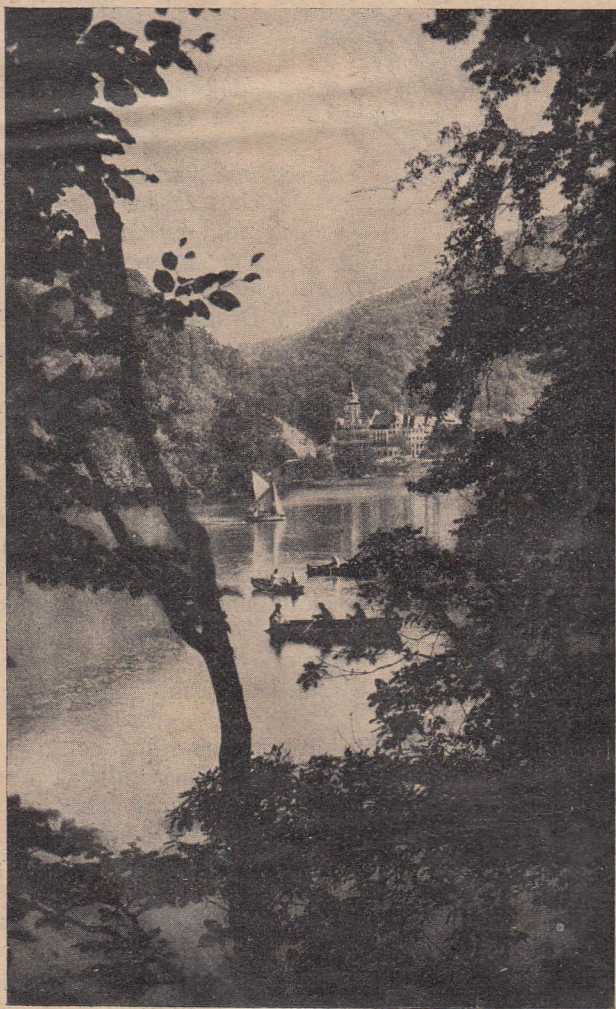
mintha a földből pattant volna ki, ott állt a tűz másik oldalán, alig nyolc-tíz lépésnyire tőlük a csíki hegyek kis embere. Meztelen kis fiú, fejéről virágfüzér lóg le, bal keze óriási, fehér kutyaforma állat hátán pihen. Rájuk nézett és csengő gyerekhangon hihetetlenül vad csatakiáltást hallatott. Mire a tábor felriadt, a jelenség eltűnt. Az örök megesküdték, hogy a földnek kellett elnyelnie, mert el nem mozdulhatott a helyéről. Ők látták . . . A hadnagy tombolt dühében. Fáklyák fénye mellett átkutatta velük az egész környező erdőrészt, de sehol egyetlen nyomot nem találtak. Rémet láttak a csendörök, nem is volt itt senki!

Másnap azok, akik előző este a jelenést látták, úgy mozogtak, mint az alvajárók. „Akik a csíki hegyek kis emberét meglátják, nem érik meg a következő holdtöltét” — így hangzott a suttogók meséje; és az álomlátók már maguk fölött érezték felhőzni a halált. Így történt, hogy egyikük vigyázatlanul lezuhant egy magas sziklacsúcsról, ahová szemlét tartani küldte fel a hadnagy; egy másik bozótok takarta szakadékba csúszott és súlyos lábtöréssel és zúzódással kellett hátra vinni . . . Az emberek borzongtak, morogtak és az esti tábortűznél nagyon mogorva, keseredett hangulat uralkodott.

Aznap éjjel a hadnagy nem feküdt le. Sátorában ülve ébren őrködött. Mellette felhúzott revolver. Behallatszott a sátorban a tűz pattogása és az emberek mormogó, halk beszélgetése.

Egyszerre csend lett egy pillanattig, olyan nagy csend, mintha a vére megállt volna mindenkinék. Aztán csengő, vad kiáltás hangzott a sátor előtt . . .

A hadnagy felkapta a revolvért és kirohant. Előtte, alig



A lillafüredi nagyszálló látképe.

hat-nyolc lépésnyire ott állt az álomalak: egészen olyan, mint ahogyan az emberek leírták. Mellette gyönyörű hófehér kutya. A kis fiú az embereket nézi, a kutya fejét a sátor felé fordítja. A hadnagy felemeli a revolvért . . .

A többi az emberek egybehangzó vallomásából vette ki a hadbírótság. Azt nem tudták, előbb lőtt-e a hadnagy és aztán ugrott rá a kutya, vagy védelmez a feléje ugró alatra lőtt-e rá. Felvillant a tiszt kezében a revolver. S ugyanakkor a nagy fehér állat csodálatosan síma, óriási ugrással rávetette magát a hadnagyra, és lenyomta a földre. Pár pillanattig ott állt fölötte, mintha a fülébe sügna valamit; aztán eltűnt ő is, a fiú is. Amikor a rémült emberek felocsúdtak és a mozdulatlanul fekvő tiszthez siettek, holtan találták már. A torkát óriási fogak harapták át; csak másodpercekig élhetett utána.

Nem volt hatalom, amely a babonás rémülettel megrendült csendőrszázadot még tovább is az erdőben tarthatta volna. Még az éjszaka felkerekedtek és észnélküli vad meneküléssel rohantak ki az erdőből. Egész felszerelésük ott maradt, prédájául a láthatatlan ellenségnek.

A hadbírótság kivizsgálta az esetet és a fegyvelebontó csendőrszázadot megtizedelésre ítélte. És lám, ki gondolná, hogy milyen babonás az ilyen egyszerű nép: csakhamar szélében beszéltek egész Erdélyben, hogy a megtizedelésnek pont azok az emberek estek áldozatul, akik látták a csíki hegyek kis emberét . . . Nem érték meg a következő holdtöltét . . .

\*

A másik két csoport közben haladt előre.

Az önkéntesek csoportjában pihenőnél, tábortűznél rendszeren Dobiu vitte a szót. Erről a vidékről származott; mint mondta, egyszerű havasi pásztor volt az édesapja. És érdekes: ez a különben világos fejű, rendíthetetlen fiatal ember a hazuról hozott babonákat nem tudta elfelejteni: úgy hitt bennük ma is, mint ahogyan hisz a hegyi falvak dák parasztja. Csodálatos történeteket tudott az erdő láthatatlan szellemvilágáról: manókról, boszorkákról, büntetésül évszázadokon át a vadonban kóborló lelkekről, akik nyugalmat nem találnak és azért igyekeznek zavarni a mások nyugalmát is . . . Tele van meséivel minden magyar erdő, és Dobiu kiténően tudta ezeket a meséket. Vagy talán maga eszelte ki őket? Ki tudja?

Ha déli pihenőre, esti letáborozásra megállt a csapat, Dobiut vették körül mind az emberek. Rendszeren a cinikusok, akik semmit nem hisznek és mindenből gúnyt űznek, indították meg a mesemondást gúnyos kihívással. De ha piszkálták vagy kérték, hogy meséljen, olyankor soha nem szólt az önkéntes. Csak beszélgettek, egyik is szólt, másik is . . . És egyszerre elgondolkodva megszólalt Dobiu:

— Látjátok, milyen babonás még most is a mi népünk. Van nekik egy meséjük . . . — és egy perc múlva visszafojtott lélekzettel figyeltek mind az új mesére, amely csak úgy folyt a népszerű önkéntes ajkáról. Közben itt-ott gúnyos megjegyzések estek, kinevették a hiszékenyeket; de azért éjnek évadján, ha őrárat közben feketén tátongó sűrűségek vagy szakadások mellett kellett elmenniök, bizony viszolgott a háta a legbátrabbnak is. Örög vigye ezt a Dobiut a kísérteties históriáival! . . . Hogy ezek mindig ilyenkor jutnak eszébe az embernek, amikor egyedül van és körötte a fekete erdő! . . .

De megtanulták hamarosan, hogy az erdő titokzatos

**Cserkészeknek** „Turul” mentőtáska . . . I. P 25' —  
Vászon behuzattal, válszíjjal II. P 14' —  
**Leventéknek** „Turul” mentődoboz . . . P 2-50.  
Kapható a Cserkészboltban és minden gyógytárban.  
**Sportköröknek** Készíti: „Turul” Kötszergyár Bpest,  
II., Erőd-utca 1-3.

szellemei nemcsak a mesékben élnek! Mindjárt a harmadik éjszakán, ugyanakkor, amikor a csendőrök tábornokánál először jelent meg a csíki hegyek kis embere, eltűnt az önkéntes század minden málhás állatja. Egyszerűen nem voltak reggel. Eltűnésükön maguk az örök bámultak legjobban. Dobiu volt őrségen akkor négy másik társával. Mind olyan ember, hogy az eleven ördögnek is nekimenne pusztal kézzel. Nyitott szemmel álltak nem is beszélgettek, el se mozdultak a kijelölt helyükről.

— És ha a kapitány úr olyan biztos abban, hogy az ő hanyagságuk oka a veszteségnek, hát mutassa meg, merre vezették el az állatokat! Nincs ott köröskörül egyetlen nyom sehol. Én csak a'mondó vagyok, nem tiszta dolog ez! Van az én népemnek egy meséje . . .

Hiába tajtékzott a kapitány, az önkéntes védekezésére nem mondhatott semmit. Eltűnt nyomtalanul a század állatállománya, cipelhetik már most maguk a terhet! Ha nem szellemek vitték el őket, akkor csak az a titokzatos ember lehetett a tettes, aki Kádár képviselőt kihozta a börtönéből. És akkor az az ember veszedelemesebb egy légió rossz szellemnél is! . . .

Másnap éjjel kettős őrségek álltak mindenütt. Semmi sem mozdult. Lélek a táborhoz közel nem férhetett. És reggelre mégis eltűnt valami negyven puska. Sátorból, gúlából, valósággal az emberek kezéből tűntek el a fegyverek. Sehol semmi nyom.

Dél felé megjött a hír arról, hogy a csíki hegyek kis embere fehér medveállata egyetlen harapással megölte a csendőrök hadnagyát. Az embereken végigfutott a hideg. Brrr! Csak ne lenne éjszaka sohasem!

Este bozótos, félig nyílt helyen vertek tábor. A négy sarkán hatalmas őrüzék égtek, tüztől tűzig őrüzék cirkáltak. A csapatok fele lefeküdt aludni, a másik fele ébren virraszt és örködik. A kapitány sátorához külön őrséget rendeltek ki.

Nem is történt semmi egész éjjel. Óra óra után múlt csendesen, esemény nélkül. S amikor a felkelő nap sugara végigfutott a hegyen, kialudtak az őrüzék és diadalmas öröm ragyogott az emberek arcán. Ahá, híres kísértet, hát kifogtunk rajtad! No, hol az a Dobiu az ő hátborzongató históriáival!

Ébresztőt fújtak. Együtt volt mindenki, csak a kapitány nem mozdult ki a sátrából. A napos érte megy. Sápadt arccal érkezik vissza. A kapitány sátra üres!

Döbbenetes csend. Utána kábító zűrzavar. Dobiu megpróbál csendet teremteni:

— Nyugalom, emberek! Így nem megyünk semmire! Ki látta a kapitány urat? Ma reggel? . . . Az éjszaka? . . . Este óta senki sem látta? . . . Hátha elment valahová s hamarosan visszajön? . . .

Átkutatják a sátrát. Érintetlen a fekvőhely: itt nem aludt senki. Köröskörül jól zár a ponyva; elől az őrség állt. Valóban csak Kund tudja azt véghez vinni, hogy a tábor közepéről, jól őrzött sátrából, tűzön, őrzáratokon át elrabolja az üldöző sereg vezetőjét! Dobay a szíve mélyén nagy, nagy tiszteletet érez a hatalmas erdei ember iránt.

A kapitányt délután találták meg a csíkszeredai országúton. Mindene megvolt: ruhája, pénze, órája. Semmit sem tudott arról, ami vele történt. A sátrában ült még, a reggeli parancsot állította össze, aztán felébredt kint az országúton arra, hogy egy öreg néni cibálja a ruháját. Hogy közben mi történt, sejtelve sincs róla. (Folyt. köv.)

**LÁTOD NEM HALLGATTÁL RÁM  
MOST RÓLAD IS GONDOSKODNÉK A  
MAGYAR ÉLET-ÉS JÁRADÉK  
BIZTOSÍTÓ  
INTÉZET**

**KÖZPONTI  
IGAZGATÓSÁG BUDAPEST, V. ANDRÁSSY-ÚT 8.**

### CSERKÉSZHIVATÁS ÉS AZ EBBŐL EREDHETŐ BALESETEK.

A magyar cserkészmozgalom programja az is, hogy a jövő acélos- és erőskarú nemzedékét előkészítse és így a cserkészek már kora ifjúságuktól kezdve komoly munkára állíttatnak be. A cserkész már nagyon korán megtanulja azt a kötelességet, hogy mivel tartozik fájának és hogy miként kell dolgoznia, hogy hazáját ismét naggyá és erőteliessé tehesse. A társadalom minden más rétege, legyen az katona, tisztviselő, vagy bármely foglalkozású személy, jóléti intézményekkel rendelkezik, amely jóléti intézmények hivatottak arra, hogy előforduló baj esetén segédkezzen nyújtsanak tagjaiknak. A cserkészhivatás kétszeresen követeli meg ezt, mert az idők tanubizonyosságot tettek arról, hogy ki vannak téve a baleset veszélyeinek.

A jelenleg fennálló hézag áthidalására legalkalmasabbnak bizonyul a Magyar Élet- és Járadék-Biztosító Intézet mint szervezetnek csoportos balesetbiztosítása, mely gondoskodik a cserkészek hivatásából előfordulható balesetek kártérítéséről és ennélfogva a cserkészparancsnokok figyelmét felhívjuk ezen időre a csoportos cserkész-balesetbiztosításnak igénybevételére.

A Magyar Élet- és Járadék-biztosító Intézet igazgatósága (Budapest, Andrassy-út 8.) bármilyen irányban a legkészségesebb felvilágosítással szolgál, hogy a parancsnokoknak minél hathatósabb támogatója legyen.

### MEGJELENT AZ 1931. ÉVI CSERKÉSZNAPTÁR.

Ez a kedves kis füzetecske minden cserkésznek hasznos segítőtársa. Mindazon egész és féléves előfizetők ajándékképpen kapják, akik előfizetésüket legkésőbb dec. 31-ig megújítják. A naptár karácsonyra kerül szétküldésre.

## A „Kronika“ folytatása.

## A bacillus vadászok regénye.

A halálfokozó ördögöcskék Kolumbuszai és Napoleonjai.

A bacillusok és azok kutatóinak történetét már sokan megírták, úgy tudományos, mint népszerű formában, de eddig még senki sem mert arra vállalkozni, hogy orvosi kérdést, tudományos kutatást és a kutatók életét nagy tömeg számára kultúrtörténeti regény formájában írja meg. Paul de Kruij sikeresen vállalkozott erre a feladatra. Mi sem bizonyítja ezt jobban, mint az, hogy regényét az összes európai nyelvre lefordították, az olvasók milliói, sőt a tudományos körök is elismerték, mert a szakember éppen annyit tanulhat e könyvből, mint a laikus. Nissen Kruij nem a legalattosabb, legparányibb élőlényt, a baktériumot mutatja be, hanem a kutató embert, a tudós harcát, vadászatait, birkózását a bacillusal, ami mindenki számára egyaránt érdekfeszítő és nagyszerű ismeretlen.

Az emberiség legnagyobb jötevőit, a bacillus-vadászokat tárja élénk tudományos munkálkodásuk közben, majd a magánéletükbe, a családi szentélybe vezet be, de anélkül, hogy ideáljait, a tiszteletreméltó tudósáradat nevéssé tenné. Embereket, hűsöb, vérből álló tudósokat ismert meg velünk, akik a tudomány olyan ágával jegyezték el magukat, amely új, teljesen feltöretlen ugar volt.

Izgalmas, kalandos, mozgalmas, bonyodalmas-kal tele film Kruij regénye. Tizenkét élet drámáján vezet bennünket át.

Méltó kiegészítése Kruij munkájának György Tibor h. államtitkár, egyetemi tanár és Bálint Nagy István főorvos jegyzetei, amelyek a magyar bacillusvadászok küzdelmeit ismertetik meg az olvasóval. György a magyar orvostörténelemnek legalaposabb ismerője, valamint tanítványa Bálint Nagy is, így szórakoztató stílusban hasonlóan tárulnak elénk Paterson mikroszkóp-kerületi, Semmelweis küzdelme a gyermekágyi láz gyógyítása terén, valamint Högyes és Lőte vezettségellenes gyógykísérletei, amelyekkel Pasteur eljárását megjavították, úgyhogy ma Európa összes tudományos intézeteiben a magyar eljárást használják. Fodor, Liebermann és a magyar maláriakutató Jancsó Miklós bacillus-vadászatai vonulnak még el e fejezetben az olvasó előtt.

**Binder László kiállítása.** A Magyar Cserkésznek egyre fejlődő fiatal rajzolója, Binder László erőteljes és markáns illusztrációi s rendkívül finom, dekoratív rajzai bizonyosan feltűntek már mindenkinek, aki lapunkat olvassa. Binder László a közeledő karácsony előtt rajzaiból, festményeiből és kerámiai munkáiból kiállítást rendez a Cserkészházban folyó hó 16-tól 24-ig. Szeretettel kérjük cserkésztestvéreinket, jöjjenek el megnézni e fiatal művésztestvérünk alkotásait s hívják fel azokra szülei és ismerősei figyelmét. Binder László művészi munkái egészen olcsó pénzen vásárolhatók.

**Csak magyar árut vásároljunk!** A Társadalmi Egyesületek Szövetsége nagyon életrevaló felhívást bocsátott ki. A budapesti közönséget hívja a Károlyi-palotában rendezett kiállításra, ahol nem lehet vásárolni, de meggyőződhetik mindenki arról, hogy milyen sokirányú a magyar iparnak az a része, amely a karácsonyi ajándékoknak alkalmas tárgyak gyártásával foglalkozik. Egyben mindenkit arra kér, hogy karácsonyra csak magyar árut vásároljon. Kell-e mondanunk, hogy ezt a felhívást teljesen magáévá kell, hogy tegye minden magyar cserkész? Az illetékesek (kivált tiszték, öregcserkészek) szíveleljék meg azt a gondolatot is, hogy a közelgő farsang alkalmával rendezendő mulatságok meghívóját magyar papírra nyomassák. Ezek az alkalmok csak magyar kelméből készült ruhát hordjanak, ajándékkul csak magyar virágot adjanak. Ha már nem mond le a magyar ifjúság e nehéz időkben sem a megszokott multságokról, legalább arra gondoljon, hogy jókedvű, gondtalan szórakozásából a magyar iparosnak, a magyar munkásnak legyen valami haszna.



## I. KERÜLET.

A 93. sz. „Erő“ cs. cs. ünnepélye. A wekerle-telepi ref. egyház 93. sz. „Erő“ cs. cs. folyó hó 7-én kezdte meg 10 éves jubileumi ünnepségeit. Ünnepélyes Istenistenületen a cserkészek fogadalmat tettek Szőke Imre OIB. tag, ref. lelkes kezébe. A fogadalomtétel után a csapat

megkoszorúzta a kispesti Hősök Szobrát, a péceli Ref. Dalkör közreműködésével. A nap befejezésekor a csapat műsoros Magyar Estje következett, amely hatalmas erkölcsi és anyagi sikerrel zárult.

**Meghívó a Magyar Cserkészszövetség I. kerületének 1931. évi január hó 18-án délelőtt 10 óra 30 perckor a Ref. főgimnázium (IX., Lónyai-utca 4/c.) dísztermében tartandó évi rendes közgyűlésére. Táragsorozat: 1. Elnöki megnyitó. 2. Főtisztviselői jelentése. 3. Zárszámadás betervezése és felmentvény megadása. 4. Költségvetés az 1931. évre. 5. Általános tisztújítás. 6. Indítvány.**

Az 5. sz. K. E. G.-csapat fennállásának 19. évfordulója alkalmával nagyszerűen sikerült műsoros előadást rendezett dec. 13-án és 14-én. Amerikai cserkészmókok, huszártoborzó-tánc, „A győzelmes jóság“ c. szindarab, szavalat és zeneszám szerepeltek a műsoron.

A 210. sz. Gyöngyvir-csapat december 7-én tartotta jól sikerült cserkészünnepélyét.

A 158. sz. Árpád-cserkészcsapat Nimród apród csoportja december 7-én délután 5 órai kezdettel Mikulás-esttel egybekötött avató-ünnepélyt rendezett.

Vörösmarty M.-reáliskola Szent Imre jubileumi ünnepélyt rendezett november 23-án.

132. sz. Csilléry-cserkészcsapat december hó 7-én Mikulás-estét rendezett, amelyen a nyári boronásadi táborról tartottak beszámolót. A táborról hangosfilmjeleket mutatnak be, továbbá a jamboree filmet és Pirovszky: Huszárcsakó c. szindarabját mutatták be.

A 197. sz. „Baross“ cserkészcsapat december hó 14-én Mikulás-ünnepélyt rendezett.

A 15. sz. Bethlen Gábor cserkészcsapat Hunyadi-rajja december 13-án fogadalomtételi ünnepélyt tartott.

A 32-es Levente-cserkészeknek meleg hónapjai vannak. A novemberi csendesség után decemberben egymásután jöttek a vidám Mikulás-délutánok, az erekléy-országszász őrsg, leventeszemle, kerületi és csapat karácsonyi ünnepély, öreg nagygyűlés, síkeszülődések, próbázások betetőzése. Nagy öröm volt a Magyarság több pályadíjának megnyerése, valamint a szolgálat a „Magyar Advent“ templomának felszentelésén.

A 321. sz. Szent Család-cserkészcsapat december 8-án ötvenes fennállásával kapcsolatban díszelőadást rendezett, mely erkölcsileg és anyagiilag jól sikerült.

## III. KERÜLET.

A tapolecai Kisfaludy-cs.-csapat december 3-án tartotta műsoros-estjét, fennállásának tízéves fordulójára alkalmával.

A 64. sz. Szent Asztrik-cserkészcsapat f hó 7-én jól sikerült tábori beszámolót tartott. A tábor eredeti felvételjeinek vetítését Havasi Lucius parancsnok kísérte felolvasással. Enek, zené és szavalat után Vlasics Róbert parancsnok „Este a táborban“ című jelenetét adták elő a csapat tagjai.

## IV. KERÜLET.

Gyász. A 475. sz. Assisi Szent Ferenc-cserkészcsapat szeretet őrvezetője Ipsits Pista folyó évi november hó 20-án, 19 éves korában meghalt. November 22-én temették el a tiszta- és szelidülők cserkészt, ki csapatjának egyik legkedvesebb harcosa volt. — A 288. sz. Baross Gábor cserkészcsapat közserzetben álló cserkésze Takács István életének 16-ik évében rövid szenvedés után f. hó 1-én visszaadta ártatlan lelkét Teremtőjének. F. hó 2-án temették el. A gyászszertartást Kézi Nándor h. parancsnok vezette, míg a csapat nevében Csuka József rajvezető mondott utolsó Istenhozzádot a derék és jó cserkésztestvéreknek.

## V. KERÜLET.

Az 552. sz. Petneházy Dávid cserkészcsapat 4 őrben végzi munkáját és pedig: jeladó, műszaki, vízes- és ujoncórban. Csapatfőnöki munkát vállalt Koch József testnevelési tanár. A január folyamán tartandó ünnepélyre erősen folynak az előkészületek. Havonkint zártkörű teadélutánok vannak a cserkészszülők részvételével.

† Az 559. sz. „Fadrusz János“ cserkészcsapat egy rajvezetője, Wild Dezső, november 25-én hosszas szenvedés után meghalt. Mindenkit szerető, senkinek sem ártó, mindig jó munkát végző hűségese cserkész volt. Utolsó óráiban is a legnagyobb nyugalommal nézett a megváltozhatatlan élet. Temetése 26-án volt. Utolsó útjára a cserkészinduló hangjai mellett kísértük. Sirjánál Papp Imre id. parancsnok és Sarkadi József rajvezető mondott búcsútatót.

A bajai 560. sz. IV. Károly király-cserkészcsapat közös Szent Imre-ünnepélyt tartott nov. 16-án a Katolikus Legényegylet egyházi ének- és zenekarával egyetemben. Az ünnepi beszédet Máhi Ervin id. parancsnok, hittanár mondta.

A műsor igen hangulatos számát alkotta Pohárnok Jenő „Glóriás Hercege“-nek nyolc szép jelenete.

Az 556. sz. „Szathmáry Pál“-cserkészcsapat (Makó) ez évben június 29-e és július 15-e között tartotta 25 létszámmal nyári tábort Bocsok községben. Az ősz beálltával folytatta évekket ez előtt megkezdett madárvédelmi munkáját és a megye-kertben 45 darab madárfészkelőt helyezett el. A „Magyarság“ pályázatán Miklós József öregcserkész az egyéni pályázaton díjat nyert.

## VIII. KERÜLET.

**Leventeügy.** A leventelétszám-kerettel bíró csapatok mindennemű változást minden hó 5-ig a változási kimutatásban jelenteni kötelesek a kerületnek és ugyanakkor a testnevelési felügyelőségnek. A változási kimutatás alappéldánya a csapat irattárában megőrzendő. — A havonkint küldendő változási kimutatáson kívül évente kétszer összehasonlító-kimutatás, a június 30-i és a december 31-i állapotnak megfelelően. E kimutatások január, illetőleg július 5-ig küldendők be a kerülethez és a testnevelési felügyelőséghez.

**Jászfényszarú a 868. számú csapat,** mely eddig csak apródokból állott, kibővült egy 18 főnyi tanonc-rajjal. Vezetője Kolb Győző róm. kat. tanító.

A kerület tervbe vette, hogy az idei tanévben őrsvetető-kiképző tábort rendez.

A 118. és 152. számú kecskeméti cserkészcsapatok házi Mikulás-ünnepséget rendeztek.

A 97. számú kecskeméti kereskedelmi iskolai csapat 10 éves jubileumát most ünnepelte, mely alkalommal minden cserkész elmondta cserkészéletének legkedvesebb élményét. A csapat tablót is készített, melyet a parancsnoknak, dr. Vörös Józsefnek ünnepélyesen nyújtottak át.

A 110-esek erősen készülnek a karácsonyi vásárra, melyen friss tervezési játékokkal mutatják be ügyességüket.

## IX. KERÜLET.

**Meghívó a Magyar Cserkészszövetség IX. kerületének 1931. évi január hó 11-én Debrecenben, a Városháza közgyűlési termében 11 órakor tartandó közgyűlésére. Táragsorozat: Elnöki megnyitó. A kerületi főtisztviselői jelentése. Az 1930. évi zárszámadás bemutatása. A számvizsgáló bizottság jelentése. Az 1931. évi költségvetés előterjesztése. Tisztújítás. Indítványok. Indítványokat két héttel a közgyűlés előtt írásban kell beküldeni. A csapatok az alapszabályzat 7. §-ának 13–15. pontja szerint küldik megbízottjaikat. A közgyűlés előtt 9 óra kezdettel tisztgyűlés lesz. A tisztgyűlés keretében Faragó Ede orsz. vezetőtiszt egy öregcserkész- és egy apródösszejövetelt fog vezetni.**

A debreceni 139. sz. „Fazekas Mihály“-cs.-cs. és a reáliskola Ifj. Vöröskereszt Egyesülete együttes ünnepélyt rendeztek dec. 7-én a szegény tanuló karácsonyi megajándékozása javára.

A IX. kerület biharmegyei intézőbizottsága november 30-án a berettyóújfalusi vármegyeház tanácstermében közgyűlést tartott. Dr. Barscsy Károly az intézőbizottság munkájáról számolt be. — A IX. kerület nevében Debrecen Ferenc ú. v. elnök-üdvözölte a közgyűlés tagjait.

A közgyűlés után a kerület vezetői és tisztjei a Berettyókövacsiban levő cserkészparkot tekintették meg. A park területét Liptai Jenő gazdasági főtanácsnok, földbírtokos adományozta. A parkba, melyet már több ezer csemeféle díszit, szép nyárfasor vezet. Van nagy játszótér, közel van a Berettyóhoz, úgyhogy kiképző őrsvetető, segédtisztis tábornak is meg fog felelni. A park közelében van Bessenyei György sirja is.

A 164. sz. berettyóújfalui Bocska-csapat Kenezló község mellett táborozott két héttel. A csapat két tüzóztás által nyerte meg a falu rokonszenvét. Volt egy zenekara is, mely fúfzavesszőkből készült hangszeren játszott. A csapatban apród-, cserkész-, és öregcserkész munka folyik. Létszám 90.

Jelenleg saját készítésű játéktárgyaikból karácsonyi vásárt rendeztek a fiúk.

A derecskei 960. sz. Bessenyei György és 961. sz. Sztáry-csapat az elmúlt évben együtt táborozott Hencidán. A református új elemi iskolában új otthon kaptak.

A sarkadi 558. sz. Bihar-csapat cserkésznapot tartott fogadalomtétellel és műsoros ünnepélyvel. A csapat több tagja őrsvetetői tanfolyamon vett részt. Létszám 31.

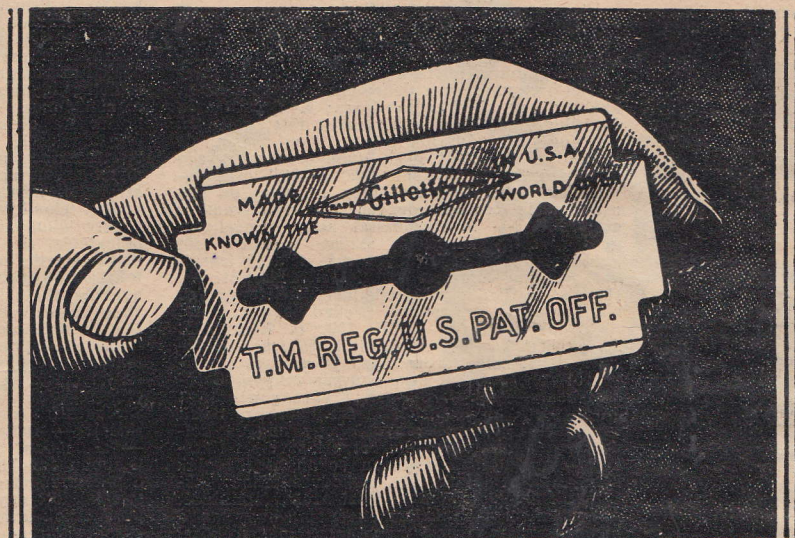
Az 559. sz. Fadrusz-csapat eszperantó-tanfolyamot tart. Más idegen nyelvek tanítását is tervbevette. A néprajzi adatok gyűjtését és a regös-munkát intenzív alapon folytatja.

A 975. sz. biharnagybajomi Petneházy István-csapatban az apród munka megindult 20-as létszámmal. A csapat hat tagja mozgótáborban volt.

A sárándi 982. sz. Fazekas István-csapat karácsonyi kiállításra készül. A jövő évi táborra a fiúk már megkezdtek a gyűjtést.

# Az UJ Gillette

## pengének



### sarkai ki vannak vágva

**F**IGYELJE meg az UJ Gillette penge sarkait: azok ki vannak vágva. Az UJ Gillette készülék sarkai pedig lényegesen meg vannak erősítve, hogy azok minden ütődésnek ellenálljanak. Ennek előnyei rendkívüliek! Bármilyen is történjen, a penge feszültsége mindig egyenletes és kifogástalan marad.

Az UJ Gillette penge éle, s a készülék fogazata egy színvonalban fekszik. Ezáltal könnyebb a borotválkozás a száj, orr és a fül körül.

Az UJ Gillette készülék, egy UJ Gillette pengével, elegáns dobozolásban már várja Önt. Egy teljes felszerelés ára 6 pengő 50 fillér.

Az UJ Gillette pengék 5 darabos csomagolásban 3,00 pengőért, 10 darabos csomagolásban 6,00 pengőért kaphatók.

Szerezze be még ma ezt a készüléket. Időt takarít, sok apró bosszúságtól mentesül, s jó kedvet vásárol vele. Mert a készülék valóban tökéletes.



**Kapható minden szaküzletben.**

*Az UJ Gillette penge használható az eredeti Gillette készülékben is.*

MADE IN U.S.A.  
TRADE MARK  
KNOWN THE WORLD OVER

# Gillette

**Legjobb karácsonyi ajándék,**  
a Jamboreen bevált, garantált vízhatlan  
**Ternoczky cserkészcipő,**  
mert jó, olcsó és minden célra megfelel!



Kapható még a  
garantált, vízhatlan  
Durábel sport-  
bőrből készült  
egybeszabott

**s ícipő.**

Ára ezelőtt 38,  
most 30 pengő.



Minden kedves olvasónknak, cserkésztestvéreink szereteteinek békességes, boldog, Krisztusban áldott karácsonyi ünnepeket kíván a Magyar Cserkész szerkesztősége és munkatársi gárdája.

M. Sz. B. Sem az elbeszélések, sem a versek nem ütnek meg a mértéket. Pedig kétségtelen, hogy van a versekben (kivált a karácsonyiban) gondolat, sőt versírói készségedet sem lehet letagadni, de valahogyan mégsem költészet az, amit ezekben nyújtasz. Jobbakat várok. — Péká. Köszönöm leveledet. Igazad van. Csak akkor lehet szó újra nagyobb terjedelemtől, ha több lesz az előfizető. Remélem emi, hogy a következő évet a legjobb jelek közt kezdjük el. Ha kézik a lap, annak nem a szerkesztőség az oka. Mindenesetre utánanézz a dolgoknak. Irásod egészen kedves volna, de hogy gondold, hogy ebben a hideg, borzongós időben pont a vízútak leírása érdekli a fiúkat? Ugye magad is belátod, hogy most nem aktuális? — Ifj. T. Gy. Pécs. Addig is, míg levelet írhatok, örömmel szövegezem le, hogy ezek a versek már jók. Nagy gyönyörűséggel olvastam mindegyiket. Itt újra látom az igazgyönygök csillogását. Közölni fogom azokat. — V. Most sem. J. 15. 7. Határozottan tetszik nekem a te szívós kitartásod. Csak így lehet diadalmaskodni, ha nem ijeszt meg egy kis kritikától. Szeretem a megálló, minden áron győzni akaró fiúkat. Csakhogy az erős akarat még nem elég. A cserkésznek magábanéző, elmélyedő léleknek is kell lennie. Számot kell vetnie magával: mit tudok, mire van hivatottságom, mihez adott az Isten nekem tehetséget? Ha azután tisztában van a cserkész képességeivel, ki kell tűznie a célt, amely felé nagy erőfeszítéssel, ezer akadályon keresztül is törnie kell. De éppen ezt az elmélyedést nem fedezem fel benned. Mert ha te a te 17—18 éves koroddal, nyolcadikos itélőképességeddel jól megvizsgáltnád verseidet, magad is rájössz arra, hogy a költészet berkeiben nem sok keresnivalód van. Itt nem érvényes az a közmondás, hogy „gyakorlat teszi a mestert.” A versíráshoz tehetség, isteni ihlet kell. Ezt pedig a legjobb akaratral sem tudom fellelni írásaidban. Azt kérde, hogy mit kerülsz el? — A versírás, ócskós, a versírás! Mert aki ilyen értelmetlen és összefüggéstelen zagyaságot ír össze, annak sejtelné sincs arról, hogy mi a vers lényege. Te csak szavakat halmozol. Ha meg is kapsz egy gondolatot, a következő pillanatban (talán a rim kedvéért, vagy egy neked tetsző szó kedvéért) — agyoncsapod. Néha az ember már örül egy sikerült sornak, hogy annál jobban bosszankodik a kö-

vetkezőn. Csak egy versszakot idézek — hiszen úgyis túl hosszúra nyúlt ez a válasz:

Odvas hosszú nagy gerendát  
Ringat a szél a víz színén.

Nem valami új kép, de egészen rendes. Hanem azután jön a következő két sor:

Olyan mint egy halott király,  
Kit egy egész ország kísér.

Miért olyan egy gerenda, mint egy halott király? Hát az ná, hogy „Kit egy egész ország kísér”? Látod, ezek az értelmetlenségek a legnagyobb hibái a te írásaidnak. Eszébe kell, hogy jussan az embernek a debreceni csizmadia esete, aki így írta ki a cégtáblájára: X Y csizmadia és kelygáz. Mikor megkérdezték tőle, hogy mi az, hogy kelygáz, azt felelte: nem tudom, de gyönyörű. Nos, hát ilyen gyönyörűségeket egy mult századbeli tudákos csizmadiatól csak elvisel az ember, sőt mosolyog is rajta, de egy nyolcadikos cserkész legyen magával szemben szigorúbb. — Mindazonáltal nehogy megharagudj rám így karácsony szent ünnepén, sőt küldd el azokat a bizonyos más témájú írásaidat. Hátha azokban meglelem a költőt? — 183. cs. g. Bizony, nem alkalmas. Afféle gyenge kis klapanca is csupán. Neked is azt írom: több önkritikát! — O. F. 100. 6. Köszönöm. Az egyiket közlöm. A másik is jó írás, de témája miatt nem hozom. Nem jó azokról a dolgokról még beszélni sem a derűs Magyar Cserkészben. — W. J. Szeged. Kivánságod szerint intézkedtem. — „Cserkészmama.” Dehogyan vált szégyent! Egészen bizonyos, hogy nagyon boldog lesz a tanítónéni, ha ezt a kis verset fiacskája elszavalja. Bizonyosan sokan meg fogják könnyezni. A másik vers is kedves. Mindegyikben sok a melegség s ez teszi azokat értékessé. Azt azonban meg kell mondanom, hogy az a bizonyos szavalo nem én voltam. Én már közel húsz éve nem szavaltam. — E. T. 314. Köszönöm a beküldött cikket. Jön. De azért ez nem olyan jó, mint a többiek. Hiába! Neked a humor a tered. Maradj is annál! — L. K. 307. Nagyon kedves percekét szerzettél nekem naív verseddél. Ugy olvastam, mint egy 10—12 éves kis cserkész első „költeményét”. Ha valóban ilyen korban vagy, akkor ide a kezdet, pajtás, mert meleg szived van, jól megfigyeled azt, amit tanulsz. De ha már nagy fiú vagy, akkor ez a vers túlságosan gyerekes ahhoz, hogy komolyan vegyem. Azért legjobb lesz, ha írsz egy hosszú levelet, amelyben szépen bemutatkozol. Azt se bannám, ha személyesen jönnél el egyszer, esetleg többi verseiddel. Igazi bírálatot addig nem tudok mondani, míg nem tudom, hogy ki vagy: vajjon apród-e, vagy talán régi cserkész? — R. G. Szekesfehérvár. Természetesen a régieknek fennállanak a régi kedvezmények. A naptár is ép olyan feltételek mellett kerül az előfizetők-höz, mint a mult esztendőben. — V. I. 2. B. K. G. Régi jelvények nem kaphatók. Idegen jelvényeket legbiztosabban szerezhetsz majd a legközelebbi jamboreen „csencsolás”-sal. De addig is hozzájuthatsz néhány jelvényhez, ha előjössz egyszer Frics bácsihoz és szépen kérsz tőle ilyeneket. Ami a más csapatban való segítőmunkát illeti, ezt intézd el a parancsnok úrral. A rejtélypályázatra beküldheted ezután is dolgozataidat, akkor is — amit semmiképen sem akarok hinni —, ha nem tudnál újra előfizetni. A Magyar Cserkész előfizetése január 1-től minden cserkésznek évi 8 P lesz. — B. B. 287. Kisvárdá. Ódában kifogástalan a lelkesedés, de annál inkább kifogásolható a feldolgozás. Neked is csak azt írom, amit már olyan sokszor írtam: nem kell mindjárt tollat ragadni és verset írni, ha az emberben egy kicsit ágaskodik a lelkesedés meg a buzgalom. — Memento. Az egyik kis versedet, mint látod, közöltem. A másikon nagyon is meglátszott, hogy „rögtönzés”. Jobbat várok. De jobbakat azután íri, mert ilyen apróságokhoz látom, van érzedek. — K. M. 164. Köszönjük jó kivánságaidat és a beküldött tudósítást. Előzőleg már a kerület részéről is kapunk beszámolókat s így azt közöljük, kibővítve a te adataiddal.

## MIRE VAGY KIVÁNCSI?

Kinek válaszolunk? A „Mire vagy kíváncsi?” rovatban mindenkinek minden közérdekű kérdésre válaszolunk. Azonban természetesen a levelet aláírva kell beküldeni. Kivánságra jellege alatt közöljük a választ.

„Michel 1931” katalógusa. Azt állapítja meg, hogy a használatlan bélyegek többségét értékesítik.

**Morzányi**  
BUDAPEST, IV.,  
ESKÜ-ÚT 5. SZ.

Cserkész- és egyéb  
Sportermek  
Jelvények  
Tiszteletdíjak  
Cserkészeknek tiszszázalék  
árengedmény.

a lepecsételtek. Ez csak az ú. n. modern bélyegekre vonatkozik. Magyarazata az, hogy a mai óriási postaforgalom mellett a gyűjtő aránylag könnyebben kap használt bélyeget, azután meg a használatlan készpénzért kell vennie. A használatlan bélyeg magas árát a bélyegkereskedők szabják meg, mert ultiük tekintélyes része abból áll, hogy megjelenő új kiadásokat külföldi gyűjtőknek adják el. Maga a bélyegyűjtés azonkívül érdekes és értékes foglalkozás. Fejlesztí a történelmi, földrajzi tudást, a szépzérteket, kereskedelmi érzéket stb.

**A Márton-féle műlapok** árát azért szabtuk meg hozzávetőlegesen 1 P-ben, mert gondoltuk, hogy nem lesz túl nagy az érdeklődés azok iránt. A dolog ugyanis úgy áll, hogy mindenki szeretné a műlapokat, de áldozatot érte nem akarnak hozni. Ha a műlapok néhány ezer példányban fognának el, mint a Magyar Cserkész, akkor természetesen néhány fillérért lehetne adni. De olyan szomorúan kevesen érdeklődtek a művészeti lapok iránt, hogy egyáltalában nem tudjuk azokat előállítani. Lehet, hogy ha rendelkezésünkre állna tőke, akkor nem is volna rossz befektetés, de a magunk szegénységében csak biztos üzletet mehetünk bele. — **A Cserkészbolt takarékbélyegkönyve** az 1931. évből is érvényes és akkor is, mint az idén, december 1-től 15-ig váltható be. — Az előfizetés-gyűjtő versenyen természetesen csak a befizetett díjak után számíthatnak pontokat. — **Sítanfolyam** Budapestben. A hárshegyi Cserkészparkban folytak a sítanfolyamok. A részvétel ingyenes. Akinek nincsen sije, az 4 részvételi összegért a tanfolyam 8 alkalomra kap kölcsön sít (félnapra tehát 50 fillér). — **Bettehemes játék** a Magyar Cserkész — számában jelent meg. Kották is vannak. Újabbban azonban dallam nélkül szöveggel a Cserkészszövetség országos vezetősítí testülete küldött egyet a csapatokhoz. Forduljatok a parancsnok úrhoz. — **Sítábor.** Téli sítábor több csapat is rendez. Próbájl személyes ismeretségi alapján valamelyikhez csatlakozni. Téli táborok lesznek a budapesti Cserkészparkban is. Ide azonban elsősorban olyan vidéki örsvezetőket vesznek fel, akik voltak örsvezetői táborban s a következőkben hajlandók segíteni. Siket adnak. — **Sikönyv.** Legjobb a Serényi-Hefty Siportját ajánljuk. Beszerezhető a Cserkészboltban. (Budapest, V., Nagy Sándor-u. 6.) — **Vitorlázórepülés.** Ismeri repülnek! A tanfolyam kísélesítéséről körlevél ment a csapatokhoz. — **Hóviszonyok.** A budai hegység hóviszonyairól mindig hí felvilágosítást ad a hárshegyi Cserkészpark parancsnoksága. Automata 643—13. — **Megfagyás.** Nem olyan veszélyes. Az amerikai cserkészek télen is sátoroznak, sőt a szabadban is alszanak. Ennek nyomán az ideit télen a Hárshegyi Cserkészpark parancsnoksága kipróbálja az amerikai módszereket. Tapasztalataikról lapunk hasábjain fogunk beszámolni. — **Rádiós.** A december 8-iki előadásban amerikai újtárol Jandik József főtisztelő úr beszélt. A 3. R. M. tiszte. Öregcserkész. Már 1914-ben táborot vezetett. — **Nyelvtanulás.** Igen készülnek hozzánk angol cserkészek. Elsősorban kentiek. Az elgondolás az, hogy egyes csapat egy vagy két fiút táborában vendégül lát, a többi időt a Cserkészparkban és családonkál töltik. Nagyserű alkalom a nyelvtanulásra. Ha szülei megtehetik, hogy egy hétre vendégül lássák, írjad meg. Angol tudásodat nagyon elősegíti. — **Sielhetünk-e az Alföldön?** Tevédes azt hinni, hogy sielni csak hegyvidéken lehet. Ugy mondhatjuk, hogy főként ott lehet. Ha visszatérünk a sí történetében, akkor azt fogjuk találni, hogy a sielés a szükség teremtette meg, nem pedig sport utáni vágy. Márpedig magas hóban járni az Alföldön is könnyűbb sível, mint nélkülük. Ami a sportot illeti (cserkészszemmel nézve a dolgot), hát a sielés nemcsak abból áll, hogy ráállunk a lejtő szélére, behunyjuk szemünket és nagy kéjjel lecsúszunk. Nem! Elvezet és sport a sífutás is. Ezt pedig lehet síkon is. A lényeg, hogy hó legyen és hogy télen se legyünk szobába zárva, hanem hogy ki tudjunk menni a szabad természetbe!

Felelős szerkesztő: VIDOVSZKY KÁLMÁN.

Felelős kiadó: KOSCH BÉLA.

Kiadja a Magyar Cserkészszövetség.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Bpest, V., Nagy Sándor-u 6. sz. (Cserkészház.)

Megjelenik minden hó 1-én és 15-én.

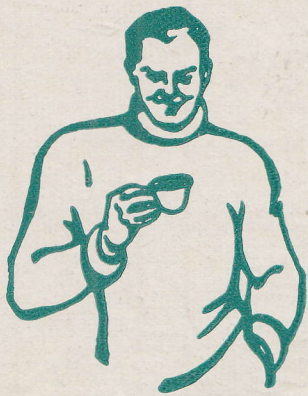
## Bélyegárjegyzéket

szívesen küld

ABONYI JENŐ bélyegkereskedése,  
Budapest, IV. ker., Váci-utca 45.

Kérje most megjelent 5. számú

**ÁRJEGYZÉKÜNKET!**  
BUDAPESTI BÉLYEGTÖZSDE  
BUDAPEST, IV., KOSSUTH LAJOS-U. 7.



**Sport**  
és



**Meinl kávé**



**CHMEL**  
**ZONGORATEREM**  
DOROTTYA-UCCA 7. HITELBANK PALOTA

Alapítva:  
1835-ben.

Telefon:  
Automata  
811 36.

A magyar úri közönség tradicionális bevásárlási forrása

**Bechstein, Bösendorfer**

és az egyéb ismert zongorák új és átjátszott állapotban szakszerűen helyreállítva, szatavosság mellett

**több éves részletfizetésre**

— Karácsonyra leszállított áruk. —  
**GRAMOFONOK, LEMEZEK, RÁDIÓ.**

**A legelső**  
**magyar varrógép**  
**a**  
**„CSEPEL“**

**Gyártja és forgalomba hozza:**

**WEISS MANFRÉD**

**acél- és fémművei részvénytárs. Budapest.**



# Karácsonyra kérj cserkészfelszerelést, de ne az utolsó percben rendeld!

Ha postabefizetőlap hátán rendelsz, megtakarítod a rendelőlapportókölttségét. Postataktári számla számunk 34.383.

16-án megnyílik a Cserkészház földszinti nagytermében  
**nagy karácsonyi vásárunk,**

amelyen felhalmozott hátizsákok, lódenadrágok, leventeingek, farkaskölyök-ujjasok és sapkák, köpenyek, vállpántok, cipők, finom tiszti loden méterszámra, kerékpárok teljesen felszerelve, termoszok és tartaléküvegek, gyapjútakarók, tornacipők, tábori felszerelések: ásó, balta, csákány, lámpa, telefondrót, kötszerek és még sok más cserkészruházati és felszerelési cikk árát

**10.000 PENGŐVEL LESZÁLLÍTOTTUK.**

## CSERKÉSZBOLT

A CSERKÉSZHÁZBAN

(A VILMOS CSÁSZÁR-ÚT 48. SZ.  
HÁZTÓL A HARMADIK ÉPÜLET.)

BUDAPEST, V. KERÜLET, NAGY SÁNDOR-UTCA 6.